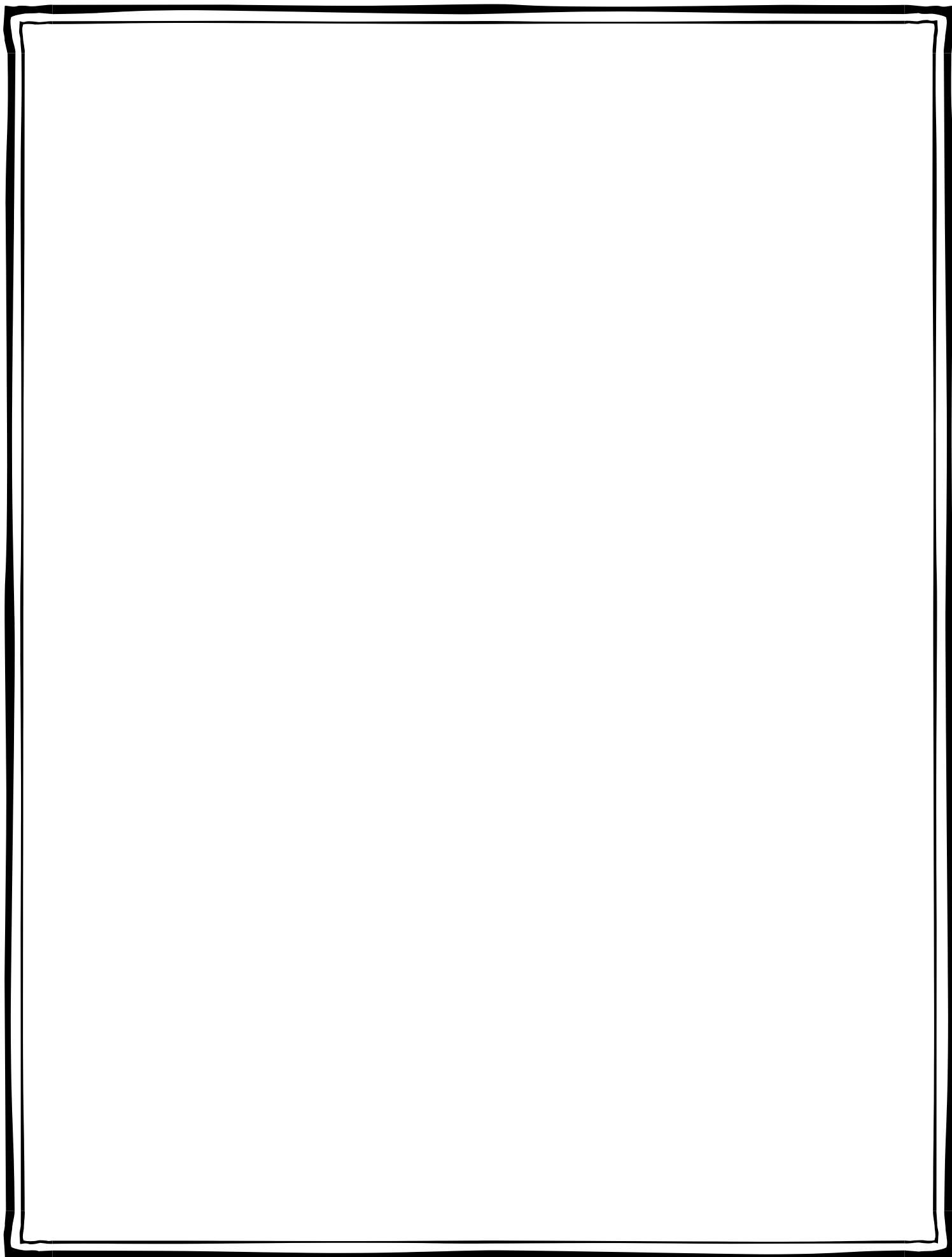

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ ION CREANGĂ
BRĂILA
EDIȚIA A XVII-A

REVISTA PROVOCĂRI LITERARE
NR. 2 / 2025

EDITURA ȘCOALA BRĂILEANĂ

EXISTĂ ÎN COPILĂRIE UȘI CARE SE DESCHID SPRE VIITOR

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” – Francesco Orestan

ECHIPA DE REDACȚIE:

Prof. Cuzmin Cătălina

Prof. înv. primar Dumitriade Carmen

Prof. înv. primar Purice Suzana

Bibliotecar: Damian Dorina

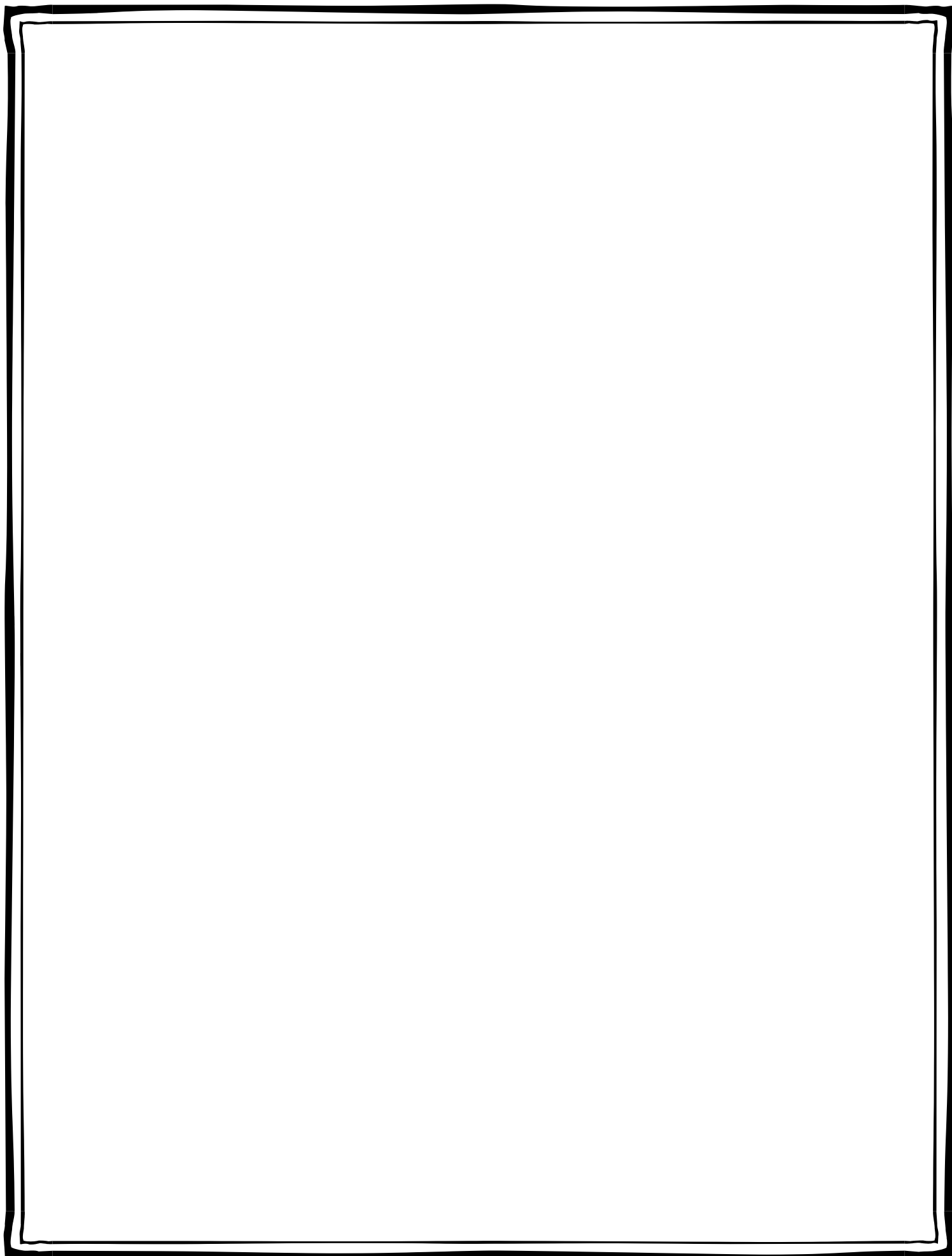
TEHNOREDACTARE ȘI COPERTĂ:

Neagu Săndel

PARTENERI- CASA CORPULUI DIDACTIC BRĂILA

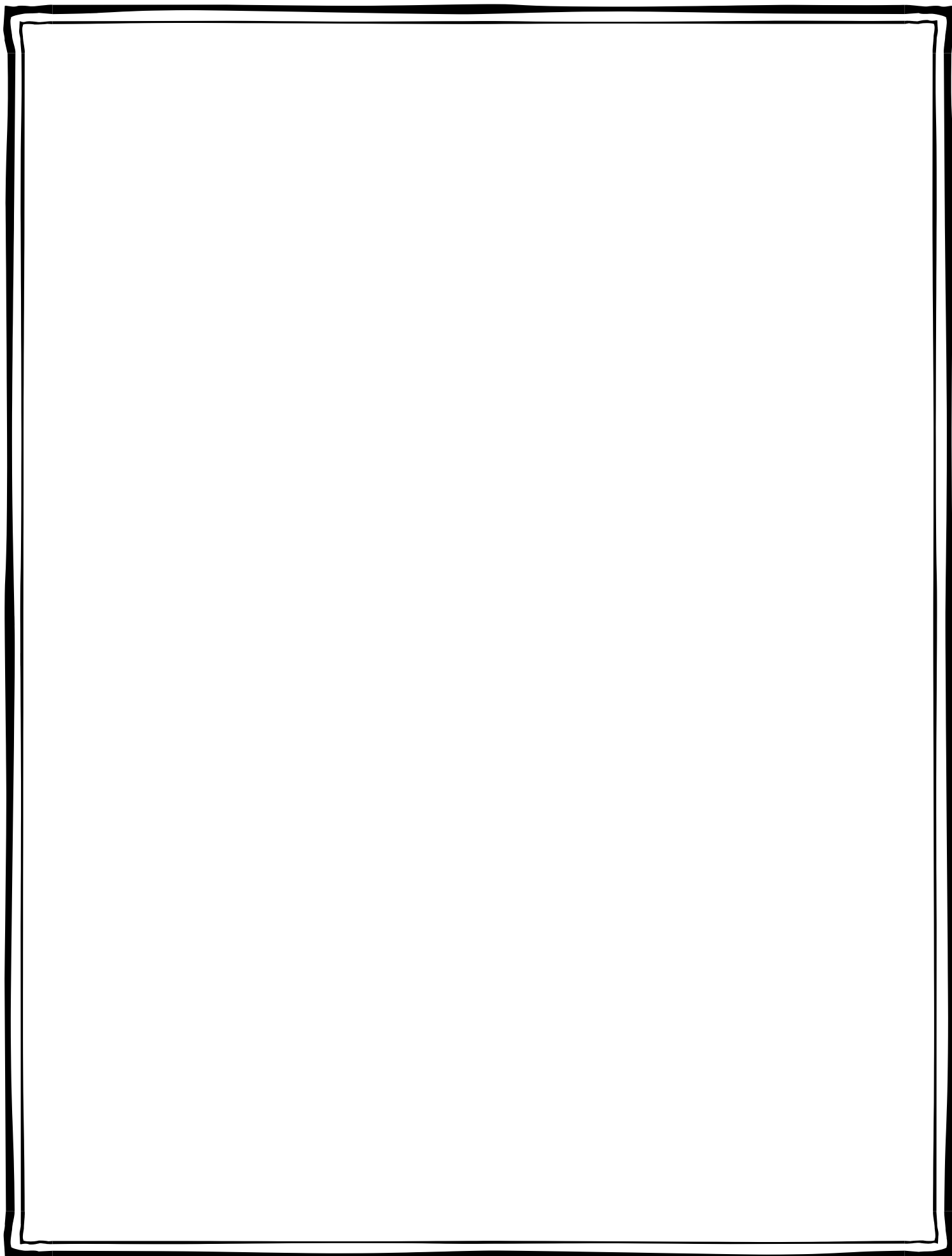
TIPOGRAFIA PAPER PRINT

ISSN3061-3256 ISSN-L 3061-3256

CUPRINS

<i>PROZĂ Primar</i>	<i>5-13</i>
<i>POEZIE Primar</i>	<i>14-15</i>
<i>PROZĂ Clasele V-VI</i>	<i>16-41</i>
<i>POEZIE Clasele V-VI</i>	<i>42-52</i>
<i>PROZĂ Clasele VII-VIII</i>	<i>53-91</i>
<i>POEZIE Clasele VII-VIII</i>	<i>92-102</i>

PROZĂ PRIMAR

Copilăria mea, copilărie de vis

Numele elevului: AIRINEI Ioan - Alexandru
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială Domnească, Tg. Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: MOVILĂ Oana Maria
Secțiunea I: proză scurtă

Copilăria mea a fost una frumoasă, cu mulți prieteni și multe năzdrăvănii!

De când eram mic, îmi plăcea foarte mult să petrec timpul cu tatăl meu, afară, în curte, la animalele din mica lui fermă. Tata lucra pământul cu utilajele lui pentru a pregăti mâncarea necesară animalelor pe care le creștea cu atâta drag. Eu îmi doream foarte mult să îl ajut și mă lăsa să fac câteva treburi ușoare: dădeam apă la animale cu gălețușa mea de 5 litri, le duceam hrană cu tractorașul meu, strângeam ouăle, împingeam baloții din pod ca să îi dea la oi și la vite. Eram micul fermier. Uneori, în lipsa lui, mă strecuram afară din casă și începeam aventura vieții din acea zi: fugeam și speriam puii de găină, uneori le făceam baie, mă băteam cu porcii, săream de pe baloții de fân sau îi desfăceam și îi împrăștiam, căci eu îmi făceam castel în care uneori chemam și copiii din vecini, luam ouăle de la găini să i le duc mamei dar, dacă mă enerva vreo găină sau vreun cucoș, îl băteam cu ouăle de nu mai aveam ce să-i mai duc mamei la bucătărie... Uneori eram pedepsit pentru poznele pe care le făceam și, o zi, nu mai aveam voie să ies afară deloc. Era cea mai grea și cea mai lungă zi, așa cum mi se păreau și zilele în care ploua și trebuia să stau în casă.

În vacanța de vară, stăteam la bunici. Bunicul meu a fost taf-ist și, când venea acasă, mereu mă lua și mă plimba o tură prin poieniță. Seara, mergeam la magazin și îmi cumpăra înghețată, sticks-uri, ciocolată, tot ceea ce voiam eu căci îmi făcea toate poftele. Totuși, mie cel mai mult îmi plăcea când mă plimba cu mașina prin sat căci eram mândru cu bunicul meu. Mă visam un viitor șofer de tir și eram foarte atent la ceea ce făcea bunicul meu.

August era luna în care bunica mea spăla covoarele iar eu abia așteptam, căci mă jucam cu furtunul cu apă și udam tot ceea ce îmi stătea în cale. Eram micul pompier. Văzând cât de mult îmi place apa, bunicii mă duceau în fiecare sâmbătă și duminică, după ce veneam de la slujbă, la pâraul din sat unde eu mă scaldam și mă bălăceam până mi se încrețea pielea de pe mâini. Acela era semnul că am stat suficient în apă. Eu învățasem acest lucru și încercam să îi păcălesc pe bunici încercând să nu bag prea mult mâinile în apă. Îmi luam mereu mâini ajutoare, adică îmi pregăteam toată săptămâna lopățele din draniță. Le sculptam făcându-le toate degetele unei mâini. Aceste mâini erau folosite, uneori, de bunicii mei pentru a mă avertiza că am greșit, căci nu eram cel mai cuminte nepot!

Când era cald, ieșeam cu prietenii să ne plimbăm cu bicicleta pe lângă pârau, aruncam pietre în apă și ne jucam „broșcuța”, adică, aruncam piatra la suprafața apei făcând-o să sară de multe ori. Când veneau copiii care locuiau pe partea cealaltă a pâraului, organizam campionate. Cine făcea să sară broșcuța de mai multe ori, câștiga. Avea voie să se dea cu bicicletele tuturor

copiilor. Tot cu ei ne jucam, seara, de-a v-ați ascunselea. Când voiam să pedepsim un copil care s-a comportat urât, când el număra, noi fugeam și ne ascundeam fiecare la casa lui. Săracul, ne căuta până ce, unul din bunicii noștri se ducea și îi spunea ceea ce pusese noi la cale. De fapt, cei pedepsiți eram noi, cei care voiam să păcălim copilul. Bunicii mă certau pentru fapta mea urâtă și mă puneau să fac rugăciuni în plus ca să fiu iertat.

Tot în luna august este și ziua mea de naștere. Era un mare eveniment în familie. Îmi făceau tort, îmi găteau tot ceea ce îmi plăcea, chemau rudele, pe nașii mei. Toți sărbătoream. Dar mie cel mai mult mi-a plăcut cadoul pe care mi l-au făcut când am împlinit 7 ani și am mers toată familia, adică eu cu părinții și bunicii mei de pe mamă, la LACUL ROȘU.

Din păcate, anul trecut, tatăl meu a decedat în urma unui accident provocat tocmai de ceea ce iubea el mai mult: tractorul. S-a răsturnat cu el atunci când mergea la câmp și, din păcate, a plecat la îngeri. De atunci, petrec foarte mult timp cu mama mea care este cea mai înțeleaptă, iubitoare, protectoare dar și cea mai corectă mamă din lume. Sunt fericit că am o asemenea mamă și că mama mea are asemenea părinți. Bunicii mei de pe mamă sunt bunicii pe care, cred că orice copil și-i dorește. Îi iubesc pe toți trei foarte mult căci mi-au făcut copilăria una de vis. Îl iubesc și pe tata căci mi-a permis să fac atâtea năzdrăvănii. Mama mi-a spus că, după ce am ieșit de mai multe ori afară când eram micuț și am făcut mai multe pozne, tata a pus camere de supraveghere să mă urmărească ca să mă protejeze, dar mie nu mi-au spus ca să nu mă simt urmărit. Acum simt că sunt urmărit din cer de tata. Sunt protejat!

Sunt foarte bucuros că voi avea multe de povestit atunci când voi fi părinte și bunic. Cu siguranță, am avut o copilărie de vis!

Gessy, prietena necuvântătoare

Numele elevului: COJOCARU Elena
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: DRĂGHICI Daniela
Secțiunea I: proză scurtă

Ema, o fetiță de aproape 10 ani, este un copil timid și, de cele mai multe ori, parcă nefericit. Este unicul copil al familiei Popescu și cu toate că are tot ce își dorește orice copil, parcă tot îi lipsește ceva.

Este tristă deoarece, pe de o parte, nu are prieteni și pe de altă parte, în familia ei există multe neînțelegeri între părinți, tatăl fiind plecat mereu de acasă cu serviciul, iar mama lucrează foarte mult, niciunul dintre ei nu își face timp pentru a petrece timp cu ea și din această cauză se simte singură.

Ar dori să aibă un prieten, un prieten căruia să îi povestească trăirile, emoțiile, sentimentele, ceea ce nu le poate povesti părinților. Și-ar dori un câțeluș. Această idee încolțise în inima ei încă din anii trecuți, când vizitase cu clasa ei un adăpost de animale. Nu înțelegea de ce acum îi fugeau gândurile acolo. Așa se simte și ea acum, așa cum se simt acele animăluțe în

cuști: singură și abandonată. Ar dori să vorbească cu cineva, ar dori să știe că e cineva acolo care o ascultă, o mângâie, îi alină suferința.

Ceva încolțește în inima ei. Își dorește un câțel. De multe ori a auzit spunându-se: ”Câinele este cel mai bun prieten al omului”, ceea ce o face să creadă că este adevărat și își dorește și mai mult acest lucru.

Așa că și-a luat inima în dinți, și-a făcut curaj și într-o zi a întrebato pe mama ei dacă poate merge la adăpostul de animale cu intenția de a adopta un cățeluș. Mama îi promite că va discuta această situație cu tatăl său. Zilele treceau, Ema a întrebato pe mama ei din nou. După multe discuții avute în familie, părinții au fost de acord, cu condiția ca Ema să își asume pe deplin această responsabilitate. Ema nu a stat pe gânduri și a promis din toată inima că va avea grijă de cățeluș.

În zilele următoare, Ema și mama sa, merg la adăpostul de animale din cartier. Văzând fata câtă durere este în micile suflete, merge și privește biete animale și se oprește în dreptul unei cățelușe ce stătea temătoare într-un colț al cuștii. Neîngrijită și slăbită, cățelușa ridică ochii blânzi și sfioși la fetiță, spunându-i parcă suferința prin care trece. Ema se hotărăște: aceea va fi cățelușa ei, camarada ei pe viață.

Zilele ce au urmat au fost destul de grele. Fata se împărțea între școală și responsabilitatea de a avea grijă de cățelușă. I-a dat numele: Gessy. I s-a părut un nume frumos, parcă rupt din filme. Dar nu i s-a părut greu faptul că avea grijă de Gessy, pentru că nici aceasta nu făcea probleme. A învățat să o ducă afară să își facă nevoile, a învățat să o spele, a citit mult pe internet despre rasa din care făcea parte, adică ”Papillon”, despre hrană, nevoile acesteia, dar și despre vaccinuri, pentru a o proteja de boli.

În fiecare zi, când Ema venea de la școală, îi povestea cățelușei toate evenimentele zilei, faptul că nu are prieteni, că mulți copii o ocolesc, despre note, lecții, profesori, activități desfășurate. Cățelușa o asculta în tăcere, iar atunci când Ema era supărată, parcă i se umezeau ochii, se apropia de ea să îi aline suferința și tristețea. Parcă o înțelegea. Și așa era. Era o cățelușă specială. Răbdătoare, ascultătoare, liniștită, fără să facă mult deranj, o aștepta pe Ema în fiecare zi în spatele ușii. Parcă erau suflete pereche, se înțelegeau una pe cealaltă. O înțelegea, dar mai ales o iubea. O iubea pe cea care o salvase din acel adăpost, o iubea că avea grijă de ea cu atâta dragoste, o iubea pentru că își petrecea timpul cu ea.

Zilele treceau, cele două petreceau mult timp împreună, plimbări lungi în parc, dar se jucau și în casă atunci când vremea nu le permitea să iasă afară.

Vremea trecea, zilele s-au transformat în săptămâni, săptămânile în ani. Ema a devenit o domnișoară frumoasă. Gessy a ajutat-o pe Ema să își depășească temerile, a devenit mai sociabilă, și-a făcut prieteni care, la rândul lor, iubeau animalele, astfel încât a intrat într-o comunitate a iubitorilor de animale.

A venit vremea ca Ema să plece la facultate în alt oraș. A decis să devină medic veterinar și să facă parte și dintr-o organizație pentru salvarea animalelor fără stăpân. Dorind să locuiască în căminul studentesc, acolo nu i s-a permis cu animale de companie, așa că a trebuit să o lase acasă pe Gessy în grija mamei. Mama ei, între timp, se despărțise de tatăl Emei, rămânând singură, dedicându-și timpul fetei și, mai nou, cățelușei. A prins drag de ea, umplea golul lăsat de plecarea fetei.

Cu durere în suflet, Ema s-a despărțit cu greu de cățelușa ce îi alina mereu tristețea. Aceeași tristețe a simțit-o și cățelușa văzând că prietena sa plecase. Nu înțelegea de ce plecase, de ce plecase omul pe care îl iubea cel mai mult? O abandonase?

Zilele treceau, Ema venea acasă săptămânal, apoi vizitele s-au rărit la o dată pe lună și apoi tot mai rar. Revederile cu Gessy, cățelușa ei zglobie, erau dulci, momente tandre și de alinare. Revederile erau tot mai rare. Ema venea tot mai rar acasă, fata se schimbbase, dar și cățelușa se schimbbase. Era tristă, abătută, nu mai mânca și slăbise foarte mult. Slăbise de dor. Mama Emei a mers de multe ori cu ea la medic pentru a-i afla cauza acestei stări, dar nu a găsit niciun rezultat și niciun tratament. Dar cățelușa era bătrână, iar suferința ce îi apăsă sufletul, faptul că prietena ei plecase, nu a făcut decât să îi grăbească sfârșitul. Mama i-a povestit Emei despre starea cățelușei, iar aceasta a venit imediat acasă. Dar prea târziu. Cățelușa și-a dat ultima suflare în brațele mamei.

Această despărțire a fost foarte dureroasă pentru Ema, ceva parcă o strângea la stomac, șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji și se învinovăța pentru starea cățelușei din ultima vreme. Dacă ar fi stat mai mult timp cu ea, poate că și acum ar mai fi fost în viață. A fost și va rămâne cel mai bun prieten al său. Și-a promis că pe viitor va iubi în continuare animalele, dar nimeni și niciun alt animaluț nu îi va lua locul lui Gessy în inima ei.

Prietenia

Numele elevului: JUDEȚ Clara
Clasa a IV-a
Colegiul Național "Livu Rebreanu", Bistrița
Județul: Bistrița-Năsăud
Profesor îndrumător: URS Claudia Ana
Secțiunea I: proză scurtă

Era vară. Soarele strălucitor zâmbea cu voioșie tuturor locuitorilor din orașul Padova.

Ema și familia ei au plecat într-o excursie la munte. Drumul nu a durat mult, într-o jumătate de oră erau acolo, în cabana închiriată, gata să se instaleze. După ce au terminat de despachetat, au mers împreună într-o drumeție.

La întoarcere, Ema a auzit un zgomot din spatele unui copac din apropiere. A alergat într-acolo, să vadă ce s-a întâmplat.

Un cățeluș abandonat, ce părea rănit la o lăbuță, o privea duios, cu ochi de catifea. Fata și-a rugat părinții să-l ia cu ei acasă și să-l îngrijească. Aceștia nu au fost de acord la început, dar Ema a insistat, iar cățelușul i-a cucerit cu drăgălășenia sa, astfel încât, în cele din urmă, au acceptat.

Mândră că i-a convins, fetița a luat ghemotocul de blăniță cafenie în brațe și a ținut bucuroasă pe drumul spre casă, fredonând un cântecel vesel: "La, la, la, la, la / Ea e prietena mea / Puffy o va chema / Mereu mă voi juca cu ea! / Ah! Ce bucurie! / În casă o să fie! / La, la, la, la la! ..."

La cabană, Ema i-a bandajat rănilor cățelușei, a periat-o, a amenajat un loc special pentru ea și i-a spus cu mare drag: "Te va chema Puffy, drăguț!"

După cină, a adormit buștean lângă prietena ei necuvântătoare, cu un zâmbet larg pe față.

A doua zi, după masa de prânz, Ema a ieșit la plimbare cu noua ei prietenă. Mama a rugat-o să culeagă câteva fructe din tufele din apropiere, deoarece voia să facă o prăjitură.

Afară era senin și frumos, narcisele și toporașii răspândeau miresme dulci și îmbătătoare în jur.

Cele două prietene au pierdut noțiunea timpului, tot jucându-se și alergând printre copaci. Ema a uitat de rugămintea mamei, dar Puffy a tras-o de fustă spre tufa cu mure și frăguțe:

- Mulțumesc, drăguțo, i-a spus Ema, mângâind-o pe căpșor. Ce m-aș face fără tine?

Fetița adună mure și frăguțe și porni în grabă spre cabană, mai ales că se înserase între timp.

- Vino, Puffy, trebuie să ne grăbim, se va înnopta curând!

Soarele care apunea crea un spectacol minunat de lumini în fața lor. Cerul era sângerieu la apus, iar copacii proiectau umbre înfricoșătoare.

Nu se aflau foarte departe de cabană, dar trebuiau să fie atente, pentru că erau multe prăpastii în acea zonă. Pe măsură ce înaintau, se întuneca tot mai tare, pădurea era mai înspăimântătoare și abia mai vedeau pe unde călcau.

Deodată, în liniștea nopții s-a auzit un țipăt:

- Ajutooor! Piciorul meu! strigă Ema speriată.

Cățelușa se repezi spre locul din care venea zgomotul. O văzu pe fetiță căzută la pământ, ținându-se de un picior. Încercă să o ajute să se ridice, dar nu reuși, așa că îi aruncă o privire blândă și încrezătoare stăpânei sale, pentru a o asigura că totul va fi bine și o luă la fugă, dându-i de înțeles că va aduce ajutoare. Chiar dacă îi era frică, Ema avea încredere în prietena ei.

Cățelușa alerga printre copacii încoronați de licurici, printre tufe și frunze, spre marginea pădurii.

Ajunsă în fața cabanei în cel mai scurt timp, aceasta lătra zgomotos pentru a-i preveni pe părinții fetei cu privire la cele întâmplate.

Când au auzit-o pe Puffy lătrând și au văzut că arăta spre pădure, și-au dat seama imediat că Ema era în pericol. Au alergat în urma cățelușei, care i-a dus de îndată la fiica lor.

Ema se bucură enorm să-i vadă pe părinții ei acolo și înțelese că prietena ei o ajutase când avea mai mare nevoie de ea.

S-au întors cu toții la cabană, iar Puffy i-a stat alături Emei pe toată perioada vindecării, s-a jucat și a dormit cu ea, nu a părăsit-o nicio secundă, iar prietenia dintre fetiță și necuvântătoare a devenit tot mai strânsă, cele două trecând prin multe aventuri minunate împreună, iar părinții fetei au mulțumit Cerului că au fost de acord în acea zi să o ia pe cățelușă cu ei acasă.

Prietenia

Numele elevului: MANEA George
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: DRĂGHICI Daniela
Secțiunea I: proză scurtă

În vacanța de vară a clasei întâi am fost în prima mea tabără școlară. Acolo am întâlnit un baiat de vârsta mea cu care m-am împrietenit.

Fiind amândoi în aceeași echipă, am reușit să câștigăm toate jocurile la care am participat. Atunci mi-am dat seama că vom fi cei mai buni prieteni și că prietenia este una dintre cele mai frumoase relații pe care le pot avea. Prietenia dintre noi s-a născut dintr-un sentiment de simpatie, de respect și de stimă unul față de altul.

Alături de familie, prietenul meu este una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Prietenii sunt familia pe care ne-o alegem singuri.

Din nefericire, ne putem întâlni doar în vacanțele de vară, deoarece el locuiește în alt oraș, dar să nu vă imaginați că distanța ne poate destrăma prietenia, ci doar o face mai puternică. În prietenia noastră nu contează cât de des vorbim, important este că ne înțelegem foarte bine. Când ne întâlnim, împărțim jocuri, cărți, idei și diferite preocupări. Niciodată nu ne-am supărat unul pe celălalt. Din comportamentul lui, mi-am dat seama că este un sprijin de nădejde. De la el am învățat că nu trebuie să ne comportăm urât cu cei din jurul nostru, să nu fim invidioși sau egoiști.

Prietenia noastră este sinceră, ne ajutăm de fiecare dată când avem nevoie, ne sfătuim și ne încurajăm unul pe celălalt.

Când vorbim la telefon sau ne întâlnim, povestim minute în șir întâmplările pe care le-am avut.

Vara trecută am mers cu familiile noastre în vacanță la munte. Am petrecut timp în natură, inventând fel de fel de activități interesante și distractive. Împreună am creat amintiri de neprețuit.

Prietenii adevărați ne fac zilele mai frumoase, cu ajutorul lor putem trece mai ușor peste greutățile întâmpinate, ne sprijină în reușite și ne ridică moralul în momente dificile.

Eu cu prietenul meu ne împărtășim secretele cele mai adânci, deoarece avem încredere deplină unul în celălalt, ne înțelegem și ne apreciem pentru ceea ce suntem. Ne aducem aminte cu plăcere toate clipele petrecute împreună, râdem de întâmplările hazlii. Îmi doresc foarte mult să rămânem prieteni toată viața.

Cred că, fără prietenie, zilele ar fi lipsite de culoare și de căldură. Pentru ca o relație de prietenie să dureze este esențial să existe comunicare, respect și sprijin reciproc. De aceea, trebuie să prețuim prietenii sinceri și să fim și noi la rândul nostru prieteni buni cu ceilalți. Prietenia nu se măsoară în numărul de oameni pe care îi avem lângă noi, ci în calitatea legăturii formate.

Magica mea copilărie

Numele elevului: CANĂ Ștefan
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: DRĂGHICI Daniela
Secțiunea I: proză scurtă

De ce să mint? Am fost băiat de oraș, crescut de niște părinți buni și iubitori. Mereu aveau dreptate când spuneau că o să-mi lipsească magia copilăriei, atunci când mă jucam în casa mea nostalgică și frumoasă, fără temeri, doar distrându-mă.

Afară, cu prietenii, mereu descopeream o nouă aventură. Era o lume frumoasă, fără griji, unde nu existau granițe. Ne jucam jocuri precum: „Rațele și vânătorii” sau „Țară, țară, vrem ostași”. Cu imaginația noastră nesfârșită, era imposibil să ne plictisim în acest ținut magic al copiilor.

Mă plimbam cu părinții mei, fie cu mama, fie cu tata, fie cu amândoi, prin parcurile pline de copii zurlii, dar și prin cartierele din orașul nostru. Ne distram de minune spunând glume și mâncând înghețata cu aromele preferate. Unul dintre momentele plăcute, care făcea să-mi tresalte inima de bucurie, era acela când eu și mama ne deplasam cu trotinetele către cofetăria preferată, pentru a degusta prăjitura ce ne aducea curcubeul pe cerul gurii. Dulciurile erau pentru mine mereu ca o mâncare de cinci stele.

Momentele împărtășite cu colegii și doamna învățătoare erau întotdeauna frumoase și captivante. Excursiile, taberele, petrecerile și jocurile de la școală îmi încălzeau mereu sufletul. Învățam lucruri noi și interesante datorită profesoarei noastre, iar ea făcea ca totul să pară distractiv. Era o a doua mamă pentru noi.

Îmi amintesc cu iubire de animalele de companie dragi din copilăria mea: Coco, un papagal frumos și viu colorat, Gesi, o cățelușă plină de viață, Miți, o pisică iubitoare, și țestoasa Cico, o bună înotătoare. Cu Gesi am fost plecat la mare și m-am amuzat teribil când și-a băgat nasul în nisip. Miți a fost pisica mea dragă, pe care am iubit-o cel mai mult. Țestoasa Cico era foarte mică și drăguță, fiind și ultimul animal pe care l-am avut.

Sărbătorile erau unele dintre cele mai plăcute momente petrecute în familie și cu prietenii. Festivitățile precum Crăciunul, Paștele și Halloween-ul erau printre cele mai importante pentru mine. Amintirea clipelor când m-am dus prima dată la colindat, când desfăceam cu bucurie și emoție cadourile de Crăciun, concursurile și petrecerea de la finalul zilei, au umplut sufletul meu cu fericire. De Paște, mergeam la biserică și, în ziua următoare, începea vânătoarea de ouă. După terminarea jocului, urma festinul acestei sărbători minunate. De Halloween ne îmbrăcam în costume amuzante și înfricoșătoare, apoi colindam vecinii, ducându-le plăcintă cu dovleac.

Copilăria este pentru mine un tărâm în care visele se împlinesc, plin de povești fermecătoare și jocuri aventuroase, dar și o lume a imaginației fără limite, pe care aș retrăi-o la nesfârșit.

Prietenia - „Un dar neprețuit”

Numele elevului: PAȘCĂU Ion Alexandru
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu”, Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: DRĂGHICI Daniela
Secțiunea I: proză scurtă

O să-mi încep compunerea cu o definiție proprie a prieteniei: „Prietenia este o legătură minunată, care se formează între persoane, bazată pe sentimente oneste și pure.”

Așa văd eu prietenia: un dar neprețuit care trebuie îngrijit și păstrat adânc în inima noastră. Prietenia nu are vârstă sau clasă socială, ea se bazează pe sentimente sincere și profunde, se construiește în timp prin comunicare, încredere, și respect reciproc.

Eu, de exemplu, mă consider un copil norocos pentru că am experimentat această legătură minunată de la o vârstă fragedă.

La vârsta de 11 ani pot spune că am mulți prieteni buni, dar foarte puțini prieteni adevărați pentru care aș face orice și sunt sigur că și ei ar face la fel pentru mine.

Pe primul meu prieten, Denis, l-am cunoscut la vârsta de 6 ani, în prima zi de școală. Am împărțit bune și rele, ne-am încurajat reciproc, ne-am susținut mereu unul pe celălalt, ne-am certat în unele situații, dar tot timpul ne-am împăcat și am mers mai departe la fel de uniți. Pot spune că în acești ani am crescut împreună.

Viața, însă, ne-a despărțit, eu fiind nevoit să mă mut la o altă școală unde am întâlnit un colectiv nou, o doamnă învățătoare nouă, un mediu total nou.

Mi-a fost destul de greu la început, dar l-am întâlnit pe bunul meu prieten, Ianis sau cum îl numeau colegii mei „bătaușul clasei”; un băiețel singuratic și neînțeles cu care m-am împrietenit imediat.

De atunci prietenia noastră înflorește zilnic. Împărțim gânduri, aprecieri, trăiri, certuri și împăcări și încercăm mereu să ne încurajăm unul pe celălalt devenind astfel cea mai bună versiune a noastră.

Prietenia mea cu Denis continuă. Chiar dacă nu ne vedem la fel de des, am găsit forme noi de comunicare și întâlnirile noastre sunt extrem de sentimentale.

Am realizat că o prietenie adevărată poate rupe bariera timp și spațiu dacă o îngrijim și îi dedicăm tot ce avem mai bun.

După familie, prietenii sunt cele mai importante persoane din viața noastră. Avem nevoie de prieteni pentru a ne dezvolta, pentru a crește încrederea și pentru a înțelege că nu suntem singuri. Prietenii buni ne susțin în momentele grele și împărtășesc cu noi momentele de fericire. Ei sunt cei cărora le împărtășim secretele noastre, știind că nu ne vor trăda.

De aceea eu cred că PRIETENIA este un dar neprețuit pe care îl primim de la viață, o relație în care ne simțim acceptați și iubiți așa cum suntem, care ne aduce bucurii imense.

Prietenul adevărat îți oferă sprijin și înțelegere în momentele grele. Prietenia ne poate aduce și provocări și dificultăți, important este să le depășim și să mergem mai departe.

Prietenii adevărați se construiesc în timp prin iubire, înțelegere, respect și comunicare.

„PREȚUIEȘTE-ȚI PRIETENII ADEVĂRAȚI!”

Prietenie, dulce prietenie!

Numele elevului: GAVRILOAEA Miruna - Ioana
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială Domnească, Tg. Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: MOVILĂ Oana Maria
Secțiunea I: proză scurtă

Pentru mine, prietenia înseamnă loialitate, pace, liniște, armonie, înțelegere, ascultarea celui alt, sinceritate, curaj și ajutor reciproc.

În clasa pregătitoare, eram în pauză în curtea școlii în care studiez. În grădina cu locul de joacă, am observat o colegă de a mea care stătea singură. Părea că nu-și găsește locul. Era Sandra, o fată timidă. Am mers la ea și i-am întins mâna pentru a face cunoștință. Nu a durat mai mult de o săptămână și mi-am dat seama că mi-am găsit o bună prietenă, de fapt, cea mai bună prietenă a mea. Sandra este o fată înaltă, blondă, cu ochi verzi, cu un chip deosebit de frumos, un zâmbet molipsitor și sănătos. În timp, mi-a dovedit că este loială, înțeleaptă, calmă și bun îndrumător, un caracter deosebit.

De la început ne-am făcut desene despre noi, despre prietenia noastră. Întotdeauna, desenele ei au fost pline de viață. Din momentul în care am învățat să scriem, au conținut și o expresie care mie îmi place foarte mult: „ești cea mai bună prietenă”. Din fericire, nu doar îmi spune că sunt cea mai bună prietenă a ei ci îmi și arată acest lucru, zi de zi. Mereu mi-a dat sfaturi, m-a încurajat să fiu mai luptătoare, muncitoare, puternică dar și calmă, așa cum este ea mai mereu. Eu fac la fel, o încurajez și o susțin mereu.

Mama ei face cele mai grozave prăjituri, combinând mereu arome interesante iar mama mea face cele mai delicioase și sănătoase sandwich-uri. Noi mereu le împărțim și așa mâncăm și gustare și dulce.

Avem și pasiuni comune. La școală, amândouă suntem entuziasmate de matematică, problemele de logică, română și desen. Timpul liber ni-l completăm cu celelalte pasiuni ale noastre cărora le dedicăm mult timp. Vizionăm foarte multe materiale interesante despre designul interior dar și despre modă. Ne facem timp mereu să îngrijim și animăluțele de companie pe care le avem, dar ne place să ajutăm și cățeii și pisicile pe care le găsim pe stradă. De multe ori, pachetul pe care îl primim de la școală, îl dăm animalelor fără stăpân. Nu în ultimul rând, ne place să mergem la cumpărături. Întotdeauna avem grijă să luăm câte ceva și frăților noștri.

În cei aproape 5 ani de când ne cunoaștem, am învățat cât de adevărat este proverbul „Prietenul, la nevoie se cunoaște!”. Nu aș da pe nimic din această lume, prietenia noastră!!

POEZIE PRIMAR

Numele elevului: HANU Maria Teodora
Clasa a IV-a
Scoala Gimnazială "Ion Creangă", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: ION Violeta
Secțiunea I: poezie

Primăvara cea jucăușă

Primăvara zâmbește în soare,
Florile din grădină se schimbă de culoare.
Zumzet de albine, tril de privighetori,
Aerul plin de parfum de flori.

Pajiști verzi se-ntind sub cer,
Vântul le mângâie ușor și sincer.
Nori de vată plutesc în zare,
Luminând lumea cu sărbătoare.

Cântecul pădurii

Sus în pădure, freamătă crengile,
Vântul le poartă gândurile.
Mugurii se nasc pe ramuri de fag,
Roua s-așază pe un fir de iarbă drag.

Păsări șoptesc povești de demult,
Frunza le ascultă cu dor ascuns.
Râul în vale își cântă chemarea,
Lumină dansând printre stropi și zarea.

Povestea râului

Râul aleargă sprinten și clar,
Sărută pietrele de pe-al său hotar.
Peștii dansează în jocuri zglobii,
Sub raze blânde și argintii.

Salcia își pleacă pletele-n râu,
Șoapte-i trimite norului brâu.
Cerule senin își oglindește visarea,
În unda ce-și poartă neconținut calea.

Numele elevului: AVRAM Sofia
Clasa a IV-a
Scoala Gimnazială "Ion Creangă", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: ION Violeta
Secțiunea I: poezie

O lume minunată

Într-o seară argintie,
Povestea bunica mie
Despre-o lume minunată
Ce-a trăit și ea... odată.
Cu soare și multe flori,
Fluturi multicolori,
Cu baloane colorate,
Jucărele minunate,
Cu șotron și pietricele,
Cu șiraguri de mărgelă,
Cu fundițe la codițe,
Cu mingi roșii, cu bobite.
Când povestea a terminat,
O lacrimă a vărsat!?
- Bunico, ce s-a-ntâmplat?
Mirată am întrebat.
- Ce să fie, draga mea?
Toată averea eu aș da
Să mă mai revăd cu ea,
Cea mai dragă lume mie,
Numită: Copilărie

Joc

A, B, C, D, E
Vreau să mă joc cu literele
„O” din obrazii ca bujorul
Din puritate-l iau pe „P”
Ori din cuvântul “pușor”
Pe “I” din inocență sau iubire
Iar “L” din lacrima de fericire!
Le rânduiesc ca pe mărgelă
Și ce-am obținut din ele?

Primăvara

Prin poieni, cu bagheta vrăjită,
Răspândește miresme prin iarba-nverzită,
Iar soarele cu razele - aurii și mai calde,
Mângâie ghiocilor petalele albe,
Aduce în coș aglicei, viorele,
Violete, brândușe presară-n vâlcele,
Anină-n livadă roz buchețele,
Reînvie natura întreagă!
Această zână mi-e tare dragă!

PROZĂ Clasele V-VI

Prietenia

Numele elevului: BULGARU Antonia Maria

Clasa a V-a

Școala Gimnazială "Barbu Ștefănescu Delavrancea", Năruja

Județul: Vrancea

Profesor îndrumător: LĂCĂTUȘ Camelia

Secțiunea a II-a: proză scurtă

Prietenia este un motiv recurent și un concept fundamental, fiind adesea explorată ca o relație bazată pe loialitate, încredere, sacrificiu și sprijin reciproc. Cu un sacrificiu începe și prietenia dintre o creatură mistică și o fată care avea să afle că este specială.

Demult, când lumea nu era atrasă de tehnologie, Fey, o fată de doisprezece ani, cu ochi albaștri ca cerul, părul blond ca razele strălucitoare ale soarelui, dar și cu o inimă miloasă, era cea mai bună prietenă a naturii. Dimineața, la prânz și până la cină, ea era în pădure. Dacă îi era sete, se ducea la izvor, dacă îi era foame, mânca fructe de pădure, iar dacă îi era somn, se culca pe mușchiul moale și verde la umbra unui copac.

Într-o zi, Fey era în adâncul pădurii, ajutând un pui de șarpe să își găsească mama. După un copac apare un urs mare și fioros, care voia să o mănânce pe Fey. Ursul se apropia din ce în ce mai mult de fată, iar în acel moment apare o ceață densă și misterioasă de un verde care amintea de vegeția sălbatică și un alb palid, ce reflectă lumina soarelui. Ursul se speriasse și fugise, dar nu numai el, ci și Fey.

- Nu te speria! spune o voce care voia să o liniștească.
- Cine sau ce ești? întreabă speriată fata.
- Eu sunt Vilethra, Fey.
- De unde îmi știi numele?
- Eu te știu de când ai pășit prima dată în această pădure. De fiecare dată eram în spatele tău și te feream de pericol.
- Dar de ce pe mine? întreabă curioasă Fey.
- Pentru că ești specială. Mama ta, Ella, venea ca tine, mereu în pădure. Înainte de întâmplare, ea a venit aici și mi-a spus "Să ai grijă de Fey și să nu-i spui de pietre", după aceea nu s-a mai întors.
- Dar ce pietre?
- Bine. Mama ta a murit din cauza unui blestem. În pădurea din Insula Dragonului există o peșteră, unde două pietre, una de aur, iar cealaltă o rocă simplă, îți pot îndeplini o dorință. Ella a ales-o pe cea de aur cu un preț, viața ei pentru a te avea pe tine. Ea nu ar fi dorit să se despartă de tine, înțelegi Fey?
- Și acum trebuie să mă duc pe Insula Dragonului, pentru a-mi pune și eu o dorință?
- Da! spune Vilethra.

Imediat Vilethra a chemat o pasăre uriașă. Fey s-a urcat pe spatele acesteia și au pleca, iar Vilethra le-a condus.

De fapt Vilethra o proteja și avea grijă de Fey, deoarece era sora Ellei.

După un drum lung, deasupra munților înghețați și a apelor cristaline, Fey și Vilethra au ajuns pe insulă.

Peștera era situată chiar lângă locul unde se aflau, așa că au ajuns repede. În peșteră, două lumini bătea pe cele două pietre, făcând-o pe cea aurie să strălucească ca raze soarelui dimineața, iar cealaltă parcă îi șoptea „Fey, ai încredere în tine, alege cu inima și fă alegerea corectă!

Fey o întreabă pe Vilethra:

- Dar acum... pe care s-o aleg?

- Alege cum îți spune inima! o încurajează Vilethra.

- Pe nici una, mai bine! șopti o voce misterioasă.

În acel moment, o altă creatură mistică apare în peșteră, era Zhalerith, o entitate dulă, jumătate umbră, jumătate lumină strălucitoare. Zhalerith era dușmanul Vilethrei, iar Zhalerith nu voia să o lase pe Fey să-și pună dorința, deoarece cu mult înainte, când Ella a venit în peșteră, i-a promis că i-o va da pe Fey, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

- Zhalerith, nu trebuie să faci asta!

- Ba da, Vilethra! Ella mi-a promis ceva, dar nu s-a ținut de promisiune.

- Mama...? întreabă Fey.

- Da! spune Zhalerith.

Între Zhalerith și Vilethra a început o luptă, fiecare luptându-se cu puterile sale.

- Vânt armonic! spuse Vilethra

- Coșmar final! strigă Zhalerith.

Între timp, când cele două creaturi se luptau, Fey a ales o piatră, pe cea simplă și umilă ca sufletul ei.

Până la rostirea dorinței, Zhalerith și-a adunat toate puterile și, imediat, a pus-o pe Vilethra, sora Ellei, la pământ.

- Nuuu! strigă supărată Fey.

În acel moment luă piatra și spuse:

- Îmi doresc... se gândea dacă s-o readucă înapoi pe mama ei sau pe Vilethra înapoi. Îmi doresc ca mama și Vilethra să revină!

Acestea fiind spuse, Ella și Vilethra erau înapoi în pădurea de unde a început totul, dar nu erau singure, lângă un trunchi de copac stătea amețită Fey. Prietenia reflectă loialitatea, sprijinul și evoluția personajelor. Ea transcede obstacolele, oferind forță și consolare, subliniind importanța legăturilor umane autentice.

Locul în care mă simt ACASĂ

Numele elevului: PAVEL Iulia
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Unirea", Braniștea
Județul: Galați
Profesor îndrumător: TOMA Mariana
Secțiunea a II-a: proză scurtă

Un punct mic, mic pe harta României reprezintă satul meu natal, însă pentru mine e un întreg univers. Aici mă simt în siguranță alături de familia mea, îmi petrec timpul liber cu prietenii, fac năzbâtii în pauze cu ai mei colegi când sunt la școală, aici este pentru mine ACASĂ.

Poate pentru cei care nu locuiesc aici satul pare un loc ca oricare altul, dar dacă îți faci timp să-l explorezi, nu e deloc așa. În sat poți găsi locuri frumoase pe care să le descoperi, activități interesante la care să participi și oameni primitivi și veseli de la care ai putea învăța lucruri noi.

Locul meu preferat pentru plimbare este Balta Lozovei, unde fiecare anotimp aduce noi aventuri. Primăvara transformă balta într-un paradis al păsărilor. Când eram mică, adoram valsul lebedelor grațioase cu care își protejau puii. Le puteam admira, fără să ne vadă, la adăpostul sălciilor plângătoare, ca dintr-un observator adevărat. Pe luciul apei, cârdușii de rațe sălbatice își urmăreau puii mici care se jucau de-a v-ați ascunselea printre testii. Cocostârcii albi cu picioare lungi parcă erau într-o misiune secretă, căutând mereu indicii cu concentrare maximă. Berzele erau cele mai harnice. Ele făceau toată ziua curse de la baltă până la cuiburile din sat, ducând neobosite hrană puilor. Uneori stăteau într-un picior în echilibru perfect, minute în șir, ca niște adevărate balerine.

Vara, îmi place să merg cu barca la pescuit cu tata și cu prietenii mei. Din barcă, balta se vede altfel. Poți ajunge aproape de locurile unde cuibăresc păsările și te poți bucura de salturile pe care peștii parcă le fac în ciuda pescarilor ghinionisti. Cu barca poți ajunge până lângă nuferii galbeni pe care chiar îi poți atinge, dacă vrei, și îți poți imagina că ești chiar personaj în poezia lui Eminescu. Plimbarea este mereu însoțită de simfonia broștelor, care doar seara sunt întrecute de cântecul blând al greierilor negri. Aerul este înmiresmat cu parfumul dulce al florilor galbene de sălcioară.

Uneori, toamna, cerul de deasupra apei se umbrește și un fel de vânt neașteptat sperie firele de trestie, sunete foșnitoare necunoscute se aud, o învălmășeală neînțeleasă se întâmplă și în câteva minute oglinda apei devine albă. Totul se liniștește ca prin farmec, iar calmul revine. O colonie cu sute de pelicani pune stăpânire pe baltă ca într-o scenă de luptă dintr-un film ce merită văzut. Pentru că locuiesc în apropiere, iarna, pot admira balta zilnic chiar de la fereastră. Apa e înghețată către maluri și pare presărată cu scilipici când e mângâiată de razele soarelui. Pot zări uneori câte un pescăruș singuratic, strigând pe deasupra apei, în rest, totul pare adormit.

Un alt loc pe care ar trebui să-l vedeți se află de o parte și de alta a drumului de piatră care șerpuiește către satul învecinat. Sunt, de fapt, două dealuri înalte cu un nume amuzant pe care nu-l pot spune și despre care am auzit de la străbunica mea multe legende și povești. La

poalele dealului, dinspre baltă, sunt doi stejari bătrâni unde primăvara merg cu prietenii la picnic. Locul se numește Mormântul Tătarului și are chiar o legendă cu același nume despre vremurile străvechi. Timpul potrivit pentru picnic este în martie, când înfloresc brândușele vărgate, iar din depărtare, dealurile par ninse cu fulgi mici și rari. De aproape, frumusețea florilor este magică, sunt atât de delicate și fragile, dar totuși atât de curajoase încât să înfrunte vremea schimbătoare a babelor. Este un sentiment foarte puternic și plăcut, ca atunci când citești pe nerăsuflate o poveste teribilă și la final binele învinge răul. Dacă ești norocos, ai putea găsi și brândușe roz, asemănătoare celor din zona de munte, însă acestea sunt tot mai rare de la un an la altul, ceea ce mă întristează. Mi-aș dori ca această zonă să fie declarată rezervație naturală. Mama îmi povestea despre o superstiție de demult a bunicilor, care credeau că numărul puilor scoși de cloștile din primăvară depindea de numărul brândușelor aduse acasă.

De câte ori merg acolo, îmi place să urc pe dealul dinspre răsărit, care este mai înalt, să stau cu fața spre apus, să îmi întind brațele, să simt curenții de aer și să îmi imaginez că zbor. Trebuie să faceți asta dacă vreți să simțiți sentimentul de libertate. În același loc merg cu prietena mea să admirăm apusul și să facem fotografii. Culorile parcă se îmbrățișează, iar nuanțele de galben, roșu și portocaliu se amestecă și se ascund încet, încet în umbra nuanțelor de violet. E atât de frumos, că ai vrea să nu se mai sfârșească.

Dacă ajungi în satul meu, poți vizita Biserica Ortodoxă Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, care este foarte frumoasă. Acolo merg oamenii din sat în zilele de sărbătoare, ca să se roage sau oricând au nevoie să-și găsească liniștea. Lângă biserică se află școala mea. Acolo îmi petrec foarte mult timp alături de colegi și profesori. Momentele mele preferate sunt pauzele, adevărate aventuri, când râdem și facem tot felul de nebunii.

Iubitorii de meșteșuguri ar putea descoperi tainele olăritului. Avem în sat meșteri olari care încă păstrează această tradiție și sunt foarte primitivi și bucuroși să dezvăluie acest meșteșug și chiar să vă ajute să exersați la roata olarului. Este un sentiment emoționant și uimitor să simți cum din mâinile tale se naște o formă dintr-o simplă bucată de lut.

Ultima noutate din satul meu pentru doritorii de senzații tari, am descoperit-o anul trecut, când mă bucuram în liniște de cireșul înflorit, de care am agățat un hamac, în care îmi place să lenevesc. Din senin, pacea din grădină a fost întreruptă de un sunet asurzitor, iar pe cer a apărut un fel de pasăre uriașă. Am înțeles imediat că era un fel de parapantă cu motor. Eu încă nu am încercat și nici nu cred că voi încerca prea curând aceasta aventură, însă ar fi interesant, totuși, să văd satul de sus, dar încă nu am curaj, înălțimea mă sperie.

Îmi place mult să călătoresc și să descopăr locuri noi și oameni frumoși. Peisajele naturale mă încântă și mă surprind mereu. Dar, întotdeauna îmi doresc să revin acasă, în locul unde m-am născut, pentru că acolo mă simt cel mai bine.

Ecoul unui suflet geamăn

Numele elevului: ANDREESCU Maria Eliza

Clasa a VI-a

Liceul Tehnologic "General Constantin Șandru", Bâlta, Runcu

Județul: Gorj

Profesor îndrumător: ANDREESCU Liliana

Secțiunea a II-a: proză scurtă

Într-o lume în care legăturile se nasc și mor cu viteza fulgerului, unde oamenii se ating pentru o clipă și apoi se pierd în tumultul existenței, se nasc prietenii ce sfidează timpul. Prietenii ce ard ca un foc sacru, ce înfioară universul cu intensitatea lor, ce devin mai mult decât simple conexiuni – devin parte din tine, sculptate în însăși esența sufletului tău.

Aceasta este povestea unei astfel de prietenii. O poveste despre mine. Și despre Ilinca. O poveste care începe nu cu „a fost odată”, ci cu „atunci când stelele s-au rupt în două...”

Îmi place să cred că, în clipa în care m-am născut, o stea s-a fărâmițat deasupra lumii. O jumătate s-a topit în pieptul meu, iar cealaltă s-a așezat peste Ilinca, legându-ne într-un echilibru cosmic. Nu ne știam atunci. Nu eram decât două siluete rătăcite sub același cer, așteptând, fără să știm, momentul inevitabil al coliziunii. Și acel moment a venit.

Eram două copile, prea mici pentru a înțelege misterele vieții, dar prea puternice pentru a ne lăsa înghițite de banal. Eu, Mara, eram umbra ce dansa pe marginea realității, mereu tăcută, mereu însetată de povești nerostite. Ilinca, în schimb, era o explozie de viață, o furtună de lumină ce sfâșia orice tăcere. Dacă eu eram noaptea misterioasă, ea era fulgerul care o lumina. Ne-am întâlnit într-o noapte stranie, când vântul șoptea secrete, pe acoperișul unui bloc părăsit. Eu urcasem acolo ca să mă pierd în nemărginirea cerului. Ea venise să-l revendice.

- Crezi în destin? a întrebat, privind în sus, cu ochii verzi sclipind ca două fragmente de smarald.

- Nu știu.

S-a întors spre mine, zâmbind ca și cum mi-ar fi cunoscut sufletul dintr-o altă viață.

- Atunci o să-ți demonstrez că există.

Și din acea noapte, stelele au început să ne spună povești. Anotimpurile unei legături eterne. Ne-am transformat una pentru cealaltă în sanctuar, în refugiu, în fiorul nesfârșit al unei aventuri nemuritoare. Alergam prin oraș ca două spectre neîmblânzite, ne strecuram în locuri interzise, pictam pe pereții lumii noastre mesaje pe care doar noi le puteam descifra.

- Dacă ai putea fugi oriunde, unde ai merge? mă întrebase într-o seară, în timp ce neprăbușeam pe iarbă, sub un cer sfâșiat de constelații.

- Oriunde unde ești și tu.

A râs, dar în ochii ei s-a aprins o scânteie. O promisiune mută. "Pentru totdeauna." Asta eram. Noi două. O poveste scrisă de univers, menită să dăinuie dincolo de timp. Însă universul are un mod ciudat de a rupe ceea ce pare indestructibil.

Crăpătura invizibilă. Nu a fost un cataclism, nu a fost o furtună devastatoare. A fost un firicel de praf ce s-a strecurat între noi, o crăpătură imperceptibilă care, într-o zi, a devenit un

abis. Un apel la care nu a mai răspuns. O întâlnire la care nu a mai venit. Un mesaj ce a rămas uitat într-un ocean de tăcere.

- Nu trebuie să facem totul împreună, nu? a spus într-o zi, cu vocea ușor distantă.

M-am uitat la ea și am înțeles. Ilinca plecase deja, chiar dacă încă era acolo. Atunci am știut: unele prietenii nu se frâng brusc. Ele se sting, încet, ca un foc ce nu mai primește oxigen. În acea noapte, am urcat singură pe acoperiș și am privit cerul. Am căutat steaua noastră. Am căutat orice semn care să-mi arate că povestea noastră mai avea un capitol. Dar tot ce am găsit a fost o întindere goală de întuneric.

Fantoma prieteniei pierdute. Au trecut ani. Timpul a înghițit zilele noastre de aur, a șters pașii noștri de pe drumurile pe care le străbăteam împreună. Am învățat să trăiesc fără Ilinca, să râd din nou, să iubesc din nou, dar niciodată la fel. Pentru că prietenia noastră devenise o fantomă care mă urmărea. O simțeam în mirosul ploii, în razele apusurilor sângerii, în cântecele care încă păstrau ecoul râsului ei. Până într-o zi. O zi atât de obișnuită, încât părea imposibil ca destinul să se ascundă în ea. Am intrat într-o cafenea, iar la o masă din colț... era ea. Pentru o secundă, timpul s-a destrămat. Nu mai eram acele două fete ce se prindeau de mână sub stele, jurându-și eternitatea. Eram doar două umbre ale trecutului, două străine care, în adâncul sufletului, încă se recunoșteau. S-a uitat la mine. În ochii ei, am văzut reflecția unei ierni îndelungate, a unor cuvinte nerostite. Apoi, cu o voce care încă mai purta urmele unei promisiuni uitate, a spus:

- Îmi pare rău.

Aerul din jurul meu s-a sfărâmat într-o mie de fărâme. Și atunci am înțeles: unele prietenii nu mor niciodată. Se rătăcesc, se destramă, se pierd în labirintul tăcerii, dar dacă au fost reale... găsesc întotdeauna drumul înapoi. Am zâmbit.

- Și mie.

Nu știam dacă era un nou început sau doar un ecou al trecutului. Dar în acel moment, am simțit ceva ce nu mai simțisem de ani. Steaua noastră încă ardea.

Rădăcini adânci, amintiri vii

Numele elevului: BUCUR Maria Andreea
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Regina Maria" Bicăz
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: HUMĂ Marinela
Secțiunea a II-a: proză scurtă

MOTTO:

"Acasă nu e un loc, e un sentiment." (Cecelia Ahren)

Am văzut lumina zilei într-o familie care trăia într-un sătuc de munte, acolo unde Moldova își dă mâna cu Ardealului. O zonă în care culmile stâncoase sau acoperite de păduri nesfârșite de brazi împletesc o cunună ce se înalță semeață spre azuriul cerului. Spun "trăia",

deoarece de vreo trei ani ne-am mutat la oraș: părinții cu serviciu, eu cu școala. Însă gândul meu și acel "acasă" care îmi încălzește și acum inima, au rămas tot acolo, în sătucul meu drag de la poalele Hășmașului Mare. Nu ne-am mutat prea departe, doar la vreo douăzeci și cinci de kilometri distanță, dar simt că am lăsat în urmă un univers tainic, binecuvântat.

Deși revin destul de des în locul natal, îmi pare rău că nu mai locuiesc cu bunicii care m-au crescut și de care mi-e dor permanent. Ei au rămas acolo, în căsuța lor mică din lemn, din spatele curții noastre. S-au întristat nespun când părinții mei au luat hotărârea să mă mute la școala din oraș la începutul clasei a V-a. Nu pot uita privirile lor neputincioase care parcă îmi șopteau să nu plec, dar părinții i-au convins că este spre binele meu, să învăț carte într-un mediu mai competitiv și să-mi construiesc un viitor frumos.

Grădinița și școala primară, am făcut-o acolo, în sat. O școală modestă, frumoasă, renovată recent, unde cunoșteam aproape pe toți elevii. Câțiva îmi erau rude mai îndepărtate, cu unii mă întâlneam deseori la joacă pe ulițele satului, alții îmi erau vecini. Eram ca o familie mai mare în care ne respectam, ne îndrăgeam unii pe alții și ne ajutam la nevoie. În pauze nu stăteam niciodată în clasă, indiferent de anotimp. Ne plimbam, ne jucam sau alergam prin curtea școlii, prefăcându-ne că nu auzim clopoțelul care încerca să ne readucă în bănci.

Despre satul nostru bunicul spune mereu că suntem binecuvântați. Munții, asemeni unor străjeri neobosiți, ne apără de furtuni puternice, de vânturi aprige și de canicula verii. Pădurile misterioase și bogate ne dăruiesc un aer curat, iar izvoarele ne dau o apă rece și cristalină, "sănătate curată", cum ar spune unii.

Locuitorii din sat sunt oameni simpli, dar mândri, gospodari și prietenoși. Casele lor sunt mereu îngrijite și cochete, iar primăvara, când dealurile înverzesc și copacii se îmbracă în diafane flori albe și roz, pentru mine este raiul pe pământ. Nu spun doar eu asta, ci și musafirii de prin alte părți, care au venit în vizită la noi, mai ales în vacanța de Paște, curioși să ne descopere tradițiile și să guste din bunătățile culinare ale zonei.

Îmi amintesc și acum atât de clar diminețile în care mă trezeam în triluri de păsărele, ce zburau voioase printre crengile merilor din livadă. Mirosul liliacului și al iasomiei mă ademenea să rămân afară, chiar și când întunericul se lăsa ca o mantie de catifea neagră peste natură!

Oamenii din satul meu au multe animale - vaci, oi, cai, capre - iar vara aproape toți plecau la adunat de fân pe dealuri. Așa am petrecut eu multe momente de neuitat cu bunicii mei care făceau fân, nu departe de casă, într-o poieniță plină cu flori albastrii și galbene, mărginită de câțiva salcâmi și mulți tei. Pentru că înfloreau mai târziu, în iunie, când începea vacanța, răspândeau un parfum atât de intens, încât nu-ți venea să mai pleci de acolo. Seara, după o zi de adunat fân, stăteam pe prispă și bunicul îmi povestea cum era în copilăria lui, iar bunica-mi cocea pe plită felii de cartofi așa de bune, de nu te mai săturai. Ei nu au avut o copilărie liniștită și fericită ca a mea pentru că au prins vremurile tulburi ale războiului și m-au învățat să trăiesc din plin fiecare clipă și să apreciez pacea și spectacolul etern de forme, culori și sunete al naturii.

Nici iernile petrecute în satul meu nu le pot uita. Primii fulgi strălucitori și lănoși care apăreau timid în văzduh ne adunau pe noi, copiii, pe ulițele satului. Când priveam în sus, mi se părea că toți se năpustesc asupra mea și intram cu ei într-un dans amețitor. Îmi întindeam brațele precum păsările aripile și mă învărteam prin perdeaua de fulgi râzând.

Într-un an, înainte cu câteva zile de Crăciun, împreună cu câțiva colegi de la școală, am făcut un derdeluș de pe deal până în sat, nu departe de casa noastră. Ne-am dat cu sania până târziu, uitând de foame sau de familii. Doar luna argintie ne lumina calea. Printre chicotele și strigătele copiilor nu auzeam vocea mamei care mă striga să vin acasă.

Mergeam și la colindat cu gașca de prieteni, din casă în casă. Nu era familie care să nu ne primească și să ne răsplătească cu generozitate pentru că oamenii din sat sunt ca o familie pentru mine. Și acum, când mă întâlnesc, îmi spun: "Ce mare te-ai făcut Andreea, ce-ai mai crescut..., Doamne, ce mai trece timpul!"

Când nukul din livada noastră începea să-și scuture câte o frunză mai gălbuie, știam că se apropie toamna. Munții îmbrăcau haina ruginie iar dealurile cu păduri de plop, tei și aluni înviorau peisajul cu pete galben-aurii sau de un roșu aprins, ireal. Ați văzut vreodată toamna la munte? E o priveliște de basm, feerică, pe care nu poți să nu o admiri.

De aceea, de câte ori mă gândesc la satul meu, simt cum un val de emoție mă cuprinde și mă întoarce în timp, acolo unde copilăria mea a prins rădăcini adânci. Acel sat mic și izolat de munte, mereu va fi pentru mine o comoară tainică de amintiri prețioase, indiferent de distanțele și drumurile pe care viața le va pune în fața mea.

„Acasă” nu este doar un loc fizic, ci un spațiu interior, sacru, pe care îl voi purta mereu cu mine, oriunde aș merge. Un loc unde mă simt complet eu însămi, găsind pacea și echilibrul, un loc unde pot evada oricând.

Locul care nu mai e

Numele elevului: CĂLĂUZ Diana Laura
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Dimitrie Cantemir" Baia Mare
Județul: Maramureș
Profesor îndrumător: ROATIȘ Florina
Secțiunea a II-a: proză scurtă

Mă aflu într-un loc pe care parcă l-am mai întâlnit odată, într-un vis vag. Totul era necunoscut, dar totuși, atât de familiar. Dintr-o dată mi-am dat seama. Da! Asta era! Locul acesta împletit cu raze de lumină și cu o bucurie nedeslușită, divină, era vechea mea casă.

Locul care înainte părea străin mi-a strecurat în suflet sentimente de nostalgie. Nici nu mi-am dat seama când am început să zâmbesc cu gura până la urechi. Amintiri vechi, ascunse adânc în mintea mea, au revenit la suprafață. Florile mov de câmp de lângă gard pe care le pușcam între degete înainte să înflorească, cireșul înalt în care mă urcam cu scara aceea ruginită, mormanele de zăpadă în care mă tăvăleam în fiecare iarnă, mașina "Dacia" care avea numerele "73 ALE", numele surorii mele. Toate amintirile au năvălit brusc în mintea mea.

Am început să pășesc încet în față. Se auzea doar pocnetul familiar al pietricelelor presărate cărarea lată, sub pașii mei, și cântecul vântului între copacii care zgâriau cerul cu crengile lor. M-am dus în grădina din spatele casei în care legam roșii împreună cu mama. Totul a rămas blocat în timp, ridichile pe partea stângă și în spatele lor roșiile cherry, înconjurată de

morcovi, varză și cartofi, în timp ce în dreapta mea era familia bogată de castraveți. Ciripitul vesel al păsărelor mă încânta enorm. M-am uitat după gardul din spatele grădinii care avea vedere la biserică. Când eram mică, stăteam în grădină și urmăream cu ochii mici și curioși pisicile târcate și portocalii cum se jucau pe scările bisericii.

Într-o parte îngustă din curte, înconjurată de un gard ruginit, erau bătrânele găini. Imagini încetoșate îmi apăreau în minte cu tata care le tăia iarbă și cu mâinile mele îndemânate cum aruncam cu porumb.

În fundul curții era o căsuță în care trăia o doamnă care s-a mutat apoi undeva în străinătate, la copiii ei. Ușa ei era mereu deschisă, dar îmi era prea rușine să intru vreodată acolo, deoarece credeam că, printr-o minune, va veni înapoi și mă va întreba răutăcios: „Ce cauți în garsoniera mea?” Era atât de mică încât parcă nu putea să o numească „casă”. Adevărul este că bătrânica aceea era, de fapt, foarte drăguță. Mereu îmi oferea bomboane pe care le primea de la nepoții ei, ori de câte ori veneau în țară.

Lipit de căsuța bătrânicii, lângă țarcul găinilor, era garajul. Când am intrat, un fior rece mi-a dansat pe spinare și firele de păr de pe braț mi s-au ridicat. Era răcoare în acel garaj. Când eram de vreo 4-5 ani îmi era foarte frică să intru în garaj, deoarece întunericul lui parcă mă înghițea de vie. Totuși, după ce am mai crescut, stăteam acolo toată vara, deoarece era prea cald afară, dar tot nu mă aventuram până în capăt, unde ceața neagră era cea mai intensă. Acolo depozitam toate lucrurile „nefolositoare”, bicicletele vechi și sania mea verde aprins. În garaj, exact lângă intrare, se afla un bidon mare de metal care era umplut cu grâu. În fiecare zi, luam o mână bogată de grâu și o aruncam afară pentru porumbei.

Îmi era frică de acest moment, sincer. Era timpul să intru în casă și știam că inima mi se va zbate nebunește în piept în timp ce îmi aduceam aminte de toate lucrurile care s-au întâmplat acolo, și bune, și rele.

Aveam tot timpul din lume, nu trebuia să mă grăbesc, dar am văzut tot ce era de văzut prin curte și nu puteam pleca, deoarece în adâncul meu, știam că nu voi mai putea reveni niciodată.

Cu pași lenti, ușor, mă apropiam de vechea casă. Urcam încet pe cele trei trepte de piatră din fața casei, una mai înaltă decât celelalte două. Cu mâinile tremurând de spaimă, cu lacrimi cu care mă luptam să nu mi se scurgă pe obraji, am apăsat pe clanța ușii albe de lemn. Când ușa a fost deschisă, un miros atât de familiar s-a năpustit asupra mea și m-am întâlnit cu pereții crăpați ai holului mic de la intrare. În față era un dormitor micuț, în care deseori mă ascundeam când mă jucam de-a v-ați ascunselea cu sora mea. Acolo erau depozitate toate măgelele și micii îngeri de porțelan ai bunicii.

În stânga era bucătăria și camera de zi. Era o încăpere mica, însă era incredibil cât de multe amintiri putea cuprinde în ea. Masa de lemn din mijlocul camerei era locul unde luam masa. Tata și mama dormeau pe patul întins din spatele mesei.

Am deschis următoarea ușă, care ducea într-un hol lung, îmbrăcat cu tot felul de animale împăiate. Sufletul mi s-a umplut cu căldură când îmi aduceam aminte de toate râsetele împărțite cu sora mea în acel hol. Țin minte o căprioară împăiată care era mai mare decât celelalte. Sora mea mă ridica în brațe și mă puneă călare pe ea. Buza de jos începea să-mi tremure. Nu mai zâmbeam. Voiam ca totul să revină la cum a fost, atunci când totul era fără griji. Am pătruns în dormitorul mare în care am împărtășit atâtea secrete, râsete și suspine cu sora mea.

M-am așezat pe pat. În trecut spuneam: într-un astfel de pat dormeau doar prințesele. Atâtea amintiri frumoase, dar nu puteam să zâmbesc. Ochii mei, ridați acum, se uitau împrejurul

camerei. Măinile îmi erau reci. M-am ridicat în picioare încet și am ieșit din casă pe ușa din spate. Nu mai puteam sta înăuntru, asta însemna să îmi fac rău mie însămi.

Am lăsat lacrimile se câștige, iar ele, mari și fierbinți, s-au scurs pe obrajii mei. Plângeam, pentru că știam că nu e adevărat. Știam că totul era doar un vis, dar nu știam de ce Dumnezeu a vrut ca eu să vizitez acest loc, mai ales când și El știe că refugiul drag al sufletului meu nu mai e. Voiam să fie real, speram să fie adevărat, dar nu era. Am închis ochii strâns, apoi, m-am trezit...

Jane Austen și rochii cu flori

Numele elevului: MOSOR Casandra-Elena
Clasa a VI-a
Colegiul Tehnic "Ion Creangă", Târgu-Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: MANTEA Adriana
Secțiunea a II-a: proză scurtă

Este aproape o săptămână de când am observat că Sam se comportă ciudat. O știu din clasa pregătitoare. De cum mi-a văzut ghiozdanul cu ponei, am început o lungă discuție despre My Little Pony. Am ieșit din clasă ținându-ne de mână. De atunci suntem cele mai bune prietene.

Șapte ani, de atâta vreme o cunosc mai bine decât oricine. De aceea, am știut ca ceva s-a întâmplat cu ea. Era mereu genul de persoană care întoarce capuri când intra într-o cameră, genul de persoană cu care toată lumea vrea să vorbească. Măcar un "Bună, cum mai e viața?" Radia, pur și simplu. Dar acum... nimic. Nu mai vorbește cu nimeni. De fapt, nimeni nu mai vorbește cu ea, despre ea. Toată lumea o ignoră, de parcă n-o vede. În clasa doamnei Ebenezer, profesoara a numărat copii prezenți. 21, a spus. Am corectat-o, evident. I-am atras atenția că suntem 22, nu a numărat-o pe Samantha. Toată clasa și-a îndreptat privirea spre mine. M-au privit cu gurile căscate. Chiar și fetele din spatele clasei, și-au lăsat gloss-urile și oglinjoarele jos și m-au fixat cu privirea. Am simțit ca îmi iau foc obrajii, deși știam că nu este vina mea. Miercuri a devenit și mai ciudat. A dispărut pur și simplu de lângă mine. Am întrebat un grup de elevi dacă au văzut-o pe Sam. S-au uitat la mine ca la o ciudată. De parcă făcusem o glumă proastă, foarte proastă. Apoi au plecat. I-am auzind mârâind ceva despre mine, dar n-am putut descifra ce. Joi am invitat-o la mine, să ne facem temele împreună. A venit pe la cinci. Nu avea ghiozdan. Am întrebat-o de ce nu și l-a luat. A spus că și le face acasă.

- Ă... Sam, idea era să ne facem temele împreună... am încercat un ras forțat, să liniștesc apele.

Atmosfera a rămas tensionată. Nu puteam să mă concentrez cum trebuie, tot ce făcea era să se uite la mine, dar dacă mă uitam și eu la ea, își întorcea de îndată capul și privea, așa, spre "orizont". Avea întipărit pe chip un zâmbet melancolic. O fi ea poetă, dar nu a mai fost așa până acum. "Idilic" mi-a venit în minte. Un cuvânt poetic pe care tot ea m-a învățat. Îi place să

folosească cuvinte mari, cu sensuri dichisite. De multe ori a trebuit să scot DEX-ul pe telefon ca să înțeleg ce termen folosește.

Am întrebat-o dacă vrea să o ducă mama acasă. A refuzat. A zis ca se duce pe jos. Noaptea. Ne-am luat la revedere. A rămas la ușă, parcă fiindu-i frică s-o deschidă. M-am dus și i-am deschis-o eu, încercând să nu pară ciudat, apoi am privit-o cum se pierde în noapte.

- Cu cine vorbeai?

Am tresărit la auzul vocii mamei. Nu mă așteptam să apară nimeni, mai ales fiind târziu. Avea un zâmbet confuz.

- Cu Sam... A venit la noi să-și facă temele, am spus, și mai confuză decât ea.

Credeam că i-am zis. Zâmbetul i-a pierit brusc de pe chip. O umbră i-a traversat fața, apoi a dispărut pe cât de rapid a apărut. Poate mi-am imaginat, nu pot fi sigură. Apoi, cu o privire pe care numai mamele pot să o aibă, mi-a pus o mână pe spate, și mi-a spus, cu vocea ei liniștitoare:

- S-a făcut târziu. Mai bine te culci. A fost o săptămână grea, știu, Becky.

M-am răsucit toată noaptea, m-am dezvelit și m-am învelit, dar în zadar. Am acceptat faptul că nu voi dormi noaptea asta. Sam nu este așa. Pur și simplu, nu este ea. Pur și simplu, parcă nu ar mai fi Samantha Evans pe care o știu. E tristă, și... melancolică. De fapt, mereu a fost melancolică, dar nu în felul ăsta. Era felul ei de-a fi, visătoare, romantică, fermecătoare. Cu buclele blonde, mătăsoase și ochii cu pleoape căzute, de un albastru clar, îmbrăcați de gene lungi, cu postura ei perfect dreaptă, parcă ar fi venit dintr-o poezie. Dar parcă Sam care tocmai ieșise pe ușa din fața casei mele era alta. Stinsă, parcă mai palidă, mai fragilă, mai... habar n-am... mai nu-Sam. Poate că încep să îmi imaginez lucruri. Poate că Sam pur și simplu este doar... un pic mai tristă. De fapt, în a treia, m-am uitat la un film scurt despre o pisică căreia îi murise pe rând toată familia și a rămas singură, iar la final și-a înecat jucăria într-un bol de cereale. M-am supărat așa de tare, am plâns până mi s-au înroșit ochii și nu am mai fost eu însămi toată săptămâna. Dar, cu cât mă gândesc la teoria că Sam este mai melancolică decât de obicei, îmi dau seama că nu este valabilă. Nimeni, dar absolut nimeni, nu interacționează cu ea. Nici chiar Jerry, care e topit după ea, nu m-a întrebat nimic stupid despre ea, cum ar fi dacă ochii îi sunt albaştri sau verzi, sau ce mărime poartă la papuci toată săptămâna. Și credeți-mă, are un talent de-a mă găsi pe holuri și a mă întreba tot ce-i trece prin minte. Nu am putut să mă concentrez la ce spunea domnul Danes, profesorul de chimie. Voiam să dau vina pe oboseală, dar știam că e din vina ei. Am găsit-o pe o bancă pe hol, citind *Mândrie și Prejudecată* pentru a mia oară. Privirea mi-a alunecat peste fiecare aspect al aparenței ei. Purta aceeași haine de patru zile. Și asta este un lucru foarte neobișnuit, dacă o știai pe Samantha. Avea niște blugi largi, un tricou închis la culoare și o jachetă sport peste. Samantha Evans nu ar fi dat niciodată de bunăvoie o rochie cu flori albă, roz, galbenă sau orice altă culoare la schimb pentru niște blugi. Era stilul ei, nimeni alt cineva nu ar putea să arate așa de bine. Fără nicio panglică în păr. Îl avea prins într-o coadă dezordonată. Iar ea urăște să-și prindă părul. Mereu zice: *Cum ar putea să mă salute vântul dacă mi-l prind?* Am început să merg în direcția ei, dar apoi m-am oprit și am făcut cale întoarsă. Nu știu de ce. Gândul ca ea să-mi zâmbească, și să încerce să mă convingă să citesc *Anne* de la Green Gables, e ceva ce... nu pot să sufăr chiar acum. Și să nu credeți că nu-mi place să citesc, Sam m-a convins să citesc *Mândrie și Prejudecată*, chiar de două ori, *Fiicele Doctorului March*, și aproape am cedat la *Rațiune și Simțire*. Doar că prefer mai mult cărțile mai contemporane, mai Emily Henry. Apoi, un gând m-a fulgerat. Ce făcusem Duminică? Nu puteam să-mi amintesc. Absolut deloc. Toată ziua am încercat să îmi amintesc, dar în zadar. De parcă cineva ar fi rupt o pagină din jurnalul minții mele. Și uite-ne împreună duminică, în luminișul secret al dumbrăvii care conecta cartierul meu de al ei. Un loc de care numai noi știam. Și era ca

pe vremuri. Râdeam, glumeam, ne simțeam bine, cum suntem noi mereu. Sam era îmbrăcată cu o rochie albă până peste genunchi, presărată de flori albastre, cu cizme de cowboy și șuvițe prinse cu o panglică asortată perfect cu rochia. Totul mergea perfect, până când a încetat să mai râdă, și mi-a spus, foarte serioasă.

- Mi se pare că toată viața n-am făcut nimic, sinceră să fiu. Nu am citit destule cărți de-ale lui Dickens, nu am călătorit la un castel din Scoția, nu am o pereche de Mary-Janes albi...

- Sam, am oprit-o, mai ai o viață întreagă pentru toate astea. Ai doar paisprezece ani...

- Dar nici acum nu am reușit să termin *Hamlet*! Și... nu știu germană!

Mi-am dat ochii peste cap, rânjind. Samantha știe vreo cinci limbi, în timp ce eu nici engleza n-o stăpânesc cum trebuie. A oftat:

- Știi, mereu mi-ai fost cea mai bună prietenă. Nimeni nu mă făcea fericită cum mă făceai tu. Mulțumesc!

Am amuțit și a trebuit să mă uit direct la ea. Credeam că e o glumă, de genul „Ce te-ai mai speriat!”, dar a continuat:

- Te iubesc, Rebecca!

Încercam să îi analizez chipul, în speranța că o să găsesc vreo explicație, dar nimic. *Rebecca*. Nimeni nu îmi spune așa, nici măcar străbunicul.

- Nu vreau să vă părăsesc.

Lacrimile i-au curs șiroaie din ochi.

- Și eu te iubesc, am spus, încercând să par liniștită.

Adevărul este că asta este tot ce pot fi acum. Adică, normal că mă iubește, și normal că o iubesc, dar... până acum nu a trebuit să mi-o spună.

- Dar Sam... fii sinceră, te simți bine? Te porți ciudat de câteva zile...

- Sunt sub podul St. Barry, a spus fără pic de emoție.

M-am uitat în ochii ei. Zice asta de parcă n-ar fi fost... Mi-am ațintit privirea spre copacii din fața noastră pentru câteva secunde. Apoi am vrut să o privesc încă odată în ochi, dar nu mai era acolo. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Am rămas singură, în liniștea dumbrăvii. Și nu aveam să o mai văd niciodată. Trupul Samanthei Evans a fost găsit în râul St. Barry, la câțiva zeci de metri de pod. Duminica pe care nu mi-o puteam aminti este duminica dispariției ei. Însă eu am avut cu o săptămână mai mult de petrecut cu ea decât oricine. Nici acum nu știu dacă momentele în care am stat împreună au fost aievea, sau chiar sufletul ei a fost acolo, cu mine. Dar un lucru este sigur: fiecare floare, fiecare pală de vânt, fiecare rochie cu flori sau carte de Jane Austen vorbește despre ea. O simt aproape mereu. Dar tot ce pot să fac acum este să stau cu seria *Anne* de la *Green Gables* la picioare și să îmi mușc interiorul obrazului. Pentru că o iubesc mai mult decât oricine. Ne-am iubit așa de mult încât, pentru o săptămână, nici moartea nu ne-a putut despărți. A fost și îmi va rămâne cea mai bună prietenă.

Locul natal

Numele elevului: CHIIAIA Teodora

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 108, Sector 4

București

Profesor îndrumător: MIREA Maria-Ecaterina

Secțiunea a II-a: proză scurtă

Locul natal nu este o simplă casă, un deal oarecare sau o pășune liniștită. Locul natal înseamnă sentimentul, înseamnă trăirea autentică în timpul unei aventuri imaginate, înseamnă bătăile inimii după o Leapșa distractivă. Locul natal trăiește veșnic în inimile tuturor.

Astăzi am trecut pe la bunica mea. Ajungând acolo, mi-a tresărit sufletul. Prispa, scările, grădina de flori care acum părea mai mică, ferestrele care nu aveau, de fapt, ochi, așa cum îmi imaginam eu în copilărie. Trag porțița din lemn șubred și îmi amintesc cu drag de același scârțâit neschimbat al balamalelor. Acum, grădina îmi pare atât de mică, n-ar mai fi nevoie să mă urc în salcie ca să o pot vedea pe bunica culegând zambile primăvara.

Intru în curte, pășind calm pe aleea făcută din pietre din ce în ce mai bătătorite de timp. Totul era neschimbat pentru mine, însă sentimentul era diferit. Eu eram schimbată. Îmi trag sufletul și urc scările spre casă. Aceasta devenise atât de mică, încât trebuia să fiu atentă la tavan. Mai demult, nici n-o puteam cuprinde cu ochii. La intrare, observ dulapul în care, când eram mică, mă ascundeam cu ușurință, iar bunica nu mă putea găsi ore în șir. Acum, pot observa praful de pe acesta, căci sunt cu mult mai înaltă. Inima mi se înmoaie la revederea bunicii și la intrarea în cameră, unde mereu mă primea cu zâmbetul pe buze.

Chiar dacă trece timpul și nu ne recunoaștem, uneori, în oglindă, există ceva ce nu îmbătrânește niciodată. Sufletul? Nicidecum. Sufletul poate îmbătrâni și muri înainte de vreme, dacă nu avem grijă de el. Ochii. Ochii bunicii erau aceiași, deși părea acum mai mică decât mine, deși firele cărunte îi conturau fruntea mai mult decât o făceau în copilărie.

Bunica a început să-mi povestească ce mai face. Pentru ea, lucrurile erau neschimbate, avea grijă de grădină, făcea cafele și ceaiuri, supe și prăjituri, o ducea pe Joiana la păscut, vorbea cu vecinele ei și adormea devreme, destul de repede după apus. Mi-am dat seama că eu devenisem cea care povestea cel mai mult, cea care vorbea despre școală, despre prietenii de la oraș, despre parcuri, despre vacanțele cu părinții. Lumea bunicii, care mi se părea atât de mare, îmi devenise atât de mică, iar timpul părea că e mai scurt. Amândouă am simțit asta. Nu-mi mai era frică de beciul din spatele casei, de încăperea cu borcane slab luminată, întunericul nu-mi mai transmitea neliniștea de altădată. Entuziasmul revederii locului natal se transformase într-un gol ciudat în stomac, pe care nu știam cum să-l descriu.

Mi-era atât de dor de ceva ce nu mai aveam să simt vreodată. Nu mai aveam să mă ascund în dulap de bunica sau să privesc de sub masă ce face prin bucătărie, probabil aș răsturna masa acum. Nu voi mai putea să mă joc cu păpușile bunicii sau să le invit la ceai, acum vocile lor nu-mi mai răsună în minte. Nu voi mai putea să mă cațăr sau să mă ascund în orice ungher iar orele nu vor mai trece la fel de încet, pentru că aventura nu mai e deloc aceeași, nu mai e nesfârșită și necunoscută. Copiii de pe uliță au plecat și ei, au proprii prieteni, propriile școli și griji, nici măcar nu ne mai salutăm.

În timp ce mă gândeam la copilărie și la cum alergam pe dealuri, cum miroseam toate florile și cum zburdam peste tot desculță, bunica îmi atinge ușor umărul și mă întreabă dacă vreau o cană cu lapte cald. Îmi smulg privirea de pe fereastră și îi răspund că da.

Așa este, timpul poate trece, oamenii se schimbă, iar scaunele pot fi, deodată, prea mici ca să mai încăpem în ele, iar grijile prea mari, însă locul natal este atât de binecuvântat, încât nu îmbătrânește. Și nici amintirile nu o fac.

Sfârșit de săptămână perfect

Numele elevului: MOGOȘ Alessia-Ștefania
Clasa a V-a
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: BĂLAN Marioara
Secțiunea a II-a: proză scurtă

M-am născut la țară și am copilărit acolo până la vârsta de 10 ani, înconjurată de natură. Acolo am descoperit că fericirea o poți găsi în ziua în care aduni cireșele coapte din pom cu prietenii sau în ziua în care iubita ta cățelușă devine mamă și-i atingi adorabilii pui și, evident, în cele mai interesante aventuri ce se petrec chiar în grădina ta. Tot la țară am intrat în niște povești grozave descoperind cei mai tari protagoniști, când, de fapt, mă legănam în hamacul prins între un cireș și un vișin, prin lectură. Acolo am avut primele preferințe culinare și mi-am descoperit stilul vestimentar.

Casa mea de la țară... primul loc pe care l-am iubit atât de mult fără să o spun sau să mă întreb de ce... dar cu siguranță răspunsul acestei întrebări este mut! Când atâtea emoții se adună... cuvintele nu își mai au loc. Dar totuși răspunsul ar sta în amintiri precum vremurile în care păpușile mele erau în fiecare colțișor al acestei case în care răsună vocea unui copil vesel... sau uneori, trist. Apoi, concentrarea mea la vârsta de șapte ani fiindcă doream să îmi iasă litera "x", dar se încăpățâna să nu facă asta.

Chiar dacă locul meu natal este scăldat în mirajul vieții de la țară, acum locuiesc în oraș, îmi place și aici, dar atunci când îmi compar domiciliile, casa de la țară este mereu triumfătoare.

După câteva luni bune de stat în oraș, într-un weekend ne-am decis să mergem la țară împreună cu prietena mea. Când am ajuns ne-am luat bicicletele și am plecat să colindăm străzile sub soarele blând de mai.

În timp ce pedalam și liniștea domina, ea și-a amintit de copilăria noastră:

- Îți amintești când eram mici și ne certam pe motivul "a cui bicicletă este mai frumoasă"?

- Da... Ce absurd ne comportam!

- Eram mici... pe vremea aceea găseam subiect de ceartă din orice.

- Bine că acum nu mai suntem la fel! Am spus eu răsuflând, iar ea dădea din cap aprobator.

După plimbarea cu bicicletele ne-am întors acasă unde mama ne pregătise o gustărică delicioasă, căpșuni și cireșe culese din grădina noastră și le-am servit stând pe o patură așezată pe gazonul moale.

Ne-am așezat și am mâncat minunatele roade în timp ce am depănat amintiri care începeau cu "Îți mai amintești...".

Venisem de vineri după-amiază, așa că a doua zi a fost sâmbătă și am petrecut un weekend întreg acolo.

A doua zi, dis-de-dimineață am plecat cu tata la pescuit și am prins cațiva peștișori, dar mi-a fost atât de milă de ei încât le-am dat drumul înapoi în apă. Și așa mi-am dat seama că sunt aceeași fetiță copilăroasă ca și acum câțiva ani, că mi s-au schimbat trăsăturile fizice, dar nu și cele sufletești.

După aceea ne-am întors acasă de la pescuit fără nici-un pește, spre surprinderea mamei. Eram foarte fericită pentru fapta bună ce o făcusem eliberând peștii!

După ce am servit prânzul, am plecat cu tata la malul Dunării să ne recreem. Ador să merg la Dunăre când sunt la țară. Sunetul valurilor ce curg parcă aliniat mă relaxează total. Acolo e doza perfectă de liniște și relaxare pentru mine!

Cel mai mult aici iubesc simplitatea! Dacă privești fără pic de superficialitate vei vedea că peste tot ceea ce este sofisticat în această comună se așterne o perdea de simplitate, care este adevărata frumusețe. Și... cel mai mult mă atrage acea simplitate unică a localnicilor, a oamenilor care stau permanent aici și care pecetluiesc cu zâmbetul și bucuria lor acest loc.

Locul meu natal este pentru mine o lume în care totul este așa cum trebuie să fie. Nu aş schimba nimic! Dacă ceva este mai puțin plăcut, iubirea mea pentru comună acoperă și tot ea mă face să vad totul la superlativ!

Satul meu natal

Numele elevului: GHERGHINA Andrei Daniel
Clasa a V-a
Școala Gimnazială Surdila Greci
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: STABISESCHI Emilia
Secțiunea a II-a: proză scurtă

Motto: „*Veșnicia s-a născut la sat*”

Satul meu natal este locul unde îmi petrec copilăria și este cel mai minunat loc de pe Pământ, deoarece am parte de cele mai frumoase momente și clipe alături de persoane dragi inimii mele. Aici este casa mea minunată și familia mea iubită. În fiecare zi, am ocazia să învăț lucruri noi și să mă joc cu prietenii mei, iar oamenii din sat sunt mereu gata să ajute și să se

sprijine unii pe alții. Satul meu este locul în care am învățat ce înseamnă prietenia, bunătatea și respectul.

Satul Surdila Greci este un sat de câmpie, cu oameni harnici și gospodari. Acest sat din câmpia Bărăganului se remarcă prin jocul de oină tradițional, prin Biserica ce se vede de la intrarea în sat și prin monumentul ridicat în memoria eroilor. Fiecare bătrân are o amintire din vremurile de mult apuse, iar noi, copiii, ascultăm cu atenție cum ne sunt povestite istorisirile din timpul războaielor sau cum oamenii se ajutau unii pe alții în vremuri de grele. Bunicii noștri ne spun cum s-au întâlnit și cum au înfruntat împreună greutățile vieții, iar noi, învățând de la ei, începem să apreciem adevăratele valori ale prieteniei și muncii.

Spre exemplu, unul dintre obiceiurile tradiționale ale satului era țesutul la război și torsul lânii de oaie. În fiecare iarnă, femeile satului se adunau într-o casă mare, unde își împărțeau munca și povesteau despre viața lor. Se așezau la războiul de țesut și, cu miga, țesau covoare colorate, fețe de masă și diverse obiecte de care aveau nevoie în gospodărie. Alături de țesut, își adunau lâna de la oi, pe care o torceau cu roata de tors, făcând astfel firele necesare pentru țesut. Fiecare femeie aducea cu ea o pătură sau un țol de lână pe care să-l prelucreze, iar acele momente erau și ocazii de socializare, de a învăța unele de la altele.

Bărbații, pe de altă parte, lucrau din zori și până seara pe câmp, cultivând pământul și îngrijind animalele. Bunica mea își aduce aminte că pe atunci se numea „Colectiv” sau „CAP” – colectivul de muncă agricolă, unde oamenii își adunau resursele și munceau împreună pentru a obține hrană pentru toți. Chiar dacă viața era mai dificilă, acele vremuri adunau oamenii și îi făceau să se sprijine unii pe alții. Uitându-mă la curțile oamenilor, atunci când trec pe uliță și mă duc la școală, la câte o poartă, întâlnesc câte un bătrânel pe care îl salut și care îmi zâmbește. Aceste întâlniri îmi amintesc cât de important este să păstrăm legătura cu rădăcinile noastre și cu oamenii care fac satul să fie un loc cu adevărat special.

Pot spune cu mândrie că îmi iubesc locul natal deoarece, deși satul nostru s-a modernizat de-a lungul timpului, păstrează aceleași valori și tradiții care m-au făcut să am o copilărie fericită. Aici am un dispensar unde ne putem trata, iar asta este foarte important pentru noi, mai ales pentru bunici, care sunt mai în vârstă și greu de deplasat. Mai am și o grădiniță frumoasă, unde am învățat multe lucruri, dar totodată m-am și jucat cu prietenii mei. Grădinița a fost locul în care am început să învăț și să descopăr lumea, iar amintirile acelei perioade mă fac să zâmbesc cu drag. Școala este și ea un loc special pentru mine, o școală care, deși păstrează tradițiile, este modernă și adaptată nevoilor de azi. La această școală au învățat bunicul meu, unchiul și mătușa mea, dar și părinții mei.

Aici am prieteni cu care mă joc pe ulițele satului, fie vara, fie iarna, indiferent de anotimp. Dar cel mai mult îmi place atunci când vine primăvara, deoarece totul începe să prindă viață. Oamenii încep curățenia de primăvară în grădini și pe câmpuri, iar satul prinde din nou viață, ca un loc care se trezește după somnul iernii. Și mie îmi place mult acest sezon, mai ales pentru că îl pot însoți pe unchiul meu cu tractorul. Este o adevărată aventură să merg cu el și să descopăr lucruri noi, de la câmpurile de grâu și porumb până la animalele care își fac apariția pe pășuni. Fiecare zi de primăvară aduce cu ea ceva special și mă face să mă simt norocos că trăiesc într-un loc atât de frumos și plin de viață.

Chiar dacă este un sat mic, satul meu natal are o serie de înșușiri, care îl fac unic și deosebit: oameni uniți, respect, prietenie, toleranță, liniște, aer curat, tradițional, natura, simplitate, unicitate. Este important să îți recunoști satul natal deoarece acesta este locul care te formează, te învață lecții valoroase despre viață.

Sunt sigur că atunci când voi fi mare și voi pleca din satul meu pentru a-mi construi un viitor mai bun, mă voi întoarce cu drag. Satul meu este locul unde am crescut, unde am învățat primele lecții despre viață, despre muncă și despre importanța comunității. Chiar dacă viața mă va purta în alte colțuri ale lumii, satul meu va rămâne mereu în sufletul meu. Aici sunt amintirile copilăriei, prietenii, familia și tot ce îmi este drag.

De vorbă cu Copilăria

Numele elevului: MOCANU Adina - Marina
Clasa a V-a
Școala Gimnazială "Ion Creangă", Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: VLAD Carmen - Valentina
Secțiunea a II-a: proză scurtă

*"Hai, mai bine, despre copilărie să povestim, căci ea este veselă și nevinovată și drept vorbind, acesta-i adevărul."
(Ion Creangă, "Amintiri din copilărie")*

Era o zi toridă de vară. Soarele strălucea cu putere pe cerul senin, iar razele sale îmbrățișau pământul cu căldura lui blândă. Copacii erau îmbrăcați în haine verzi și florile își deschideau petalele în culori vibrante, creând un tablou de vis. Aerul era îmbibat de arome proaspete și trilurile păsărilor umpleau fiecare colț al naturii.

A fost momentul perfect pentru a evada din agitația orașului și de a alege să merg câteva zile la bunici. Aici, în fiecare zi alături de bunicii mei, mă retrăgeam în parcul orașului ca o oază de verdeță, unde atmosfera era plină de bucurie și veselie. Găseam momentul ideal pentru a explora noi locuri și peisaje spectaculoase.

După o zi petrecută în parc, mă întorceam epuizată, dar fericită, că petrecusem timpul alături de prietenii mei, dăruindu-mi amintiri de neuitat.

Într-o seară, răsfoind prin biblioteca bunicilor, am descoperit cartea "Amintiri din copilărie".

Deși citisem puțin din această carte, am hotărât să reiau câteva capitole care m-au amuzat. Obosită, m-am așezat în pat ținând în mână cartea aleasă. Fascinată, deodată am pătruns în lumea viselor. Aici am ajuns pe tărâmul zânei Copilărie, care abia aștepta să-mi reamintească cele mai hazlii momente din copilăria mea. M-am amuzat teribil când m-am revăzut la grădiniță, în prima zi de școală, în prima experiență cu bicicleta, cu primul dinte căzut, cu primii pași făcuți...

Deodată, s-a auzit o voce răgușită:

- Adina, ce cauți aici alături de zâna Copilărie? N-ai vrea să mergi cu mine pe următorul tărâm?

- Dar tu, cine ești?

- Eu sunt zâna Maturitate și aș dori să-ți dezvălui un mister: cum vei arăta în viitor!

- Pare interesantă propunerea, dar aș vrea să fiu însoțită și de zâna Copilărie!

- Din păcate, nu se poate!

Aceasta intervine:

- Adina, vei regreta decizia luată, deoarece acest tărâm minunat al copilăriei nu mai poate fi revăzut nicicând!

Stărnindu-mi curiozitatea, am decis să-i ofer oportunitatea zânei Maturitate de a mă surprinde cu viitorul. Și, iată-mă ajunsă într-un cabinet stomatologic, în halat alb, având un chip de adult, neștiind ce mi s-a întâmplat.

Zâna Maturitate mi-a explicat că aceasta va fi meseria mea, în viitor. În timp ce ea îmi povestea, în holul cabinetului mă aștepta o mulțime de pacienți. Ziua s-a dovedit a fi istovitoare, deși nu se terminase. De acolo trebuie să ajung la școală, pentru a-mi lua copilul, apoi să merg acasă și să-mi fac treburile de mămică.

Înspăimântată de atâtea sarcini, deodată strig:

- Zâna Copilărie, salvează-mă!

În câteva clipe, aceasta sosește și îmi spune că încă nu sunt pregătită să renunț la cea mai frumoasă etapă din viața unui om. Și, deodată, am revenit pe tărâmul minunat al copilăriei, unde am continuat călătoria alături de zâna Copilărie. Am petrecut mult timp, dar ceva avea să-mi strice atmosfera: apariția altei zâne, Bătrânețea!

Speriată, am refuzat din prima oferta ei, deoarece mai este multă vreme până voi ajunge pe tărâmul ei.

Totuși, ea insista s-o însoțesc pe tărâmul înțelepciunii, promițându-mi că mă va readuce foarte repede la zâna Copilărie.

Deodată, îi zic:

- Ce să caut eu acolo? Nici măcar nu mi-am încheiat etapa copilăriei!

Mă speria gândul că mă voi vedea gârbovită, neputincioasă, așa cum îi vedeam pe unii bunici.

Cu acest gând, mă trezesc din somn la auzul vocii bunicului meu. Îi povestesc acestuia visul avut, iar el îmi spune că fiecare etapă a vieții este frumoasă.

- Nu trebuie să te sperii de toate transformările viitoare! îmi zice el.

- Și, totuși, bunicule: „Copilăria este o adevărată comoară pe care trebuie s-o prețuim și nu există nicio barieră imaginară care să spună că până în această zi ai fost COPIL!”

*“Învață să-ți trăiești copilăria
Căci ea se duce așa rapid,
De n-ai să poți să zici c-a fost frumoasă,
Când s-a pierdut în infinit.”
(Ana Blandiana)*

O poveste cu tâlc

Numele elevului: ARBOREANU Ana-Maria
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială nr. 5, Piatra-Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: HERCIU Petronela
Secțiunea a II-a: proză scurtă

S-a întâmplat odată, demult, în Humulești, un sat obișnuit, în care trăiau oameni nici mai buni, nici mai răi decât oriunde. Numai că, de la o vreme, se stârnise zădărnici între săteni, din pricina unui băiat din vecini, unul Nică, băiatul lui Ștefan și al Smarandei, care dădea prin băț de obraznic.

Văzând că nu se poate cu vorba bună, într-o bună zi se strânseseră la sfat, chiar în vatra satului, mai mulți oameni de prin partea locului, dar și o capră, cei trei iezi ai ei (nu fuseseră încă mâncați de lup), fata babei, fata moșului, o soacră cu cele trei nurori ale ei și un fiu de împărat care purta, în loc de mantie, o piele de porc. Cel mai tare se văita o femeie negricioasă, mătușa Mărioara, pe numele ei, care se plângea întruna că Nică face numai obrăznicii și că le face satul de râs. Humulești era, pe atunci, un sat prosper, cu oameni gospodari și care, la prima vedere, păreau a se înțelege. Aproape tot satul căzuse de acord cu faptul că problema lor cea mai mare era Nică al lui Ștefan a Petrii, pe care nimeni nu-l mai putea cuminți. Deși era doar un băiețuș, de pretutindeni se auzeau plângeri:

- Mie mi-a furat, aproape de Moși, cireșele din pom.
 - La mine a venit cu uratul, dar nici nu apusesse soarele!
 - Cât a fost la școală, a făcut numai prostii! L-au tuns chilug și l-au trimis acasă. Am auzit că ar fi omorât și niște capre ale uneia, Irinuca, acolo unde l-a dus bunicul lui.
 - Ba bine că nu! Pe la mine nu venea întruna să mă necăjească, atunci când reparam ciubote? Nu pleca nici dacă-l ungeam cu dohot!
 - Am auzit că maică-sa nici smântâna de pe oale n-o adună, că i-o mănâncă băiatul ăsta mereu...
 - Ce-i de făcut cu el? Cum să-l mai suportăm?
- Deși n-o întrebase nimeni, capra interveni:
- Pe iezișorii mei i-am educat prin pedepse, dacă nu ascultau de bunăvoie. Și uite ce copii cuminți am eu acum. Aoleu, unde s-a dus cel mare?
 - Mămucă, l-am văzut cu nenea lup, mergeau să-i ia niște bomboane, răspunse mezinul. Eu i-am spus să nu se ducă, dar mi-a zis să tac, că sunt mai mic.
 - Dacă ar înțelege că numai făcându-le bine celor din jur ar fi fericit... spuse fata moșului cea cuminți.
 - Eu cred că o să găsească o ladă mare cu galbeni sau o să-o păcălească pe Sfânta Vineri, dacă o mai ține tot așa, întră în vorbă și fata babei. Ia uite un fiu de împărat cu o piele de porc pe el! Ce e cu tine, prințe, de ce ești așa de supărat?
 - Ei, am și eu niște probleme... Dar cine e Nică ăsta, de care tot aud eu aici? Dacă l-aș băga în beciurile împărăției, oare nu s-ar cuminți?

- Nu cred, răspunse una dintre nurorile soacrei. Mai bine ai lua-o pe baba asta care ne mănâncă sufletul și niciodată nu e mulțumită cu ce facem...

- Ce-ai zis, ce-ai zis? se iți soacră-sa. Cred că mă vorbești de rău. Ia vezi, că n-ai terminat treaba cu fușalăii ceia!

- Oameni buni! intră în vorbă un sătean. Vorbim mult și nu facem mai nimic. Hai să ne grăbim puțin, pentru că trebuie să mergem mai acasă să-l luăm pe leneșul satului, să-l ducem la spânzurătoare, așa că nu prea avem vreme. Ce ziceți, n-ar fi bine să-l luăm și pe flăcăul ista, să scăpăm satul și de un obraznic?

- Hei, oameni buni! Ce e cu voi aici?

Se făcu deodată tăcere. Fiecare se trase deoparte, făcând un culoar, prin care trecu un bărbat pântecos, cu barbă rotunjită, cu obraji cam roșii. Ce mai, arăta ca un popă.

- Nu ziceți nimic? zise acesta, cu voce și mai puternică, privind în jur, către cei de față. V-ați adunat aici, cu mic, cu mare, să judecați un copil. Dar pe el l-ați întrebat ce părere are sau de ce face atâtea năzbâtii? Nu vă gândiți că așa sunt copiii, mai șturlubatici, caută joacă și atenție? Voi erați mai cuminți când erați mici?

- Nu... se auziră murmure din grupul care se adunase în jurul bărbatului.

- Ca să nu mai spun că nici pe mine nu m-ați întrebat nimic! continuă el. Ați prins glas, hai? La voi v-ați uitat? Soacră, du-te acasă și mai pune și tu mâna pe treabă, nu le mai chinui pe nurorile astea. Fata babei, ai grijă cum te porți, că nu prea faci bine nici tu ce faci. Mai învață și tu de la fata moșului cum ar trebui să te porți. Iar tu, prințule, nu uita că ai fost la început doar un purcel. Vedeți-vă de viața voastră, măi oameni buni, și lăsați-l pe Nică în pace, c-o să crească și-o să-i mai vină mintea la cap. Tu, mătușă Mărioară, fii mai îngăduitoare și n-o mai amărî atâta pe Smaranda, tot pârând ce face Nică. Hai, vedeți-vă de drum, că acasă mă supăr!

Lăsară cu toții nasurile în jos și, încet, o luară din loc, fiecare pe la casa lui. Omul cel gras se făcu și el, îndată, nevăzut.

- Mămucă, cine era nenea ăsta care i-a certat pe toți? se auzi vocea subțirică a iedului celui mic.

- Ion Creangă, dragul mamei.

- Cine?

- Lasă, ai să afli tu, când ai să mergi la școală.

- Ce e aia școală, mamă?

- Of, gata! Hai să-i căutăm pe frații ceia ai tăi, că trebuie să mă duc la târg, să cumpăr de mâncare. Voi să fiți cuminți, dragii mămucăi, să nu deschideți ușa decât când o să mă auziți cântând...

- Da, da, știu: Trei iezi, cucuieți, ușa mamei descuieți...

Mama

Numele elevului: COSTACHE Mihaela-Parascheva

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Tulucești

Județul: Galați

Profesor îndrumător: LAZURCA Emilia

Secțiunea a II-a: proză scurtă

Pe peronul gării pătate de soare stătea o fată cu părul lung, neîngrijit și blond, izbindu-și picioarele slăbuțe și julite de marginea de bordurii din pietricele roșii, în timp ce scormonea cu degetele subțiri prin iarba plină de insecte abia trezite din somnul lung al iernii. Ochii ei mari, de culoarea pământului reavăn, priveau zâmbind o buburuză roșie ca un strop de sânge ce i se urca timidă de deget.

- Hei, mă gădili, spuse ea râzând și o împinse cu delicatețe pe o floare albastră. Se uită o vreme în direcția din care soseau de obicei trenurile, mușcându-și buzele.

După un timp, simți un freamăt în spatele ei. Întorcându-se, văzu un băiețel mic cât o mărgică, privind-o speriat din spatele unei șepci jerpelite.

- Mă scuzați, spuse el cu o voce răgușită. Cred că m-am rătăcit aici...buza de jos începu să-i tremure.

- Unde sunt părinții tăi, băiete?

Ochii căprui-aurii o priveau de jos timizi, vrând parcă să-i vorbească...

- Stai lângă mine. Ți-e foame? Îl întrebă ea cu mâna streășină la ochi, pentru a se apăra de soare.

- Cam da...

- Ia de aici, zise ea întinzându-i un măr roșu și lucios. Cum te cheamă?

- Mă cheamă Mihai. Tu ești mama mea?

Ușor încurcată, fata care nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani rămase uimită preț de câteva clipe, apoi îi răspunse fără să se gândească prea mult:

- Da,...cred.

- Dacă ai ști de când te caut! Unde ai fost?

- Ah, păi... cred că m-am pierdut de ceva timp. Dar să știi că m-am gândit mereu la tine!

Rămaseră un timp jos, până soarele târziu de după-amiază dispăru după linia orizontului, pierzându-se asemenea unei iluzii și o ploaie fină își scutură primii stropi în aerul încărcat de parfumul dulce al florilor violete și albe de liliac. Atunci, fata se ridică sprintenă și îi spuse copilului:

- Hai acasă! Sper să-ți placă noua ta locuință pentru astăzi.

Merseră un timp pe cărarea pietruită care pornea de pe peronul gării, prin dreptul unor case mici, cu acoperișuri roșii, verzi și albastre și ferestre luminând palid în întunericul înserării. Mihai o privea timid și, după un timp, fata simți o mână micuță și caldă strecurându-se în a ei. Un sentiment de căldură și uimire o învălui. Nu mai simțise acel lucru de mult timp. Totuși, îi era familiar ca un vechi prieten pe care îl revezi după mult timp... După câteva minute, se opriă.

- În noaptea asta, m-am gândit să dormim aici, spuse ea arătând spre o casă din cărămizi, apoi sări cu ușurință gardul de tablă. Prudent, micuțul o imită și, odată intrat în curte, se îndreaptă spre ușa din lemn de nuc cu o prispă înaltă.

- Nu acolo, prostuțule! Vino după mine. Ocolind pe vârful picioarelor murdare de pământ casa, cei doi ajunseră în fața unei scări care ducea într-un hambar.

- Pe aici! Îl ajută să se urce înaintea ei, apoi îl urmă și ea sus. Îi întâmpină un așternut confortabil din paie și un întuneric întrerupt de o fâșie de lumină ce intra printr-un geam rotund.

- Ți place? De obicei aici dorm, fiindcă stăpânii sunt des plecați. Văzând că micuțul o privește confuz, schimbă subiectul întrebându-l:

- Dar tu unde dormeai până acum?

- Undeva așa, descrie el un cerc în aer. Erau multe pere moi acolo... și o femeie bătrână cu șorț care m-a alungat de acolo de câteva zile... În rest, dormeam pe stradă. Dar acum o să dorm cu tine, mami, nu?

- Da, sigur. O să am eu grijă de tine. Acum privește și învață. Și trăgându-se înapoi ca să își ia avânt, copila sări în mijlocul paielor, cufundându-se până la fund și rostogolindu-se râzând până rămase fără suflare. Prudent, băiețelul o imită cu stângăcie, până obosiră amândoi.

- Hei, ce e acolo? întrebă el deodată. Înaintă până la o ușiță din lemn văruiată cu maro, până unde coborau niște scări, din care se auzea un furnăit neliniștit. Cei doi deschiseră cu grijă ușa și văzură un cal mare și alb în semiîntunericul din grajd. Ochii mari și ciocolatii ai calului îi priviră cu blândețe. Își scutură coama ca o explozie dezăpadă și furnăi din nou, fără să se agite sau să se sperie. Înaintară încet spre el, băiatul în spate și fata înainte, până mâna albă și timidă a copilei îi mângâie ușor fruntea.

- Vrei să dormim lângă el? întrebă Mihai.

- Dacă ne lasă, pare la fel de bine aici.

Curând, animalul se obișnuie cu prezența lor și copiii se sprijiniră de el, lipindu-se de blana lui moale.

- Cum să-l cheme? Eu cred că i se potrivește Steaua-Zăpezii, fiindcă e așa pufos și alb. Nu-i așa că e frumos?

Băiețelul o aprobă respectuos.

- Nu-i așa că dormim ca regii? N-aș schimba hambarul ăsta pentru un pat adevărat niciodată. Și, uite, dacă ne uităm prin gaura aia din tavan, vedem stelele. N-au toți norocul ăsta...

- Tu știi cum se numesc?

- Nu chiar, dar dacă vrem, putem să le dăm noi nume. Uite, aia strălucitoare, și mică pe care ți-o arăt și clipește e a mea. O s-o cheme... Serenus.

- Pe tine te cheamă Serenus, mamă?

- Nu chiar așa. Mă cheamă Serena, dar poți să-mi spui mamă, dacă vrei. Tu ce stea îți alegi?

- O vreau pe aia! Dar pot pur și simplu s-o aleg și e a mea?

- Păi da, normal. Gândește-te la toți exploratorii care au descoperit un loc și l-au numit cum au vrut, adică a devenit al lor. Adică pur și simplu le-am ales, deci sunt ale noastre.

- Ce multe știi tu, mami! Eu nu îmi dădeam seama până acum. Învață-mă mai multe!

Pleoapele se lăsară grele peste ochii întunecați ca cerul nopții ai copilei.

- Mai vorbim și mâine. Culcă-te, e târziu. Noapte bună!

- Noapte bună, mami... mâinile mici ale copilului o înconjură și capul micuț i se sprijini de piept. Deasupra hambarului cald și plin de viață, luna înghețată se topea într-un cântec de argint în bălțuțele de catifea neagră presărate pe câmpii, unde șopteau stelele de diamant.

Ecourile străvezii de lumină ajungeau până jos, mângâind obrajii de satin ai florilor ce împrăștiiau o mireasmă de primăvară în aer.

Razele de aur ale soarelui mângâiau obrajii adormiți ai celor doi copii. Pleoapele grele îmbrăcate în argint se zbătură preț de câteva clipe aidoma unor fluturi care își flutură aripile de mătase, până hambarul abia trezit din somn se umple de primele sunete ale dimineții.

Steaua-Zăpezii necheză ușor, lingându-i blând pe față. Băiețelul și fata se ridicară somnoroși și, luându-și la revedere de la animal, urcară până în hambar și apoi coborâră scara în grădină..

Un cireș încărcat cu flori sidefate și albe ca laptele îi întâmpină vesel, împrăștiind adieri delicate și parfumuri în văzduh, spre cerul infinit de albastru.

- Unde mergem acum, mamă?

- Vino să căutăm ceva de mâncare. În spatele grădinii sunt câteva dealuri cu tufișuri de fructe sălbatice și o pădure cu trufe. Vino după mine!

Porniră peste pajiștea verde, umbrită de pomi în floare, încărcăți de aurul albinelor atrase de nectarul dulce. Picioarele desculțe se așteptau în iarba moale, de un verde crud. Câțiva miei pufoși și ghemotoace de pușori roșcați țopăiau răsfirați prin curte, lăsându-se mângâiați de cei doi copii.

Curând, ajunseră la poalele unui deal deasupra căruia se înălța o pădure de brazi, pe fundalul munților cenușii din zarea azurie. Urcară un timp drept în sus în timp ce copila îi explica micuțului despre peisajul care îi înconjură. O tufă de bujori roșii îi întâmpină aproape de pădure. Serena își cufundă ușor fața prăfuită în miezul plin de rouă al florii înmiresmate, sărutându-i petalele în timp ce încerca să bea din bobitele de curcubeu, iar băiatul o imită cât putu de bine.

Ajunseră într-un final sus, pe coasta dealului, și intrară în pădurea de molizi argintii, unde mirosea a viață și a ceară.

- Uite, o ciupercă drăguță!

- Nu e comestibilă. Trufele sunt mai departe în pădure, dar dacă vrei să mâncăm ceva acum, uite un tufiș cu mure.

Cei doi se așezară pe vine și culeseră micile fructe sălbatice, indigo, cu degete grăbite, până nu mai rămase niciuna.

- Asta e pădurea ta?

- Păi... da, cred că da. A noastră, acum. Știi să te cațeri în copaci?

- Nu cred...

- Hai să te învăț.

După câteva minute, stăteau amândoi pe creanga solidă a unui brad, ascultând cu ochii închiși cântecul păsărilor și tăcerea răcoroasă. Părul le adia în vântul ușor al primăverii, iar la picioarele lor se întindea peisajul pajiștii, dealurilor, iazului și drumului îngust și prăfuit ce arăta ca o panglică anostă, înconjurând căsuțele de jucărie răsfirate prin sat.

- Chiar trăim ca regii!

- Hai jos, să-ți arăt ceva. În scurt timp, cei doi copii se rostogoleau râzând la vale până la un pârâu, unde își spălau fețele, apoi urcau din nou și își reluau joaca. O căprioară din apropiere îi privi mirată cu ochii ei mari și căprui.

- Te iubesc, mami.

Deodată, fata zări la distanță un bărbat înarmat care încerca să împuște căprioara. Nu părea să-i fi văzut și, când un glonte suieră pe lângă urechea făpturii ajungându-i la picioare, un țipăt îi îngheță pe buze. Nici al doilea nu își nimeri ținta, atingând însă fruntea palidă copilei care acoperise cu trupul ei în ultima clipă corpul micuț al băiatului. Pentru o clipă, timpul se opri în

loc. Ochii încrețoși ce se zbăteau să rămână deschiși zăreau mâinile micuțe agitându-se frenetic deasupra ei.

- Mamă! Ce s-a întâmplat! Vino repede cu mine la un doctor! Ai să te faci bine?

Buzele înghețate ale fetei încercară să spună ceva sau măcar să zâmbească, dar era prea târziu. Părul de culoarea spicelor de grâu, mânjit de sânge la margini se răsfirea pe iarba moale după ce corpul i se prăbuși.

- Mamă! Mamă! Putea să simtă tot mai slab durerea și degetele scuturate de cele mici ale băiatului. Nu e prea târziu, încă mai poți să te vindeci! Doar ridică-te și vino cu mine, te rog!...Mamă, nu muri! Mai stai puțin!...Fruntea înroșită de sânge a fetei simțea lacrimile calde scuturându-se deasupra ei ca ploaia de petale albe care se cutură deasupra ta primăvara. Cu un ultim efort, reuși să deschidă pentru ultima oară ochii plini de lumină. Ar fi vrut să poată vorbi. Ar fi vrut să-i poată spune... Soarele apunea încetișor, lăsând loc întunericului, până bezna își aruncă mantia peste ochii copilei înghețate sub soarele de primăvară. Vocea băiatului se stinse, lăsând loc cântecului îngerilor. Undeva, deasupra unui deal, o stea strălucitoare și mică a mai clipit odată, stingându-se pentru totdeauna.

Făt-Urât și apa tinereții

Numele elevului: MOTȚ Eric Sebastian

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, Alexandria

Județul: Teleorman

Profesor îndrumător: PETRICĂ Simona

Secțiunea a II-a: proză scurtă

Era o zi friguroasă și tristă, deoarece ploua cu găleata. Eu tocmai mă întorsesem de la școală și eram ud learcă. După ce m-am schimbat, mi-am pregătit o ciocolată caldă, după care am mers la teme. La română trebuia să creez un basm. Am început să scriu:

„A fost odată ca niciodată, pe când curcubeul era doar roșu, bananele – albastre, unicornii nu aveau cornul lor vestit, urșii aveau coadă, mingea era pătrată și iarba mov, a fost odată un fiu de-al lui Făt-Frumos. Acesta se numea Făt-Urât. El nu semăna deloc cu părintele său, ba chiar arăta ca un zmeu. Avea ochii asimetrice, nasul borcănat, iar obrajii zbârțiți îi atârnavă mai rău ca niște ciucuri ai unei perne. Era foarte trist băiatul de înfățișarea sa, așa că într-o zi s-a dus la tatăl său și l-a întrebat:

- Tată, eu de ce sunt așa de urât? Până și păsările și animalele se sperie de înfățișarea mea, iar când mă văd nu știu cum și unde să se ascundă mai repede. Oamenii mă ocolesc cu toții și cel mai mult sufăr pentru că, de când m-am născut și până astăzi, nu am avut nici măcar un prieten. Nici măcar cei pe care îi angajai uneori să se joace cu mine nu își dădeau interesul.

- Of, dragul meu! îi răspunse Făt-Frumos suspinând îndurerat. Știam că va veni și această zi. Fiule, când te-ai născut, o vrăjitoare care urăște regatul nostru te-a blestemat să ai fața unui bătrân zmeu, căruia i-a dăruit în schimb chipul tău. A spus că singura metodă să îți recapeți

adevărata formă este să găsești fântâna tinereții veșnice și să îi bei apa, dar paznicul acestei fântâni este chiar zmeul cu chipul tău.

Dintr-o dată, tatăl începu să tușească puternic. Câteva secunde după aceea, Făt-Frumos se prăbuși la pământ, încetând să respire. Îngrijorat, băiatul încercă să îl resusciteze, dar fără efect. Tatăl reuși cu greu să mai lege doar câteva cuvinte:

- Hmhm... Prietenia... este... hmhm, solu...

Fraza o lăsă neterminată, după care se stinse din viață. Îndurerat, Făt-Urât realizează că singura speranță în reînvierea tatălui este să îl stropească cu apa tinereții veșnice. Fără să mai stea nicio clipă pe gânduri, tânărul se pregăti, își luă cu el o spadă fermecată și o traistă în care ascunse o ploscă pentru apa mult dorită și porni în călătorie. De cum ieși pe porțile palatului, în fața prințului se ivi un iepure. Acesta nu era un iepure ca oricare altul, ci unul ucigaș care se mișca mai repede decât ar putea cineva clipi. Era un gardian al grădinii regatului, numită Grădina prieteniei, în care băiatul nu fusese niciodată, deoarece trebuia să meargă pe aleile ei doar însoțit de un prieten.

Acesta îl apostrofă pe băiat, scoțându-și la iveală colții strălucitori, de un alb imaculat:

- Ce cauți un zmeu pe tărâmul nostru? dădu el să sară asupra prințului.

Scoțându-și spada, acesta îi răspunse hotărât:

- Sunt fiul regelui Făt-Frumos, iar dacă vei încerca să mă oprești din drumul pe care am pornit ca să îmi readuc tatăl la viață, vei avea de-a face cu această spadă care dintr-o singură mișcare te poate transforma în cenușă.

Iepurele, speriat, fugi din calea lui Făt-Urât, iar el își continuă drumul, mergând trei zile și trei nopți. Pe când mergea pe un câmp de orz, un bivol, ridicat pe două picioare, fugi către băiat, dar Făt-Urât, cu reflexe bine dezvoltate, îl tăie în bucățele. Ce nu știa el era că acest tip de bivol se transforma în bivoli mai mici și, de fapt, nu prințul avusese reacția rapidă, ci creatura mistică.

Tot el îl tachină pe tânăr:

- Vezi că nu ești în siguranță pe aceste meleaguri! Din fericire, am milă de tine și te las să pleci, cu promisiunea că nu vei mai veni niciodată aici, pe teritoriul meu. Ți voi reține pe veci fața, amice. Un chip urât ca al tău nu se uită ușor.

Făt-Urât nici nu mai îndrăzni să deschidă gura și fugi cât îl țineau picioarele pe poteca prăfuită. Alergă și tot alergă până când, la un moment dat, ajunse într-o pădure misterioasă, despre care nu știa că este fermecată. Băiatul simți că acolo trebuie să fie fântâna a cărei apă urma să îi schimbe viața, dar desigur o ascundea de privirea lui. Copacii își mișcau ramurile în bătaia vântului, prefăcându-se că nu au viață. Iarba își prelingea trupul purpuriu și umed peste gropi, încercând să le acopere cât mai bine, iar florile toxice se parfumasera puternic, încercând să îi ascundă tânărului pericolele care îl pândeau. Animalele nu se lăsau nici ele mai prejos, ci se întreceau în șiretlicuri. Urșii își cususeră o coadă și mai lungă decât cea pe care o aveau, pe care o prinseseră de copaci, pentru ca băiatul să se împiedice când avea să treacă printre ei. Veverițele își sacrificau prețioasele rezerve de alune pentru a le folosi ca muniție într-o catapultă din lemn. Dorința de a găsi apa miraculoasă îi dădu puteri nemaipomenite și un curaj neobișnuit.

Făt-Urât trecu victorios de ultima catapultă și ajunse într-un luminiș unde zări fântâna. Se grăbi spre ea, dar, dintr-o dată, se pomeni căzut la pământ, cu fața într-o băltoacă. Privind în oglinda apei, văzu lângă el un chip minunat, contrastând cu al său, care îl privea nedumerit.

- Cum ai ajuns aici, Făt-Urât? Eu sunt păzitorul fântânii, zmeul blestemat să aibă înfățișare de om. De ce mi-ai furat fața? Toți cei din lumea mea mă disprețuiesc pentru chipul pe care mi-a fost dat să îl port. Ori de câte ori mă întâlnesc, mă trimit în lumea oamenilor, unde cred

că îmi este locul. De aceea m-am izolat în această pădure în care singura mea grijă este să păzesc această fântână de hoții ca tine, care fură identitatea celor mai puternici decât ei.

- Ce vrei să spui? Crezi că eu sunt hoț și că mi-am dorit vreodată să arăt în acest fel? Ai impresia că eu sunt mai fericit în lumea mea decât ești tu într-a ta? Toți se tem de mine, mă ocolesc și nimeni nu și-ar dori vreodată să îmi fie prieten. M-am săturat de singurătate ca de mere pădurețe, și asta doar din cauza felului în care arăt!

- Știi ceva? Cred că îmi amintesc cum putem scăpa amândoi de acest dublu blestem. În ziua în care te-ai născut tu, vrăjitoarea și-a rostit sentința în văzul și auzul meu, așa i-a și venit ideea să ne inverseze înfățișările: „Atâta vreme aveți a arăta astfel, până ce fântâna tinereții oglinzi-vă îngemănate chipul frumos și pe cel hidos”.

- Îngemănate? se miră prințul. Așa suna blestemul? Asta înseamnă că doar fiind prieteni putem privi în apa fântânii salvatoare? Tata nu mi-a spus acest lucru, dar acum înțeleg totul.

- Făt-Urât, îmi dau seama că tocmai mi-am întâlnit cel mai bun prieten, pe care l-am așteptat atâția ani. Vrei să fim frați de cruce? îl întreabă zmeul.

- Cu toată bucuria și recunoștința, răspunse băiatul ridicându-se și apropiindu-se de marginea fântânii.

Cei doi se uitară la reflexiile lor în apa strălucitoare, dar nimic nu se întâmplă.

- Nu se întâmplă nimic! Ce păcăleală de vrajă!...

Ambii, posomorâți, se uitară la pământul fertil din care deja începuseră să crească flori de iasomie galbenă.

- Hei, de ce ai dintr-odată o față de zmeu? zise Făt-Urât.

- Și tu, de când ai fața atât de fină? Doar am clipit o dată. Se pare ca efectul este puțin întârziat. Măcar am revenit la formele noastre normale. Dar chiar și așa, eu tot sunt bătrân și ridat, exclamă zmeul.

Atunci tânărul izbucni:

- Mi-am amintit ceva! Nu-i așa că această apă oferă oricui o bea tinerețe veșnică? Dacă este așa, tu de ce nu o bei, ca să îți dispară ridurile și... bătrânețea?

Băiatul îi oferă din plosca plină o gură de apă a tinereții. După câteva clipe, uimit, exclamă:

- Tată, tu ești? Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

- Fiule, îi răspunse tatăl îmbrățișându-l, totul a fost un plan ca să îți dovedesc că pentru a avea prieteni trebuie să sacrifici tot ce ai mai prețios. Uite, eu am fost înștiințat de o zână la nașterea ta că trebuie să mă transform într-un zmeu hidos și să păzesc fântâna tinereții până vei sosi tu și te vei împrieteni cu mine. Împăratul cu care ai copilărit tu, Făt-Frumos, a fost de fapt acea zână bună. Sunt mândru de ce ai ajuns și de curajul de care ai dat dovadă! Pentru că m-ai eliberat de sub această vrajă, vreau să te încoronez ca rege în locul meu. Vrei să mergem înapoi acasă și să ne bucurăm de prietenia dintre noi doi? Grădina prieteniei ne așteaptă să o vizităm. Vrei să dăm o petrecere acolo? Până la urmă ești rege.

- Desigur! De când aștept această zi...

De atunci cei doi au trăit fericiți și tineri pentru multe zile. Și eu m-am întâlnit cu ei și erau și atunci sprinteni și tineri.

Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea-asa.”

Am terminat la română. Acum trebuie să fac tema și la mate. Aaa, mâine nu am mate. Perfect, mă culc. Ploaia de toamnă mă ajută să adorm repede. Se pare că această zi a fost chiar relaxantă, nu așa de teribilă pe cum credeam.

POEZIE Clasele V-VI

Numele elevului: NEDEA Anisia - Ștefania
Clasa a VI-a
Colegiul Național "Ion Maiorescu", Giurgiu
Județul: Giurgiu
Profesor îndrumător: DECEA Dalia
Secțiunea a II-a: poezie

În amintirea prietenului meu necuvântător, Iris

Când depărtarea-i cruntă
Și nu te pot vedea,
Te caut prin tot cerul,
Sperând să fii o stea.

Și văd lumini măiestre,
Tăcute plâsmuiri
Prin recile ferestre
Deschise-n amintiri.

Cu gândul tot la tine
Și lacrimi pe obraz,
Mă plec pe valuri line
Cu străluciri de-atlaz.

Încerc s-ajung la tine,
Să te privesc măcar,
Dar timpul râde-sine
Și strânge anii-n car.

Un iris înflorește,
Timid, iridiscent,
Iar inima-mi vorbește
În amintiri, atent.

Nu-ți scriu o poezie,
Ci un omagiu vag,
Aici, pe o hârtie,
Prietenul meu drag!

Unui prieten

Să simți întotdeauna o mângâiere lină
Și-un glas duios alături ce inima-ți alină,
Să vezi cum te ridică atunci când ai căzut
Și cum te împresoară când crezi că ești pierdut.

E sentimentu-acela ce-l porți ca un șirag
De dragoste curată pentr-un prieten drag,
Ce simte și iubește în clipele mai grele
Cuvintele nespuse din gândurile mele.

Parcă din alte sfere venit pe-acest pământ
Neprețuit de-a pururi, ești îngerul meu sfânt!
De ți-am greșit în cuget sau în cuvânt vreodată,
Mă plec în rugăciune, iar tu, te rog, mă iartă!

Despre prieteni

Cu zâmbete de bucurie,
În anii din copilărie,
Cu toții ne jucam frumos,
Zburdam, râdeam gălăgios.

Tot împreună am rămas,
Dar am crescut ceas după ceas,
Iar lumea noastră de copii
S-a preschimbat în fantezii.

Am și greșit, ne-am și certat
Și-am învățat neîncetat
Că-n adevăr, nu în minciună
Vom fi de-a pururi împreună.

Numele elevului: CHIMORGIACHIS Artemis
Clasa a VI-a
Colegiul Național "Frații Buzești" Craiova
Județul: Dolj
Profesor îndrumător: CISMARU Maria – Nicoleta
Secțiunea a II-a: poezie

Acolo ...

Acolo, sub cerul cu raze de miere,
Unde izvorul șoptește tăcut,
Un cântec de dor pierdut în tăcere,
Acolo, sufletul meu s-a născut.

Pădurile șuieră vânturi bătrâne,
Ca niște basme uitate-ntr-un vis,
Și-n spicele coapte de soare și pâine,
Acolo, inima-mi spune că-i locul promis.

Acolo, pe dealuri cu iarbă mănoasă,
Unde mirosul de fân mă îmbie,
Se leagănă cerul pe-o creangă măiastră,
Și luna îmi cântă o doină târzie.

Cărările strâmbe, bătute de stele,
Mă poartă spre locuri uitate de timp.
Și-n nopți argintate, în clipe rebele,
Acolo, visurile mele se-aprind.

Acolo... e mama, acolo e dorul,
Acolo mi-e leagăn un vechi început,
Acolo îmi este toată visarea,
Acolo, sufletul meu s-a născut.

Rădăcini

Am rădăcini
într-un pământ greu,
unde
iarba mă strânge în brațe ca un copil.
Am rădăcini
într-un pământ greu,

fără de care timpul n-ar mai curge lin.
Am rădăcini
în care viu neastâmpăr de cuvânt
îmi vine ușor
în dulce viers, regionalism, ca să-ți alin Ție,
dorul de bunici.
Am rădăcini
într-un pământ cu ochi de rouă,
căci m-am trezit
să-ți scriu -
E un cântec
ce-l port în mine
și urcă, în taină, cu seva atâtor rădăcini.

Un prieten bun...

Un prieten bun e blândă lumină,
Chiar de-i departe, el te-alină.
E umbra ce-n taină te veghează mereu,
Când lumea te-nfrânge și totul pare greu.

E mâna ce-ți prinde visul căzut,
Când drumul e-nchis și totul e pierdut.
E râsul curat ce-ți dă alinare,
Un soare aprins în zi de-ntristare.

Nu-ți cere nimic, dar îți dă tot ce are,
Un umăr, un gând, o caldă-îmbrățișare.
Când pașii ți-s obosiți de-atâta drum,
Un prieten bun rămâne... alături oricum.

Numele elevului: CUCOȘ Daria
Clasa a VI-a
Liceul Tehnologic "Arhimandrit Chiriac Nicolau", Vânători-Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: AMARIEI Mihaela
Secțiunea a II-a: poezie

Veșnicia satului

Colo pe deal e satul meu
Sub streășina pădurii ...
E-asemenea unui muzeu
Ce-i închinat naturii.

Aici și pânza povestește
Și lemnul prinde viață
Și piatra parcă amintește
De-a bunilor povață.

Iar coasa-n iarbă cântă lin
Această frumusețe
Și mai de sus, dintr-un mălin
Se-aud letopisește,

Iar unda râului pictează
A satului fânețe
Și soarele de sus cutează
La toți să dea binețe!

Eu în acest lăcaș de zână
Aș vrea să te invit
Căci este matricea română
Din care ne-am ivit!

Dorință

Haide vino iară-n codru
Pe poteca de argint,
Unde vântul cântă sobru
Prin cel tainic labirint!

Sub umbrare de lumină
Pitpalacii iar ne simt,
Doinind dulce, în surdină,
Despre dragoste și-alint.

Și prin aerul văratic,
Pe sub cerul diafan,
Vezi plutind cam singuratic
Gândul nostru suveran.

Și topit de-atâta farmec,
De bujorii din obraji
Cerc cumva să mă cuminec
Cu roșeața-ți din grumaji.

Îmbătați de dor și drag
Hai și-om sta o vară-ntreagă
Pe sub crengile de fag,
Unde vraja e dulceagă!

Magia primăverii

Pâlcuri galbene-nstelate
Ard ca lumânări în sfeșnic,
Peste dealuri ondulate
Se arată-ntr-un rug veșnic.

Ce mai zarvă prin zăvoaie,
Ce mai forfotă prin ram!
Vin fluierături în ploaie -
E-un adevărat bairam!

Prin catifeaua cea verde
Ce-i țesută-n mare grabă,
Ochiul poate să dezmiere
Arta firelor de iarbă.

Din înalt, slăvitul soare,
Felinarele pe rând
Și le-aprinde-n sărbătoare
Pe oricine bucurând.

Îmbătat de-așa aromă
Regele de-argint, pârâul,
Șerpuiește ca fantomă,
Neputând a-și ține frâul.

Iată-n licăriri mărunte
Primăvara înflorește,
Sărutându-ne pe frunte,
Ea pe toți ne cucerește!

Numele elevului: NICOLAE Irina - Cristina
Clasa a V-a
Școala Gimnazială "Ștefan cel Mare", Alexandria
Județul: Teleorman
Profesor îndrumător: CIOFALCĂ Tatiana
Secțiunea a II-a: poezie

Strada mea

Câteodată, strada mea poate fi singuratică
Sau plină de glasuri de copii,
Care mai de care mai vii.

Blocurile sunt asemănătoare,
Unele pline de culoare,
Altele de un alb imaculat
Că te și gândești la un nor curat.

Copiii merg în grupuri, îmbrăcați de iarnă,
Și unul țipă ca o goarnă.
Iar blocurile le zâmbesc cu foarte multă
simpatie,
Ca să le-aducă din nou bucurie.

Sentimentele nu pot fi enumerate,
Pentru fiecare bloc care are puțin noroc.

Blocul meu e înalt, voios dar,
Câteodată, și foarte morocănos.

Acele blocuri înalte
Sunt mândre toate.
Iar locatarii sunt de soi,
Doamne scunde și pisi.

Dar acel bloc singurel,
Care nu mai are pe cine să țină în el,
Este supărat și tot timpul îmbufnat.

Aceasta este strada mea,
Mai rîd, mai merg și mă mai joc pe ea.
Da, am dreptate, niciun bloc nu poate fi înlocuit,
Altfel am rămâne fără nimic.

Ciutele și nevăstuica

Sub o tufă de ienupăr,
Tremură umăr la umăr
Două ciute speriate
Și c-o nevăstuică-n spate.

Ciutele se îndemnau
Mâncând iarbă iar și iar
Nevăstuica se juca
Când încolo, când încoa.

Tustrele mergeau agale
Și priveau cu ochii-n zare,
Și-ntâlniră pe cărare
Frunze multe, mișcătoare.

Când vrură să dea cu botul,
Din senin se mișcă totul.
Două ciute alarmate
Și c-o nevăstuică-n spate

Stau mirate și suspină
Una pe-alta se alină
Frunzele se mișcă-ntruna
Nu apucă nici pe una.

Dintr-o dată, pe cărare,
Apar multe, multe care,
Calcă totul în picioare
Frunzele nu au scăpare.

- Ce bine că suntem toate,
Nu ne merge ca pe roate,
Dar ne-ajutăm zi și noapte
Unite în gând și-n fapte!

Încurcat și marmorat

Zăpăcit, colorat și speriat,
Fluturașul Încurcat
S-a pornit într-o furtună,
La adăpost să se pună.

Cum umbla și căuta
N-avea unde să mai stea.
S-a ciocnit cu un pisic
Cu capul într-un ibric.

Nu prea au ieșit scânteii,
Dar s-a-nfiripat între ei
Ceva pe nepusă masă:
O prietenie-aleasă.

Pisicul Marmorat,
Ca un chec mic și umflat,
S-a rostogolit un pic
Și-a nimerit în ibric.

Fluturașul Încurcat,
Văzându-l neajutorat,
S-a gândit la o idee
Cum să scape pe alee.

Cu aripile tremurând,
A intrat ușor și blând,
Fluturașul Încurcat
La pisicul Marmorat.

Unul trage, altu-mpinge,
Marmorat parcă-i o minge
Încurcat îl scoate-afară
Să vadă lumina iară.

Chiar dacă se mai certau
Tot mai mult ei se iubeau
Unul pe-altul se-apărau
Și așa ei își șopteau:

- Ce bine că ne-am întâlnit!
Un oaspete cam zăpăcit
Furtuna mi-a adus în dar
Și a iubi am învățat eu iar!

Numele elevului: COJOCARU Sofia - Renata
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr. 1 Românești
Județul: Botoșani
Profesor îndrumător: SÂRBU-CRUDU Maria
Secțiunea a II-a: poezie

Satul meu din zări de dor

Pe-un colnic blând, sub cerul clar,
E satul meu, un colț hoinar.
Acolo vântul poartă lin,
Arome calde de pelin.

În zori cocoșii dau de veste
Că ziua nouă-n prag sosește.
Iar râul șerpuit se-ntinde
Să spele dorurile blânde.

Miroase-a fân și-a busuioc,
A pâine caldă pe cuptor,
Iar sara-n geam un licurici
Îmi spune basme la bunici.

O, sat iubit, în vis te port,
Cu zâmbet cald și glasul mort,
Că-n lumea largă, peste ani,
Rămâi în inimi de țărani.

Prietenia, darul vieții

Prietenia-i scut de foc,
Te face tare, nu-i un joc.
Când cazi, ea mâna ți-o întinde,
Și rana sufletului prinde.

E glasul blând din nopți pustii,
E râsul cald din zori târzii.
Când lumea-i grea și totu-i greu,
Ea nu te lasă singur, zău!

Nu-i aur, nici vreo bogăție,
Dar face inima să-nvie.
Prietenia-i dar curat,
Ce-n veci de veci e neuitat.

Prietenia, dar de preț

În lume trecător te duci,
Dar nu ești singur pe cărare,
Căci un prieten bun și dulce
Îți stă alături, cu înflăcărare.

Când norii negri se adună,
Și pare totul un pustiu,
El îți dă mâna cea mai bună
Și te ridică-n ceas târziu.

Nu-i aur, slavă sau avere,
Ce poate sufletul să-l umple
Ci doar un glas ce-ți dă putere,
Când drumul vieții nu-l poți duce.

Așa că ține-i strâns aproape
Pe cei ce-ți sunt mereu loiali
Căci prietenia nu se-aprinde
Doar între oameni temporari.

Numele elevului: CONSTANDACHE Raluca
Clasa a V-a
Liceul Tehnologic "Costache Conachi", Pechea
Județul: Galați
Profesor îndrumător: MORARU Monica
Secțiunea a II-a: poezie

Satul meu

Satul meu, cu drumuri line,
Împădurite și cu mii de flori,
Unde vântul cântă-n rânduri,
Și-n cer se joacă răsărituri.

Casele vechi cu acoperișuri roșii,
Se-nalță mândre pe coline,
Pe ulițe bat pași de copii
Ce zboară, râd și nu se opresc.

Cu miros de fân și iarbă proaspătă,
Mă întâmpină adierea blândă,
Iar râul ce șerpuiește lin,
Spune povești ce nu se termină.

La marginea satului, sub umbra unui stejar,
Vechii oameni stau și-și spun dorințele,
Pe-o bancă de lemn, în tihnă și-n tăcere,
Lumea pare că s-a oprit, dar totul este viu.

Satul meu e locul unde îmi găsesc pacea,
Unde rădăcinile mele sunt adânci,
Și, oriunde-aș pleca, în inima mea
Rămâne satul meu, ca un vis ce nu se stinge.

Prietenia

În lumea largă, plină de dor,
Prietenia e ca un felinar,
Lumina ei ne ghidează pașii,
Și face ca-n inimi să fie doar har.

Prietenii sunt ca o rază de soare,
Care strălucește și în cele mai negre zile,
Ei ne înțeleg fără cuvinte,
Știu când să tacă și când să ne îmbrățișeze.

La bine și la greu, ei sunt mereu,
O mână întinsă când cazi pe drum,
Și zâmbetul lor îți dă putere,
Să te ridici și să lupți din nou.

Prietenia nu se măsoară în cuvinte,
Ci în momentele trăite împreună,
În tăcerile ce vorbesc mai mult,
Și în râsetele ce nu se uită niciodată.

Așadar, prețuiește-ți prietenii,
Căci ei sunt comori de neprețuit,
Și, chiar dacă timpul trece,
Ei vor fi mereu alături de tine, neclintiți.

Satul sufletului meu

În adâncul meu, acolo unde se-ascunde
Un sat liniștit, cu străzi de dor,
Acolo unde visurile nu se vând,
Și fiecare clipă are răgaz de zbor.

Case de lut și feronerie veche,
Cu uși de lemn ce trosnesc în vânt,
Miros de fân și de pâine coaptă,
În fiecare colț, un legământ.

Pajiștile verzi, cu flori de toate culorile,
Se întind în fața ochilor mei,
Iar cerul, ca o pânză de vis,
Se umple de doruri, de dorul de-ai mei.

Acolo nu sunt războaie, nu sunt frici,
Doar amintiri dulci, de neuitat,
Acolo mă întorc de fiecare dată,
Când lumea se face prea grea, prea agitată.

Satul sufletului meu este acolo,
În fiecare colț de lumină și tăcere,
Este locul unde mă regăsesc,
Și îmi găsesc pacea, și iubirea, și speranța.

Este satul care nu se pierde,
Nici măcar în marea de timp ce curge,
El rămâne viu în inima mea,
Satul unde sufletul meu înflorește iar.

Numele elevului: TUDOSIE Ștefania
Clasa a VI-a
Școala "Al. Ștefulescu", Tg-Jiu
Județul: Gorj
Profesor îndrumător: MOIANU Delia Georgiana
Secțiunea a II-a: poezie

Luna

Luna rămâne și de dimineață
Pe bolta somnoroasă dânsa stătea
Noaptea biruie a zilei viață,
Iar Soarele alungit profund dormea.

Petele ei se văd ca un tainic cadou
Pe extinderea mare și pustie
Cum nimeni nu înțelege al ei ecou
Ecoul alb și rezistent ca o ie.

Luna are gropițe de argint
Chiar și un zâmbet de farmec și venin,
Însă știe dumneaei ca nu mint
Crezând ca ea este un vis divin.

Frumusețea ei nu este găsită
Oriunde ai căuta-o pe Pământ,
Poate de aia-i și o stea himerică
Ce nu simte niciodată când
Sfârșitul ei vine!

Pământul și cerul

Soarelui nu-i plăcea
Răcirea Pământului,
Dar în loc să-l certe,
L-a încălzit.

Lunii nu-i plăcea
Soarele,
Dar pentru aștri
S-a ridicat pe cer.

Oamenilor nu le-a plăcut
Când norii veneau
Și îi acopereau
Cu tristețe.

Dar, ca în orice prietenie,
Există și sacrificii,
Și concesi,
Și iubire!

Lacrimile Soarelui

Culori calde și surâsuri fine
Și foi multicolore de grafit,
Câte-un strop feeric de neoprit
Curge agale din innuri line.
Complimente deseori uitate
Multe sărutări divine din plin
Mă simt tânără ca un boboc divin
Ce-nfloreste cu ferocitate.
Fii vesel cât timp trăiești într-un mit
Ca o mică plantă parfumată
Și fii ca o floare de mirată
Când timpul ofilirii a sosit!

Numele elevului: IACOB Georgiana
Clasa a V-a
Școala Gimnazială Nr.1, Mileanca
Județul: Botoșani
Profesor îndrumător: PINTILIE Evelina - Marina
Secțiunea a II-a: poezie

Curcubeul prieteniei

Prieten drag, ești darul meu,
Un strop de soare-n timpul greu.
Când tristețea vine și afară e furtună,
Ești al meu curcubeu plin de voie bună.

Mereu alături, fără frică,
Un umăr cald, o vorbă mică.
În orice clipă, bună sau rea,
Știu că te am în dreapta mea.

Am râs, am plâns, ne-am ridicat,
Din amintiri ne-am construit palat.
Iar orice vis ne-ar duce departe,
Știu că prietenia ta nu are moarte.

Căci prietenia nu se pierde,
Nu se măsoară, nici nu se vinde,
E o comoară ce sclipește,
Ce-n suflet crește și dăinuiește.

Lumina prieteniei

Prietenul meu e ca un soare,
Ce strălucește fără-ncetare.
Când sunt trist, el mă-ntărește,
Și când râd, cu mine sărbătorește.

În orice clipă e aproape,
Chiar și când norii plutesc pe ape.
Cu el viața e mai ușoară,
Împreună suntem ca o comoară.

Ne sprijinim în clipe grele,
Prietenia noastră nu se spulberă-n stele.
Așa e prietenul meu, devotat,
Un legământ ce nu va fi uitat.

Prietenia este un dar de neprețuit,
Un legământ sfânt, de noi înfăptuit.
Ea luminează drumul când te simți pierdut,
Și te ridică când ești abătut.

Când viața te apasă și nu vezi nicio cale,
Prietenul sincer îți oferă aripile sale,
Îți dă putere când totul pare greu,
Și știe că îți va fi aproape mereu.

Cu fiecare vorbă, încrederea crește,
Iar legătura noastră mereu se-ntărește,
În clipe de bucurie sau de mare încercare,
Prietenia rămâne o mare splendoare.

Darul prieteniei

Ea este un dar ce nu poate fi rupt,
Un legământ sacru, nimic nu-i corupt,
Iar în fiecare zi, dincolo de orice vânt,
Prietenia adevărată este darul cel sfânt.

Prietenul meu e ca o floare,
Ce-n suflet îmi crește fără hotare.
Mă-nsoțește în drumuri rare,
Cu zâmbetul pe buze, fără încetare.

Privind la el, văd primăvară,
Ce-nmugurește fără povară.
Aș vrea să fie mereu cu mine,
Să-mi aducă pace și zile senine.

Și când în suflet apare o umbră,
El mă ridică, și răul l-alungă.
De parcă ar fi un înger blând,
Ce-alungă norii ce vin pe rând.

Prietenul meu, o nestemată rară,
Te port în inimă ca pe o comoară.
Ești pomul vieții, ce nu se ofilește,
Ce zi de zi mă întregește.

Prietenia este un dar divin,
Ce-mi luminează drumul spre senin.
În zilele grele, în clipe de dor,
Prietenul bun e mereu de ajutor.

În fiecare pas și-n fiecare clipă,
El te sprijină, el te ridică.
Cu zâmbetul său și cu un cuvânt,
Îți face inima să bată mai mult.

Când întreaga lume va părea pustie,
Prietenul meu bun va fi a mea făclie.
Și, indiferent de orice va urma,
El lângă mine mereu va sta.

Prietenia este un drum luminos,
Plin de iubire, clar și frumos.
Ea este astrul ce te-nsoțește,
Și-n ceas de cumpănă te ocrotește.

Cu un cuvânt, un gest, o privire,
Prietenul te ridică din orice mahnire,
Te face să râzi, chiar și când nu vrei,
Și îți dă putere să înfrânți orice greșeli.

În clipele grele, când totul e cumplit,
Prietenul te sprijină, mereu îți este iubit,
Cu el nu există frică sau tăcere,
Ci doar iubire pură, fără măsură sau temere.

Prietenia este de-a dreptul un dar ceresc,
Ce-n suflet crește, neîncetat, frumos și firesc.
Și chiar de soarta vreodata ne va despărți,
Prietenia va rămâne, ea veșnic va dăinui.

PROZĂ Clasele VII-VIII

Cartea Rebelă și Împărăția Literelor

Numele elevului: VÎLCEANU Raisa - Nicoleta
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr.1, Rovinari
Județul: Gorj
Profesor îndrumător: VLĂDOIU Corina
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Într-un tărâm fermecat, ascuns printre nori de cerneală și pânze de pergament, se afla Împărăția Literelor. Aici, fiecare literă avea un rol bine stabilit, iar cărțile erau cele mai prețuite comori. În centrul acestui univers al cunoașterii se ridica mândră Biblioteca Infinită, unde se aflau toate cărțile scrise vreodată. Fiecare volum era îngrijit de scribii regali, care se asigurau că poveștile rămăneau intacte și respectau regulile stricte ale Împărăției.

Într-o zi, printre rafturile înalte și strălucitoare, o carte mică și prăfuită începu să-și pună întrebări. Se numea Cartea Rebelă și nu se simțea la fel ca toate celelalte tomuri impunătoare. Nu avea coperti aurite și nici file îngrijite, iar povestea sa era diferită de toate celelalte. Nu era un basm, nu era un roman de aventuri și nici măcar o enciclopedie. Era o carte care îndrăznea să pună întrebări, să provoace gânduri și să schimbe perspectiva cititorilor. Pagini întregi erau pline de fraze care nu se supuneau regulilor obișnuite, iar literele păreau uneori să-și schimbe forma, ca și cum aveau propria lor voință.

Cartea Rebelă dorea să fie citită, dar nimeni nu îndrăznea să o deschidă. Celelalte cărți murmurau între ele că era periculoasă, că putea să răstoarne regulile și să semene haos. „Cuvintele trebuie să rămână așa cum sunt, ordonate și previzibile!” spuneau tomurile groase ale bibliotecii. Împăratul Literelor, un bătrân înțelept cu o barbă lungă din fire de cerneală albastră, hotărâse ca orice carte care nu se conforma regulilor să fie ascunsă pe cel mai înalt raft, unde nimeni să nu poată ajunge ușor.

Dar, într-o seară, un tânăr curios pe nume Alex ajunsese la Biblioteca Infinită. Atras de strălucirea cărților impunătoare, el se pregătea să aleagă un volum clasic, însă privirea i se opri asupra Cărții Rebele. Aceasta părea să-l cheme, să-i șoptească idei neobișnuite. Deși scribii regali îl avertizaseră să aleagă o carte acceptată de Împărăție, Alex nu se putu abține și întinse mâna spre cartea prăfuită. În momentul în care băiatul o atinse, cartea strigă cu o voce puternică :

Cartea Rebelă: Alooooo! Ai grijă ce faci, băiete!

Alex: Hei, tu chiar poți vorbi?

Cartea Rebelă: Evident! Doar pentru că sunt o carte nu înseamnă că nu am o voce. Ba chiar una puternică!

Alex: O, asta e ciudat... dar fascinant! Și ce ai tu așa special?

Cartea Rebelă: Eu nu spun ce vrea lumea să audă, ci adevărul. Nu sunt o carte obișnuită,

plină de clișee și sfaturi banale. Eu provoc, contest, schimb perspective!

Alex: Sună periculos. Dacă cineva nu vrea să audă adevărul?

Cartea Rebelă: Atunci ar trebui să mă închidă și să trăiască în iluzie. Dar adevărul găsește mereu o cale să iasă la lumină.

Alex: Și ce adevăr ai pentru mine?

Cartea Rebelă: Că ești mai mult decât crezi. Că ai în tine curajul de a ieși din tipare, doar că te temi de ce vor spune ceilalți.

Alex: Cum știi asta?

Cartea Rebelă: Eu nu doar citesc gânduri, ci și suflete. Și sufletul tău strigă după libertate.

Alex: Și ce ar trebui să fac?

Cartea Rebelă: Deschide-mă. Citește-mă. Și apoi, scrie-ți propria poveste, fără frică.

Alex: Sună ca începutul unei aventuri...

Cartea Rebelă: Exact! Întrebarea e: ai curajul să o trăiești?

Fără să stea pe gânduri, Alex o luă în mâini și o deschise. Pe măsură ce citea, literele păreau să danseze, să prindă viață, să îi răscolească imaginația. Învăța că întrebările sunt mai importante decât răspunsurile definitive, că regulile pot fi contestate atunci când limitează gândirea și că fiecare poveste merită să fie auzită, oricât de diferită ar fi. Pe măsură ce paginile se întorceau, Alex descoperea idei care îi stârneau curiozitatea și îl făceau să vadă lumea cu alți ochi. Simțea cum mintea i se deschide către posibilități infinite, iar fiecare frază îl făcea să-și dorească să exploreze mai mult.

Vestea s-a răspândit în toată Împărăția Literelor. Oamenii au început să privească altfel cărțile și să caute nu doar informația, ci și provocarea, imaginația, libertatea de a gândi altfel. Scribii regali, care odinioară se temeau de schimbare, au început să scrie povești mai îndrăznețe, iar bibliotecile nu mai ascundeau cărțile considerate altădată periculoase. Împăratul Literelor, impresionat de curajul lui Alex și de transformarea regatului său, hotărî să declare Cartea Rebelă un simbol al înțelepciunii și al curajului de a explora necunoscutul.

Astfel, Împărăția Literelor s-a schimbat pentru totdeauna. A învățat că fiecare literă, fiecare cuvânt și fiecare carte are dreptul să fie ascultată, indiferent de cât de diferită este. Iar Cartea Rebelă, odată marginalizată, a devenit simbolul curajului de a gândi altfel, iar Alex – primul erou care a îndrăznit să citească dincolo de limitele impuse.

Călătoria sinelui

Numele elevului: STOICA Andrei Alexandru
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Nr.7, Alexandria
Județul: Teleorman
Profesor îndrumător: GHEORGHE-MITREA Ligia-Nicoleta
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Motto: *Adevărata călătorie este a sinelui*

M-am urcat în tren fără bilet, fără bagaje, fără să știu unde merg. Peronul era acoperit de o ceață densă, iar felinarele pâlpâiau slab, ca și cum ar fi obosit să lumineze drumul călătorilor misterioși care se imbarcau. Totul părea ireal. Trenul nu avea niciun sunet mecanic, doar un foșnet abia perceptibil, ca și cum s-ar fi strecurat prin realitate fără să o tulbure.

Vagonul în care am intrat nu semăna cu niciunul văzut vreodată. Nu existau ferestre, dar pereții emanau o lumină difuză, caldă, care îți dădea senzația că ai intrat într-un vis. Pe fiecare scaun era așezată o carte groasă, cu coperti prăfuite, de parcă trenul transporta mai degrabă povești decât oameni. Am luat una la întâmplare, iar când am deschis-o, literele s-au mișcat, așezându-se într-un mesaj clar: „Următoarea oprire – amintiri uitate.”

Am ridicat privirea și am observat că nu eram singur. Pe scaunul din fața mea stătea un bătrân cu o pălărie mare și un surâs enigmatic. Mă privea cu o curiozitate blândă, ca și cum mă cunoștea de mult timp.

- Știi unde mergem? am întrebat, deși nu eram sigur că îmi doream cu adevărat un răspuns.

Bătrânul a zâmbit și a bătut ușor în copertile cărții pe care o țineam în mâini.

- Trenul acesta merge doar acolo unde trebuie să ajungi. Nu te-ai întrebat niciodată unde dispar amintirile pe care le uiți?

Am clipit, nesigur. Nu știam dacă glumește sau dacă trenul acesta chiar mă purta către ceva ce nu mai țineam minte.

- Și dacă nu vreau să-mi amintesc? răspund eu timid.

- Atunci înseamnă că e timpul să o faci! îmi răspunse bătrânul cu o vagă ironie în glas.

Trenul s-a oprit brusc, dar fără zgomot. Ușile s-au deschis larg, iar în fața mea se întindea un oraș pe care nu-l recunoșteam, dar pe care îl simțeam familiar. Străzile erau pavate cu pagini de jurnal, iar clădirile păreau construite din gânduri neterminate. Am coborât încet, bătrânul rămânând în urmă, dar vocea lui încă îmi răsună în minte: ”Amintește-ți!”. M-am plimbat printre străzi, încercând să înțeleg unde mă aflu. Pe o bancă, un copil citea o carte fără titlu. Pe măsură ce întorcea paginile, imaginile din jur se schimbau ușor, ca și cum lumea însăși se rescria odată cu lectura lui. Am trecut pe lângă o vitrină unde manechinele aveau chipuri de oameni pe care simțeam că i-am cunoscut cândva. Un bărbat tânăr, cu ochi adânci, îmi făcea semn să mă apropii.

- Ai uitat de noi, a spus el.

- Cine sunteți? întreb eu timid.

- Amintirile tale! Momentele pe care le-ai lăsat în urmă, oamenii pe care i-ai uitat. Dar noi nu am plecat niciodată.

Am simțit un fior rece. Începusem să îmi amintesc frânturi de conversații, râsete, locuri pe care crezusem că le pierdusem. M-am întors și am alergat prin oraș, străbătând străzi care deveneau tot mai familiare. Într-un colț, am văzut o ușă mică, aproape ascunsă de umbre. Am împins-o și am pășit într-o cameră plină de oglinzi. Fiecare oglindă arăta o versiune diferită a mea – copil, adolescent, adult. Într-una dintre ele, m-am văzut ținând de mână pe cineva. O siluetă neclară, dar care îmi provoca o senzație de dor.

- Cine ești? am șoptit.

Silueta s-a întors spre mine și, pentru o clipă, am recunoscut-o. O persoană dragă, pierdută în timp. O lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

- Nu trebuie să mă uiți, a spus ea.

M-am întors brusc și am alergat înapoi spre tren. Simțeam că, dacă mai rămân, m-aș pierde printre amintiri și nu m-aș mai întoarce niciodată. Când m-am urcat din nou în vagon, bătrânul era încă acolo, așteptându-mă.

- Ce ai învățat?

Mi-am strâns cartea în mâini. Pe copertă, titlul apăruse brusc: „Călătorie prin mine însumi”.

- Că trecutul nu dispare niciodată cu adevărat, am spus încet.

Bătrânul a zâmbit, iar trenul s-a pus din nou în mișcare, alunecând lin pe șinele nevăzute. Mă simțeam epuizat, de parcă fiecare pas prin acel oraș al amintirilor îmi răpise o parte din energie. Am privit cartea pe care o țineam în mâini „Călătorie prin mine însumi”. Nu mai era prăfuită și uzată, ci părea nouă, ca și cum tocmai fusese scrisă.

-Ce urmează acum? am întrebat, fără să-mi ridic privirea de pe titlu.

Bătrânul nu a răspuns imediat. A scos un ceas de buzunar și l-a privit îndelung. Mecanismul său era ciudat . În loc de numere, avea cuvinte: „Ieri”, „Astăzi”, „Măine” și „Niciodată”.

- Tu ce crezi că urmează? a spus el în cele din urmă.

L-am privit confuz.

- Nu știu. Credeam că această călătorie e despre trecutul meu.

Bătrânul a râs ușor.

- Ai crezut că trenul acesta te duce doar către ce ai uitat. Dar călătoriile nu sunt niciodată unidireționale. Următoarea oprire... viitorul.

Am tresărit. Viitorul? Nu eram pregătit pentru asta. Trecutul, oricât de dureros, îl trăisem deja. Dar viitorul? Era nescris, plin de incertitudini.

- Nu vreau! am murmurat.

- Nu poți coborî! spuse bătrânul pe un ton foarte grav.

- Dar vreau să mă întorc!

Bătrânul a clătinat din cap.

- Ai venit aici să-ți amintești. Dar dacă ai puterea de a privi în trecut, trebuie să ai și curajul de a privi înainte.

Trenul s-a oprit. Ușile s-au deschis și, fără să vreau, am făcut un pas în față. Ajunsesem la Stația Poate. Am coborât pe un peron gol. Spre deosebire de orașul amintirilor, acest loc părea neterminat. Clădirile erau doar schițe desenate cu linii fine, ca și cum arhitectul încă nu se hotărâse asupra formelor finale. Trotuarele se întindeau în mai multe direcții, dar niciun drum

nu era complet definit. Unele străzi păreau solide, altele se estompau în ceață, ca și cum nu fuseseră încă decise. În fața mea, o tânără cu ochi violeti și o haină lungă mă privea cu interes.

- Ești nou pe-aici, a spus ea.

- Unde sunt?

- În viitorul tău. Sau, mai bine zis, în variantele lui.

M-a condus pe una dintre străzi. Pe măsură ce mergeam, vedeam scene care se conturau în jurul meu. Într-o variantă a viitorului, eram fericit, înconjurat de oameni pe care încă nu îi cunoșteam. În alta, eram singur, pierdut printre regrete. În altă variantă, exploram lumea, iar în alta, rămăsesem prins într-o rutină monotună.

- Care dintre acestea este adevărată? am întrebat.

- Oricare. Sau niciuna. Viitorul nu e fix. Se schimbă cu fiecare alegere pe care o faci.

M-am oprit în mijlocul unei răscruci. Trei drumuri se deschideau în fața mea, fiecare ducând către o variantă diferită a vieții mele.

- Ce se întâmplă dacă aleg greșit?

Tânăra a zâmbit enigmatic.

- Nu există „greșit”. Există doar „diferit”.

Am simțit un fior. Erau atât de multe variante, atât de multe posibilități. În fața atâtor alegeri, m-am simțit mic. Și totuși, pentru prima dată, am realizat că nu eram un simplu pasager în această călătorie. Eu eram cel care decidea unde merge trenul. Am închis ochii și am făcut un pas înainte. Trenul mă aștepta. Când m-am urcat, bătrânul mă privea cu același surâs blând.

- Ce ai învățat acum?

Mi-am așezat cartea pe genunchi și am răspuns, fără ezitare:

- Că trecutul mă definește, dar viitorul îmi aparține și adevărata călătorie este a sinelui!

Trenul s-a pus din nou în mișcare, iar de data asta, eram pregătit pentru orice oprire.

Călătoria

Numele elevului: TOMA Luiza Elena

Clasa a VII-a

Liceul Teoretic “George Vâlsan”, Făurei

Județul: Brăila

Profesor îndrumător: PARASCHIV Marilena

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Trăia odată un bătrân în inima unei păduri. Locuia într-o căsuță sărăcăcioasă, construită chiar de el în anii tinereții, în care mirosea mereu a flori de primăvară. Bătrânul a dus o viață grea. Soția sa, bolnavă fiind, s-a stins din viață încă de tânără, fără a mai avea timp să se bucure de o viață liniștită. Neavând copii, bărbatul a rămas singur. Pentru a-și ocupa timpul și a uita de supărare, muncea de când răsărea soarele și până apăsese luna pe cer. Zilnic mergea după lemne, la vânătoare, la cules de ciuperci, fructe de pădure, flori sau leacuri miraculoase.

Într-o zi, la început de primăvară, pe când umbla după vânat, s-a îndepărtat mai mult de căsuța lui. Nu mai fusese prin acele locuri de când era tânăr. Atent fiind la sunetele pădurii, a

auzit un scâncet ca de copil. S-a îndreptat spre acel loc și nu mică i-a fost mirarea când a găsit lângă un copac un coșuleț, iar în el doi copilași plângând ușor de foame și, poate, de frig. Uimit, s-a uitat în jur, dar nu a văzut nimic. Nu a stat pe gânduri și a pornit repede spre casă, strângând la piept coșulețul. Un amalgam de gânduri și de întrebări fără răspuns îi veneau în minte...

Din acea zi viața bătrânului s-a schimbat. Universul lui erau cei doi copii pe care îi îngrijea cum știa el mai bine și îi iubea nespus. Unul dintre copii era tot timpul roșu în obraji, iar bătrânul i-a pus numele Roșior, iar celuilalt, pentru că avea pielea albă, i-a spus Albișor. Timpul trecea, iar copiii creșteau văzând cu ochii, erau cumiți, ascultători, neștiind de greutatea vieții.

Așa cum avea obiceiul, bătrânul mergea aproape zilnic în pădure după provizii. Într-una din zile era plecat la vânatoare, iar copiii îl așteptau acasă cumiți și nerăbdători să vadă ce mai vânează și ce bunătăți le va pregăti. Ziua a trecut, dar bătrânul nu s-a întors. Copii au început să se îngrijoreze pentru că nu întârzia niciodată după apusul soarelui. Pe la miezul nopții acesta a ajuns cu greu acasă. Era istovit de putere, iar o rană îi sângera. Furia unui animal aproape că i-a luat viața. Simțind că nu mai are mult de trăit, cu ultimele puteri le-a spus copiilor:

- Dragii mei, eu în curând nu voi mai putea avea grijă de voi. Veți fi nevoiți să vă descurcați singuri, dar în mijlocul acestei păduri nu veți reuși. Va trebui să plecați la un drum lung și foarte greu, dar la capătul lui veți întâlni oameni buni, corecți și respectuoși care vă vor ajuta dacă și voi veți fi la fel.

- Bunule, noi nu vrem să plecăm de aici, nu te părăsim, spuseră copiii plângând.

- Știi că vă e greu, dar trebuie să mă ascultați. Orice ar fi, să rămâneți uniți și să nu vă despărțiți. Veți merge în poienița de unde culegeam mereu flori, iar de acolo veți pleca pe drumul dinspre miazăzi până veți ajunge la o răscruce de drumuri. Va fi călătoria vieții voastre. Pentru a reuși în tot ceea ce vă propuneți însă, trebuie să mergeți numaidecât pe drumul....dar bătrânul s-a stins înainte să le spună ce drum să aleagă.

În sufletul copiilor s-a așternut o mare durere. Omul care i-a crescut și care le-a oferit o șansă la viață, nu mai era. Despărțirea a fost foarte grea, dar vrând-nevrând, au strâns toate proviziile și au pornit la drum, lăsând în urmă căsuța lor cea dragă.

Copiii au ascultat sfatul bătrânului și, din poieniță, au plecat pe cărarea ce ducea spre răsărit. Era un drum anevoios, dar când le era greu, se ajutau și se sprijineau unul pe celălalt. Seara, pe la asfințit, au ajuns la răscrucea de drumuri de care le spusese bătrânul. S-au oprit uimiți de ceea ce vedeau. Din fața lor porneau două drumuri cum ei nu mai văzuseră până atunci. Un drum era plin de bolovani, cu spini și iarbă uscată. Celălalt era neted, cu pomi încărcăți de fructe, și multe flori.

Fără să stea prea mult pe gânduri, obosit și supărat, Roșior îi spuse hotărât fratelui său:

- Hai să mergem pe drumul neted, cu siguranță e drumul cel bun. Aici avem provizii și suntem feriți de primejdii.

- Eu zic să nu ne grăbim, spuse Albișor îngândurat. Trebuie să ne gândim bine. Dacă acest drum e doar o amăgire?

- Nu avem la ce să ne gândim, aceasta este cea mai bună variantă, insistă Roșior încăpățânat. Crezi că Bunul ne-ar fi pus în primejdie să ne trimită pe drumul cel rău?

Așa gândea și Albișor, dar ceva îl reținea să fie de acord cu fratele său.

- Eu zic să rămânem aici peste noapte. Suntem istoviți, flămânzi, supărați și nu putem merge mai departe așa.

Cei doi frați au mâncat din proviziile pe care le mai aveau și s-au culcat îmbrățișați. Roșior a adormit cât ai clipi, dar Albișor era frământat de gânduri. Într-un târziu a adormit, iar bătrânul i-a apărut în vis. Acesta îi spunea că lucrurile ușoare și frumoase trec repede și că în

viață trebuie să facă alegerile potrivite. Albișor a înțeles atunci ce drum trebuie să aleagă și a sărit pentru a-i spune și fratelui său. Însă fratele lui nu mai era lângă el. Dezamăgit, a înțeles că Roșior a ales drumul ușor, lăsându-l să se descurce singur.

Cu lacrimi în ochi, când s-au ivit zorii, a luat trăistuța în care mai avea câteva provizii și a plecat pe drumul cel plin de spini și pietre colțuroase. Vremea era urâtă, cerul era întunecat și un vânt aspru bătea foarte tare. Drumul trecea printr-o pădure, dar Albișor, crescut în inima unei păduri, s-a îmbărbătat și, cu cât mergea mai mult, cu atât știa că la capătul călătoriei va fi fericit. Îi răsunau mereu în cap vorbele bătrânului. Proviziile s-au terminat repede și a fost nevoit să își procure hrana pentru a supraviețui. Aduna ciuperci atunci când găsea și diferite rădăcini așa cum îl învățase bătrânul. Le cunoștea, știa care sunt otrăvitoare, dar cu greu le găsea. După o perioadă, încălțăminte s-a rupt, iar Albișor și-a făcut alta din scoarța unui copac pentru a nu se răni din cauza spinilor și a pietrelor. Nu îi mai era frică nici de întuneric și nici de fiarele sălbatice. Simțea că cineva îl ocrotește. Învățase să vâneze animale mici și le frigea la focul pe care îl aprindea în fiecare seară. Niciodată nu aveau gustul ca ale celor pregătite de bătrân, dar de fiecare dată îi potolea foamea. Se adăpostea în scorburile copacilor ca să doarmă, sau să se ferească de ploaie și vânt. Atunci când nu găsea, își încropea el adăpost din crengi și frunze. De multe ori adormea plângând cu gândul la fratele lui, ori de dorul bătrânului, a poveștilor spuse de el la gura sobei, sau de căsuța în care mirosea mereu a flori de primăvară. Lacrimile nu l-au doborât, ci l-au ajutat să devină un băiat curajos. Știa cum să se ferească de primejdii și spera că, într-o bună zi, nuanțele întunecate ale norilor vor dispărea, lăsând loc luminii și căldurii să scalde pământul. Chiar dacă fratele lui îl dezamăgise, lăsându-l singur, se gândea la el tot timpul și spera să fie sănătos. Își dorea să îl întâlnească și să fie din nou împreună.

În tot acest timp, Roșior mergea nepăsător și fără griji pe drumul cel drept. Acest drum străbătea o câmpie, iar vremea era frumoasă și liniștită. Hrană avea din belșug deoarece pe marginea drumului erau pomi roditori cu crengile până la pământ, flori parfumate zâmbeau la soare, iar păsări ciripeau pe crengile copacilor. Cât era ziua de lungă alerga după fluturi, culegea fructe, asculta ciripitul păsărilor, încercând să le imite fluierând. Când obosea, se odihnea la umbra unui copac, pe marginea drumului, între flori, scăldat de razele soarelui și privind cerul senin de un albastru infinit. Se întreba mereu de ce fratele său nu alesese și el același drum și se bucura pentru alegerea pe care o făcuse.

Cei doi frați, fiecare cu gândurile lui, au ajuns într-o zi acolo unde bătrânul le promisese, lângă oameni harnici, cinstiți și respectuoși. Albișor, învățat cu greutățile și nevoile, s-a acomodat repede. A muncit mult, a învățat multe lucruri de la oameni, a fost apreciat și a reușit să își facă o căsuță a lui unde locuia cu drag. În schimb, Roșior nu știa să facă nimic. El promisese mereu totul de-a gata și credea că așa i se cuvine. La început primea mâncare și adăpost de la oameni buni fără să ofere nimic în schimb. Uneori încerca să își găsească de lucru, dar oamenii renunțau la el după scurt timp pentru că era neîndemânatic și nici nu dorea să învețe. Se ferea mereu de muncile care erau grele și îi amăgea pe oameni. Pentru greșelile lui găsea mereu alți oameni vinovați, considerând că el are întotdeauna dreptate. Cu timpul însă, oamenii au început să se ferească de el și nu l-au mai ajutat. Roșior ajunsese să cerșească pe la porți și să doarmă la margine de drum. Dar nu mai era ca atunci când se odihnea în mijlocul florilor, la umbra copacilor roditori. Acum era flămând și îi era frig. Uneori adormea plângând, iar gândul îl ducea în mijlocul pădurii, în căsuța care mirosea mereu a flori de primăvară, lângă Bunul lui cel drag și frățior. Atât de mult și-ar fi dorit să le vorbească și să îi strângă în brațe!

Într-o seară ploioasă, obosit și flămând, Roșior a poposit la poarta unei căsuțe frumoase și a cerut să fie găzduit. Căsuța era a lui Albișor, însă acesta nu l-a recunoscut. Bun la suflet, l-a

primit în odaie să se odihnească și l-a ospătat cum se cuvine. În casă mirosea a flori de primăvară, iar pe când stătea la masă, Roșior a început să își povestească viața. Albișor l-a ascultat cu mare atenție și imediat și-a dat seama că în fața lui este chiar fratele său de care nu mai știa nimic de mult timp. La final i-a spus acestuia cine este și plângând s-au îmbrățișat. Mai apoi și Albișor a povestit cum a fost călătoria lui prin viață și cum toate greutățile și obstacolele nu l-au doborât, ci l-au ajutat, dându-i putere. Abia atunci Roșior a înțeles de ce fratele lui nu s-a grăbit să aleagă drumul cel drept așa cum făcuse el.

De atunci cei doi frați au fost de nedespărțit, s-au ajutat și s-au sprijinit reciproc și au ajuns printre cei mai iubiți și apreciați oameni, așa cum își dorise și bătrânul care îi crescuse.

În urma călătoriei, ei au înțeles cu adevărat vorbele bătrânului ce le spunea că lucrurile bune și frumoase care să dureze întreaga viață nu se obțin ușor, ci doar prin muncă, dăruire și sacrificiu.

Trăiește timpul – timpul trăiește

Numele elevului: GĂINĂ Andrea Cristina
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul", Alexandria
Județul: Teleorman
Profesor îndrumător: PETRICĂ Simona
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Timpul, o emoție, un vis, trecutul, prezentul, viitorul? Timpul este prețios? Timpul este acum totul și mâine poate deveni nimic, este bun și rău, dă și ia, rănește și vindecă, doare și te face fericit, este înger și demon, soare și lună, el este tot ce vrea să fie.

M-am gândit mult la răspunsul pe care să îl ofere greu, dar nimic nu este imposibil. Sunt Aria, vin din Sicilia și mereu visul meu a fost să văd Italia continentală. În timpul petrecut pe insulă, am văzut mai mult pește decât oricine, locuind în port, am simțit orice furtună care se apropia mai bine decât cei de la stațiile meteo și am stat mai mult la plajă decât orice adolescent care pleacă în vacanța de vară la mătușa aceea singură, care nu are copii și care le dă nepoților spațiul de care au nevoie.

Voiam să văd Italia continentală, așa că, la optsprezece ani, mi-am luat la revedere de la locul care mi-a fost casă și am plecat cu primul mijloc care mi-a ieșit în cale.

O fată de optsprezece ani, singură, cu o geantă, un jurnal, două cărți, un pix, într-un avion, luptând pentru visul ei. Asta sunt eu, un om, o fată ca oricare alta de vârsta mea.

Voiam ceva nou, ceva autentic, nu mă regăseam pe insulă, îmi fusese sortit să mă nasc acolo, dar nu era suficient. Eu voiam mai mult, iar acel mai mult se găsea pe continent, facultatea de arte, mâncarea care nu însemna pește gătit în mai multe feluri... totul pe insulă era limitat, pe

continent urma să fie diferit, simțeam... cineva îmi spunea asta. Eram aproape sigură că pe continent totul este magic.

După cum v-am spus, mă aflu în Roma, trecuseră deja trei zile de când roțile avionului în care mă aflasem fuseseră puse pe pământul însetat.

Trei zile, patru ore, douăzeci de minute și opt secunde am căutat un loc care putea fi știut doar de mine, dar aici e diferit. Nu mai aveam stâncile de lângă mare, care puteau ține orice secret și care mă alinau prin simpla liniște pe care o făceau în zgomotul etern al insulei. Credeam că zgomotul era etern pe insulă, dar ceva nu știam atunci, de fapt, continentul era și mai zgomotos, el nu avea marea care să fure mințile celor fără răbdarea de a asculta, ale celor cu intenții rele sau ale celor cu dorința de a se certa, ale celor care pur și simplu voiau să aibă mereu dreptate.

Zgomotul, turiștii erau peste tot, așa că am ales să vizitez un muzeu, muzeul de istorie, puțin previzibil pentru o viitoare studentă la arte care vrea să admire sculpturi romane și să integreze ideile în viitoarele ei proiecte pentru notele mari de la facultate, dar sinceră să fiu, pe mine nu mă definește previzibilul, așa că am decis să fiu, ca întotdeauna, imprevizibilă. Oamenii, ei erau ceea ce căutam, dar nu orice oameni, oameni care nu știu că tu ești acolo pentru ei. Dacă alegeam un alt loc să observ comportamentul oamenilor, probabil că vreo bunică înțepată m-ar fi văzut și ar fi început să țipe isteric crezând că sunt nebună.

Mergeam pe coridoarele mari ale muzeului, era normal să fie așa, doar adăposetau mii, sute de ani exprimați prin artă, un aer rece îmi cutremura umerii din când în când, aici era mai bine, nu mai era la fel de mult zgomot ca pe străzi. Aici era micul meu loc.

Oamenii, expozate vii, cu mult mai mult potențial decât o operă care te lasă să îi ghicești trecutul, făcându-te să te simți vinovat pentru că nu ai reușit să îți dai seama de toate detaliile scrise pe plăcuța de prezentare.

Am căutat emoție, am trecut pe lângă o mamă cu doi copii, un cuplu și trei grupuri de turiști până să o găsesc. Ea, emoția, stătea în sufletul unei fete, o fată care purta o rochie roșie cu buline și o expresie care părea a fi făurită de timpul care trecuse prea repede pentru ea.

Ținea un telefon în mână, dar nu pentru că ar fi fost neinteresată, ci pentru că vorbea cu cineva, acel cineva era tatăl ei, el era acasă și nu putea veni.

Visul lui fusese dintotdeauna să poată vedea muzeul de istorie. Își petrecuse toată viața printre praf de cretă, acuarele, pânze și pensule, dar niciodată timpul nu-i dăduse ocazia să poată face altceva, așa că, atunci când se afla pe patul de spital, o trimisese pe fata lui să îi îndeplinească visul. Mai mult sau mai puțin important pentru el dacă reușea să vadă măcar un exponat, o trimisese pe ea acolo, pentru că știa că urma să simtă, ea, fata lui, ceea ce el va fi simțit dacă era acolo.

O oră, două, trei, trei ș-un sfert, și jumătate, nouă minute și patru zeci de secunde am stat acolo, cu ei. Eu într-un colț, ea pe mijloc și el la Florența. El fusese în Florența până când a spus: „— Timpul este singurul lucru pe care nu-l poți da înapoi!” și s-a dus ca un om neînvințat, dar cu atât de multe de oferit.

Fata a început să plângă, iar mie mi se rupea inima în fâșii care nu puteau fi prinse la loc decât de trecerea timpului, care atunci parcă se opriese.

Fata plângea, plângea, știa că nu putea face nimic, plânsul nu putea da timpul înapoi, nimic nu putea face asta, dar totuși spera, spera că va fi mai bine.

Eu știam că urma să fie mai bine, știam că timpul urma să îi vindece rănilor, nu la fel de repede pe cât avea ea nevoie, dar totuși urma să o facă.

Timpul trecuse repede, vara se dusesse, iar eu începeam facultatea. Mă înscriisesem fără speranța că voi putea prinde vreun loc printre toți acei oameni, născuți să facă artă, dar timpul mi-a arătat că poți să fii cel mai bun o dată, cel vulnerabil a doua oară, a treia oară să îți dai seama că trebuie să te ridici, dar să nu poți, iar a patra oară să devii cea mai bună versiune a ta.

Am dat examenul de admitere la sfârșitul verii, cu un singur gând în minte, fata cu rochie roșie. Trebuia să facem o sculptură, inspirată din experiențele care ne-au marcat viața până în prezent, ea era perfectă.

Sculptura ieșise aproape perfect, chipul ei era de înger, iar corpul era parcă al unei zeițe, un singur lucru era straniu. Bucata de piatră în care sculptasem telefonul se despinsese din momentul în care am spus „— Am terminat!”, iar atunci am înțeles că timpul este singurul lucru pe care, oricât ai vrea, nu îl poți da înapoi. Trecutul este trecut, prezentul este prezent și trebuie trăit din plin, iar viitorul nu este asigurat pentru nimeni. Ne este dat să simțim durere, să fim muritori și să nu putem schimba trecutul, dar putem măcar spera că visul nostru va fi prezentul cuiva. Căci astăzi va deveni mâine ce ieri a devenit azi.

Oglinda distopică

Numele elevului: STOENOIU Delia Ștefania
Clasa a VII-a
Colegiul Național „Unirea”, Focșani
Județul: Vrancea
Profesor îndrumător: CHIRIAC Cristina
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Soarele s-a ridicat cu încetinitorul, fără chef, de-ai fi zis că se joacă de-a șoarecele și pisica: s-a rostogolit întâi pe o parte, apoi pe alta, s-a acoperit cu un nor, a ieșit iar. În sfârșit, după ce s-a săturat de joacă, și-a luat avânt brusc de la capătul îndepărtat al orizontului, s-a înălțat în toată mărirea lui și a inundat cerul. Primele raze răzlețe ale soarelui străpungeau cu vârfurile lor incisive pâcla deasă și neagră a norilor de pe cerul plumburiu. Acestea intrau pieziș prin fereastra întredeschisă, aducând praful auriu, dătător de viață, odată cu ele. Se furișau lent, descoperind cu lumina lor fiecare cotlon al camerei mele și pictând pereții de un alb tern într-un auriu a cărui vivacitate colora întreaga atmosferă. Când noaptea a zărit chipul soarelui, s-a retras tiptil, albastrul saturat al cerului nocturn contopindu-se cu nuanțele palide ale răsăritului, metamorfozând astfel zenitul infinit în paleta de culori a unui artist dibace, nuanțele fuzionând pentru a crea un peisaj edenic. Toată natura era de parcă un creator talentat și-a scăpat călimara cu cerneală peste aceasta, colorând-o întru totul.

Trezită de mângâierea plină de candoare a soarelui blând, m-am îndreptat grăbită către fereastra inundată de lumina translucidă. Vârfurile semețe ale blocurilor se întindeau parcă nemărginite în fața mea, monotonia lor generată de un gri searbăd, contrastând cu albastrul cerului. Am inspirat adânc, în speranța că voi putea păstra acest moment, prețuindu-l pentru scurtul timp pe care urma să îl petrec acasă. În stomacul meu se forma un nod strâns și puternic,

iar gândurile despărțirii pentru câteva zile de căminul meu, ieșeau tumultoase la suprafață. În schimb, bucuria îmi acapara întregul trup, învăluindu-mă într-o mantie multicoloră, întrucât urma să plec într-o mult așteptată călătorie. Fericirea mi se pitea cu sfială printre gânduri, plimbându-se prin mintea mea și dându-mi energia necesară pentru a fi trează la acea oră matinală.

Am admirat pentru câteva secunde peisajul din fața mea, ce era încadrat de crengile noduroase ale unui tei bătrân, ale cărui frunze valsau în adierea ușoară a brizei calde de primăvară. Cu repeziciune, mi-am împachetat ultimele lucruri, îndesând geamantanul destul de încăpător nu doar cu obiecte, ci și cu sentimente. Speranța și curiozitatea ocupau cel mai mult loc, trupurile lor rubiconde acaparând tot spațiul. Mă aflu într-o cursă contra timpului, iar acesta din urmă câștiga detașat, mâinile sale viclene determinându-mă să fac mișcări rapide pentru a nu întârzia și a nu mă lăsa așteptată. Contemplarea asupra aventurii iminente îmi schimbase percepția asupra timpului, compactându-l în forme inimaginabile.

Motorul pornit al mașinii găfăie de efort, iar eu mă urc cu precauție și mă așez confortabil pe bancheta din spate. De la geamul fumuriu admir picăturile de apă ce par înghețate în timp, plutind sub forma unei ceți fine. Aceasta se așează pe crengile decorate cu detalii dantelate de flori, asemănându-se cu pânza unui păianjen. Lumina străpungea petalele translucide ale florilor de cireș, evidențiind cât sunt de firave și silfide. Ele captează lumina, hrănindu-se cu aceasta. Sticla parbrizului răsfrângea lumina în mii de stelute sclipitoare și infime. Pe geamul întredeschis al mașinii se strecura cu viclenie briza vernală. Lent, dar sigur, intra aidoma unei fantome, purtând cu ea mireasma suavă a copacilor înfloriți. Vălul dantelat de flori, de un alb palid cu subtonuri rozalii, se întindea pe șosea, învăluind totul într-o basma viu colorată. Petalele pluteau lent, odihnindu-se abia când atingeau asfaltul ce încă dogorea. Priveam peisajul magistral, ce se derula asemenea unui film, reflectând la ceea ce simbolizează călătoriile în adevăratul sens al cuvântului.

Lumea înconjurătoare este, fără îndoială, o sursă nemăsurată de mistere, locuri fascinante și experiențe unice. Orașe încărcate de istorie și cultură, peisaje ce îți taie respirația, vor entuziasma mereu călătorul avid de cunoaștere. Încă din cele mai vechi timpuri, dorința oamenilor de a descoperi s-a materializat prin călătorii. Prin intermediul acestora surprindem locuri și oameni noi, culturi diferite, dar mai ales ne descoperim pe noi înșine. Există momente în viața care schimbă și definesc ceea ce ești.

Călătoria într-un loc nou, lansarea în mijlocul aventurii necunoscute, cu o minte deschisă către lume, către orice te așteaptă, este exact unul dintre aceste momente. Călătoriile au menirea de a ne învăța lucruri, nu doar despre lume și diferitele sale culturi, dar și despre noi înșine. Diverse și numeroase sunt felurile în care ne pot schimba acestea, iar dacă te încumeți și pornești în lumea largă, așteaptă să descoperi laturile tale pe care nici nu le bănuiai. Atunci când ieși din confortul casei și lași în urmă toate cele care îți sunt familiare, începi să privești lumea și pe tine însuși într-o manieră diferită.

Gândurile mi-au fost întrerupte de oprirea bruscă a mașinii. La câțiva metri depărtare puteam zări pădurea ce mă aștepta cu brațele deschise. Aventura mea urma să fie o reconectare lăuntrică cu natura, menită să mă apropie de aceasta. Am alergat către un arbore gros, un stejar ancestral, ce părea că păzește o poartă aproape imperceptibilă. M-am sprijinit de trunchiul său cioturos, făcând un prim pas către inima pădurii.

În acel moment totul a fost învăluit de o ceață densă, ce se întindea în neant. Copacii pădurii întunecate și adânci tremură și-și scutură frunzele asemenea așchiilor pergamentoase de argint, vântul se furișează printre vârfurile lor, șoptind că ceva misterios mă așteaptă. Priveliștea era sălbatică și melancolică, dar nu asta mi-a tăiat răsuflarea, ci senzația izbitoare că mai fusesem

cândva acolo. Am pășit cu sfială, iar în mijlocul acesteia am zărit un obiect bizar, nemaivăzut până în acel moment. Era o cutie gigantică din metal, ce trona în pustiul nemărginit. Cu frica pulsându-mi prin vene, m-am apropiat de aceasta și, prin ceața ce distorsiona ușor fiecare lucru, am putut descifra literele dactilografiate cu migală. Mi se dezvăluiau pe rând, fiind aidoma unui puzzle. Aceste litere formau cuvintele: "călătorie în timp", un lucru extrem de straniu în circumstanțele date. Cu pași șovăitori, am călcat în interiorul acesteia. Butoanele cu numere printate pe ele, străluceau în mii de nuanțe, țiuitul lor surd devenind precum cântecul unei sirene, ademenindu-mă să le ating. După ce am apăsat câteva dintre ele pentru a experimenta, am observat o lumină orbitoare. Am fost absorbită de un tunel ce sfida regulile naturii. Timpul s-a dilatat și contractat, purtându-mă cu finețe de-a lungul vremurilor ce s-au scurs de la geneza lumii. În jurul meu se împleteau fascicule de lumină de un alb imaculat. Milisecundele se metamorfozau în ani întregi, minutele prinzând viața și șerpuind împrejurul meu. Levitam, așa cum nu o mai făcusem vreodată, înghețată în aerul rarefiat și ținută parcă de o forță atotputernică. Amalgamul de culori care s-a conturat încetul cu încetul. Am plutit pierdută într-un vid infinit, timp de câteva secunde, apoi am căzut zgomotos pe solul tare. Firele de iarbă mi-au înțepat pielea, corpurile lor muribunde îmi gâdilau delicat tălpile. Mă aflam pe o câmpie pustie, secată de ultima picătură de vitalitate. Uitându-mă în jur, mă așteptam să descopăr covorul de iarbă proaspătă, însă la marginea naturii se înălțau giganți de ciment și blocuri masive acoperite întru totul de sticlă translucidă. Acestea reflectau culoarea zenitului, peisajul, ce părea a fi unul urban. Pășind precaută, un obiect frapant mi-a atras atenția, o carte poștală ale cărei colțuri erau atinse de patina timpului. Era semnată cu data de 11.04.2099, lucru ce mi s-a părut, pe moment, absurd. În mintea mea s-a ivit un tumult de emoții greu de stăpânit, bătăile puternice ale inimii reverberând în corpul meu de copil. Măinile îmi tremurau fără oprire pe hârtia zgrunțuroasă, ideile conectându-se rapid în mintea mea. Mașinăria enigmatică și trecerea rapidă a timpului m-au dus cu gândul la o călătorie în timp sau universuri paralele. Odissea mea se transformase din una obișnuită într-o adevărată călătorie în timp și spațiu. Numerele apăsate aleatoriu în acea cameră imensă de metal m-au transpus în viitor.

Încercând să îmi calmez emoțiile puternice, ce îmi acaparau sufletul și mintea, și de a planifica minuțios ceea ce aveam să fac pentru a reveni la normalitate, am ales să contemplu natura. Soarele se ridica alene din capătul îndepărtat al cerului, probând pe drumul său anevoios veșmintele pe care norii le etalau jucăuș pe cer și arunca raze de foc către pământ. Câmpia părea făcută dintr-o mătase fină. Vântul își strecura silueta silfidă peste tot, împletindu-se cu miresele ademenitoare. Am inspirat cu toată puterea aerul înmiresmat, capul învărtindu-mi-se de la aromele copleșitoare. Firicelele de iarbă suspinau sub greutatea pașilor mei înfricoșați. Mergând, am descoperit un lac, iar lumina făcea minuni pe luciul apei. Ici erau firimituri de oglinzi, colo plăci de aur. Între nuferii ce pluteau aidoma unor pocale se scurgea polen poleit cu aur. Un colb alb învăluia întregul peisaj. Inima îmi striga să mă opresc pentru a savura acest moment de acalmie, însă picioarele au continuat să alerge, purtându-mă fără voia mea către orașul distopic.

Am pătruns pe strada pavată, totul devenind imediat gri cum am părăsit câmpia. Doar câteva crâmpie de lumină pătrundeau printre vârfurile semețe ale clădirilor parcă interminabile. Tot peisajul părea desprins din romanele fantasmagorice pe care obișnuiam să le citesc. În jurul meu se zăreau doar construcții imense din oglinzi concave și convexe. Lumina se răsfrângea în acestea, împrăștiind pretutindeni licăriri efemere. M-am plimbat curioasă printre ființe și roboți. În această lume, abia mai puteai distinge umanitatea de mașinărie, cele două specii antagonice conviețuind. Analizând cu atenție chipul fiecărui trecător, am zărit o persoană care îmi părea familiară. Atât de familiară, încât a stârnit un vulcan nestatornic de emoții, făcând nodul din

stomac să se contracte. Chipul, mișcările și zâmbetul se aliniau perfect pentru a forma versiunea mea, dar din viitor. Ea nu m-a observat, trecând pe lângă mine fără a îmi acorda atenție specială. În spatele său se afla un robot umanoid, ce o însoțea pretutindeni, fiind ca o prelungire a acesteia. Am încercat să strig, răcnind din adâncul pieptului, însă am descoperit cu stupeoare că eram încapsulată într-un glob de sticlă care nu îmi oferea prilejul să interacționez cu lumea exterioară. Eram un simplu privitor, un turist pierdut în viitor.

Rostogolindu-mă agale pe străzile lăturalnice ale acestui oraș, rămân siderată de metamorfoza sa subtilă. Trecând printre blocuri, văd ferestrele luminate. Reflectez asupra acestui fapt, întrucât orice fir de lumină ce evadează din interior spre exterior reprezintă viață. Fiecare fereastră ascunde în spatele ei o poveste unică. Reflecția îmi este întreruptă de un sentiment bizar, ca și cum cineva mă urmărește pas cu pas. Ochii ei pătrunzători îmi spintecă inima. Versiunea mea din viitor mă privea fix, uitându-se siderată la chipul meu. S-a apropiat cu precauție, privindu-mă de parcă eram o entitate necunoscută. A călcat lent pe pavaj, până în momentul în care ne aflam una în fața celeilalte. Mă simțeam de parcă mă priveam într-o oglindă magică. Aveam o sumedenie de întrebări pe care să i le adresez. Încercând să aleg dintre acestea, cântărind minuțios fiecare vocabulă în parte, am rămas tăcută, privind perplexă la persoana din fața mea. Mă simțeam împotmolită, de parcă unele cuvinte erau blocate și nu se puteau materializa. Toate vocabulele mi-au rămas blocate în minte.

În acel moment zăresc același obiect misterios, apărând din neant în mijlocul străzii. Gândurile îmi gonesc prin minte, împiedcându-mă să merg către acesta. Imediat ce urma să fac primul pas, totul avea să se spulbere. Speranța de a elucida enigmele viitorului se disipa încet. Cutia bizară mă atrăgea înspre ea, aidoma unui magnet puternic. Încetul cu încetul, peisajul distopic ce mă înconjură a început să se dizolve lent, nuanțele sale contopindu-se într-un singur punct. Înainte să fiu absorbită în vortexul timpului, am aruncat o ultimă privire către mine, cea din viitor. Fără a rosti aceste cuvinte, mi-a transmis telepatic faptul că nu mi-a divulgat viitorul, deoarece aflarea acestuia urma să mă schimbe iremediabil. Odată ce știi ce urmează să se întâmple, întreaga viață devine monotonă.

La fel de rapid cum am fost transpusă în acea lume, m-am și întors. Acum mă aflam la intrarea aceleiași păduri, lângă copacul matusalemic, cu privirea ațintită către zenit, de parcă aventura nu ar fi avut niciodată loc și ar fi fost doar un vis efemer.

Scrisoare cu parfum de copilărie

Numele elevului: GASPARI Maria

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Miron Radu Paraschivescu”, Zimnicea

Județul: Teleorman

Profesor îndrumător: DOROBĂȚ Loredana

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Privirea rătăcește pierdută în pagini. Buzele încearcă să șoptească ceva. Degetele mângâie cu blândețe filele, așteptând ca acestea să râdă ușor. Urechile ascultă o muzică melodioasă, muzica pe care dulcele amintiri o poartă cu ele din trecut, aducând-o în prezent. Ochii clipeșc curioși. Se plimbă dintr-un loc în altul, parcă nu au astâmpăr. Uneori mai fac câte un popas pentru a sta de vorbă cu imagini, pentru a le zâmbi sau a le pune întrebări. Și câte răspunsuri și taine mai primesc aceștia de la ele! Atâtea amintiri și secrete, atâtea bucurii și tristeți, încât inima oftează, dorindu-și să poată avea aripi pentru a pătrunde în lumea acelor file.

Zâmbesc. Dau la următoarea pagină a albumului. Mă uit la fotografiile viu colorate-câteva cu vechea noastră pisică, altele cu mine la școală și încă una cu...familia mea. O mulțime de gânduri încep să bată cu putere la poarta inimii mele. Privesc acea fotografie și parcă fețele surorilor și ale părinților mei devin mai clare și mai mari, din ce în ce mai senine și mai vesele, pe măsură ce apropiu fotografia de mine. Razele soarelui pătrund tiptil în odaie, luminând poza pe care o țineam în mâini. Acestea încep să-mi mângâie părul, să-l facă auriu. Eu însă nu le bag în seamă. Unde erau razele mele de soare din copilărie, care mă făceau mereu să râd și să dansez? Încotro fugiseră clipele acelea frumoase, petrecute în familie?

Ideile și gândurile încep să iasă din ungherele mici și ascunse ale memoriei. Aud dintr-o dată niște glasuri bine cunoscute. Îmi întorc capul și descopăr ușa camerei mele, de un maro mai închis, ușa pe care de atâtea ori eu și surorile mele o trântisem în anii copilăriei, când alergam prin casă. Și parcă încep să mă văd cum pătrund în odaie alături de ele, jucându-ne și râzând fericite.

- Maria, acum noi te prindem! răsună iar glasurile lor.

Oh, nu! Toate surorile au sărit pe mine. Nu mă mai pot ridica din pat. Sunt gădilată din toate părțile. Ajutor! De-abia mai respir de atâta râs. În scurt timp reușesc să scap. Chiotele se întetesc iar. Sunt urmărită. Alerg gâfâind. Simt sub tălpile mele creioane, caiete, pixuri și jucării de pluș, aproape alunec pe una dintre ele, dar tot nu mă opresc din goana mea nebună.

La un moment dat, mă împiedic de o jucărie și dau fără să vreau cu mâna peste o candelă micuță de pe masă. Cad în genunchi. Candela se răstoarnă, curgând din ea puțin ulei. Mă ridic în picioare pentru a-l putea șterge, dar chiar atunci observ sub aceasta o foaie fină, frumos împăturită, pe care nu o mai văzusem până atunci.

- Pio! Stop joc! strig eu către fetele care se apropiau de mine.

Pun hârtiuța printre paginile unei cărți, cu gândul de a o citi ceva mai târziu. Acum eram prea prinsă în caruselul jocului și al râsului...

- Haideți, acum eu trebuie să vă prind! le spun eu râzând.

Se aud din nou chiote, țopăieli și râsuri care nu se opresc decât seara, târziu, când încercăm din răsuputeri să rămânem treze. Dar ochii nu ne mai ascultă. Buimaci și obosiți de atâtea

joacă, ei caută odihnă. Numai ai mei nu și-au pierdut nicidecum strălucirea, fiind dornici să se mai joace cu literele vesele și zglobii ale cărților, prietenele mele dragi.

Mama intră în camera mea. Parcă citindu-mi gândurile, îmi spune să mă culc imediat. Închide becul și astfel în toată casa e beznă. Aștept câteva clipe, apoi scot de sub pat, fără să fac zgomot, lampa micuță și prăfuită, tovarășul meu de lectură pe care îl aveam în fiecare noapte. O aprind și pun plapuma peste ea, pentru a-i ascunde puțin lumina. Întind mâna spre raftul de cărți și aleg la întâmplare o nouă carte. Așa îmi era obiceiul. Alegeam cartea care îmi șoptea atunci, ale cărei pagini mă chema cel mai mult. Sub plapuma călduroasă, la lumina slabă și firavă a cărții, în fața ochilor mei apare o carte groasă, în culori vii. O deschid curioasă și... din aceasta cade hârtiuța fină, pe care în urmă cu câteva ore o descoperisem sub candelă și de care aproape că uitasem. O deschid curioasă.

“Vineri, 19 august, 2024.

Dragă Maria...”

Hm! O scrisoare. Și se pare că-mi era adresată. De la cine putea fi? Citesc în continuare.

“Știi că probabil acum tu nu dormi, ținându-ți lampa de pe noptieră aprinsă pentru a putea citi pe ascuns. Vechiul tău obicei, care ți-a adus atâtea satisfacții, dar și mici neplăceri. Te rog, renunță la acest obicei! Din această cauză acum port ochelari și oricât aş vrea, nu mai pot da timpul înapoi. Dar îți mai pot spune ție, Mariei copil, să nu faci aceleași greșeli pe care le-am făcut cândva...”

Mă uit năucită la foaie. Apropii mai mult lampa de scris. Poate doar mi se pare... Reiau lectura, în speranța că mă voi dumiri.

“Poate că în timp ce citeai ți-ai pus în sinea ta, de mai multe ori, întrebarea “Cine mi-a scris această scrisoare?” Nu te întreba cine a scris aceste rânduri, pentru că persoana aceea ești chiar tu. Eu sunt tu.”

Ce? Cum? Asta-i prea de tot! Nu mă pot opri însă. Curiozitatea nu-mi dă pace. Și apoi... era ceva ce mă atrăgea în acele rânduri... Reiau lectura.

„Această scrisoare este pentru a-i da câteva povețe Mariei celei mici și jucăușe, îndemnuri și sfaturi pe care eu nu voiam să le urmez. Maria, fii în continuare veselă! Chiar dacă uneori încerci să fii serioasă, dorindu-ți ca ceilalți să te considere mare, bucură-te cât poți de mult de momentele frumoase pe care le trăiești acum, când copilăria încă te mai poartă în brațele sale! Încearcă să găsești mulțumirea și fericirea în lucruri mărunte. Te rog, nu mai sta atât de mult în casă! Ieși la aer, plimbă-te, desenează sau scrie la masa de sub nucul bătrân! Natura să fie pentru tine una dintre cele mai bune prietene, un drum frumos către liniște și imaginație. Fii deschisă și drăguță cu toți! Vorbește des cu surorile tale! Nu înceta niciodată să te joci cu ele! Fii serioasă în anumite împrejurări, dar nu renunța cu totul la râsul tău cristalin! Zâmbește! Aleargă! Privește! Îndrăznește!

Când razele soarelui vor pătrunde la tine în odaie pentru a te trezi cu blândețe, iar soarele se va furișa tiptil până la geam, privindu-te rugător, tu să răspunzi imediat chemării acestora. Treci de granițele acelei lumi din casă! Pătrunde în lumea lor frumoasă, unde te așteaptă pline de nerăbdare surorile, atâtea ființe necuvântătoare, vântul și florile, să le admiri și să te joci cu ele. Fii, mai ales, copil! Atât cât mai poți. Pune la picioarele inocenței tale toate orgoliile și dorințele pe care nu le poți împlini! Uită de ideile tale de a te maturiza repede! Vei avea timp destul pentru asta. Poți fi veselă, copilăroasă și serioasă, naivă și silitoare în același timp! Important este să știi să îmbini perfect totul. E atât de fermecător amestecul acesta de naivitate și seriozitate...

Știu că-ți plac mult cărțile și te-am văzut deseori citind închisă în cameră, visând la lumile de acolo. Dar atunci când citești, împrietenește-te cu strălucirea razelor de soare de afară!

Desparte-te de lumina plăpândă a lămpii, chiar dacă știu cât de bine vă înțelegeți amândouă! Da, îți va fi greu, dar gândește-te că mai târziu vei fi nevoită să porți ochelari. Cărțile îți vor vorbi de oriunde. Nu e nevoie să le închizi în cameră, acolo unde le ascuți mereu povestea. Vor fi mult mai fericite dacă vor sta alături de tine pe scrânciob sau pe banca din fața casei.

Și acum, la finalul scrisorii, aș vrea să-ți mai spun ceva.

Brațele copilăriei vor sta mereu deschise pentru fiecare copil, adolescent sau adult. Unii dintre ei își aduc câteodată aminte de acestea, le duc dorul și, astfel, se întorc la ele. Alții le uită, crezând că nu-i mai așteaptă și că s-au închis demult pentru ei. Toată viața ta, tu să rămâi în acestea, să nu le părăsești niciodată! Ele te vor proteja de toate răutățile, problemele și lucrurile urâte. Ele îți vor alunga acele mici suspine, înlocuindu-le cu zâmbete, raze stălucitoare de speranță și fericire, gânduri inocente. Vor fi cele care vor veghea neconștient la ușa inimii tale, permițând să pătrundă acolo doar bucuria, imaginația și inocența.

Brațele copilăriei te așteaptă. Ele nu cunosc definiția timpului. Tu trebuie doar să le zâmbești, să fii copil, iar ele ți se vor deschide larg, purtându-te cu blândețe până în lumea lor.

Cu drag,
Maria cea mare”

Împăturesc ușor hârtia. O pun la loc în carte. Închid ochii. După câteva minute, îi deschid. Lumea din jurul meu se schimbaseră din nou. Eram aceeași Maria adolescentă. Mă uit la albumul pe care îl țineam în mâini și oftez. Maria cea mică rămăsese în odaia cu jucării, alături de surori, în timp ce eu mă aflam iar în camera mea. Dar poate ne vom mai întâlni de câteva ori... Zâmbesc visătoare. Până atunci, Maria adolescentă avea să-i scrie Mariei copil câte o scrisoare în fiecare săptămână.

Și inima mă tot îndeamnă să fac asta chiar din acea clipă. Îi dau ascultare. Mâna începe să scrie pe foaie rânduri întregi de litere. Parcă aud de undeva din depărtare râsul Mariei mici. Stiloul dansează, dansează și tot dansează grațios pe hârtie, în timp ce gândurile așternute încep să zboare din ce în ce mai repede, ajungând în cele din urmă la destinația dorită, locul copilăriei mele dragi...

Drumul neștiut al timpului

Numele elevului: POPA Tudor-Andrei
Clasa a VII-a
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Vaslui
Județul: Vaslui
Profesor îndrumător: BAHMAN Mihaela-Dumitrița
Secțiunea a III-a: proză scurtă

În zorii unei dimineți tăcute, când cerul își lăsa razele jucăușe să alunece pe pajiștile îmbătrânite de rouă, am pășit pe drumul necunoscut. Era o cale care se pierdea în cețurile dimineții, iar în aerul proaspăt plutea mirosul a ceva nou, necunoscut. Aceasta nu era doar o

simplă călătorie. Era o fereastră spre o lume veche, o promisiune de descoperire. În jurul meu, peisajul era încântător și ciudat de familiar. Fiecare pas mă adâncea în această lume de vis.

Drumul se întindea în fața mea ca o bandă nesfârșită, acoperită cu frunze aurii și galbene, care fâlfâiau ușor la adierea vântului. Pășeam fără grabă, simțind pământul moale sub pașii mei, ca și cum fiecare pas m-ar fi condus mai aproape de un vis nesfârșit. Arăta ca o mare lină, iar eu eram doar o picătură într-o mare de speranță. Mă simțeam mic în fața vastității drumului, dar o senzație de împlinire mă învăluia, ca un parfum rar, care pătrundea adânc în suflet.

Vântul bătrân își făcea simțită prezența prin șoaptele sale blânde. Mă însoțea ca o umbră, iar frunzele căzute și crengile copacilor îmi spuneau povești străvechi. În fiecare adiere simțeam cum istoria și prezentul se împletesc într-un dans tăcut.

— Unde te duci, călătorule? mă întreba vântul, cu o voce adâncă, ca un ecou al unui trecut uitat. Crengile copacilor se înclinau spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă atingă, să mă cunoască mai bine.

— Mă duc acolo unde nu am fost niciodată, i-am răspuns, cu o liniște în glas. Unde timpul nu are margini și unde amintirile nu se sting. Unde voi învăța ce înseamnă cu adevărat libertatea.

Vântul părea să înțeleagă. În jurul meu, aerul se făcea din ce în ce mai dens, ca și cum întreaga lume mă privea, așteptând să îmi dau seama de drumul pe care l-am ales. Peisajul se schimba cu fiecare pas: câmpurile verzi se transformau în păduri dese, iar râurile care curgeau molcom începuseră să șerpuiască printre stânci.

— Ai grijă, călătoriile adevărate nu sunt măsurate în pași, ci în momente de neuitat, îmi șopti vântul, pe când îmi simțeam picioarele obosite de drum.

Am continuat să merg, fără să mă mai gândesc la cuvintele vântului, dar îndrumat de acea forță invizibilă care se află în fiecare călătorie – acea dorință neîmplinită de a ajunge mai departe, de a cunoaște, de a explora. În jurul meu, peisajul se schimba fără încetare. Un râuleț șerpuia printre pietrele reci și lucioase, iar râsul său cristalin se înălța până la cer, ca o melodie care nu se mai oprea. Așezat pe o piatră mare, cu brațele întinse spre apa limpidă, mi-am lăsat privirea să zboare, căutând răspunsuri.

În timp ce mă pierdeam în gânduri, am auzit o voce blândă, venind dintr-un umbrar adânc. O bătrână cu părul alb, împletit în vârtejuri delicate, se apropia. Ochii ei erau ca două abisuri care mă chemau să pătrund mai adânc în lumea lor.

— Călătorule, ce-ai învățat din drumurile tale? mă întreabă, apropiindu-se cu pași mărunți, dar siguri, ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

— Am învățat că fiecare drum este mai mult decât o cale. Este o poveste, o aventură a simțurilor, o poveste a sufletului. Am învățat că tot ce căutăm se află înăuntrul nostru, dar călătoriile ne ajută să-l descoperim, am răspuns cu o voce calmă, gândindu-mă la cât de mult m-am schimbat de când am început această călătorie.

— Și ce vei face cu toate acele lecții? mă întreabă ea, cu un zâmbet misterios, ca și cum ar fi știut mai mult decât îmi dădeam seama.

— Le voi duce cu mine, le voi purta în sufletul meu ca pe o comoară rară, am spus, simțind că adevărul se adâncea în mine, că drumul se contopea cu esența mea.

Bătrâna îmi dădu un dar tăcut: o floare albă, pură ca prima zăpadă, și plecă fără un cuvânt. În jurul meu, pădurea își murmura povestea, iar timpul părea că încetinește, lăsându-mi răgazul de a înțelege ce căutam cu adevărat.

Călătoria mea continua. La fiecare pas, simțeam cum mă schimbam. Lumina soarelui cădea pe drum, iar umbrele copacilor se jucau cu formele lor, în timp ce vântul îmi adia fața,

aducând cu el miresme de flori și ierburi. Fiecare moment îmi părea mai prețios decât cel anterior, iar fiecare privire căpăta noi înțelesuri.

La un moment dat, în liniștea serii, când soarele părea să se retragă în spatele unui munte îndepărtat, am simțit o adâncă senzație de împlinire. Călătoria îmi adusese înțelepciune, dar și o poveste pe care o purtam cu mine.

Un copil, cu ochii ca doi cercei din sticlă, m-a văzut și a venit către mine, zâmbind cu un aer curios.

— Călătorule, ai ajuns acasă? mă întreabă, privindu-mă cu acea inocență a celor care nu au călătorit încă, dar simt că există un loc unde totul se întoarce.

— Nu, i-am răspuns, drumul nu se sfârșește niciodată. De fiecare dată când crezi că ai ajuns, viața îți oferă un alt drum, o altă destinație.

Zâmbetul copilului se adânci, iar eu simțeam cum toate acele învățăminte, toate momentele de liniște și de zbucium, deveniseră parte din mine. Am înțeles că, în realitate, călătoria nu e despre destinație, ci despre felul în care fiecare pas te schimbă, fiecare întâlnire te învață și fiecare moment îți adaugă sens vieții tale.

Copilul se așază lângă mine, privind orizontul care se scufunda în nuanțe calde de purpură și aur. Liniștea se așternu între noi, doar foșnetul frunzelor și cântecul molcom al vântului umplând aerul. În ochii lui curioși vedeam aceeași dorință de cunoaștere care mă purtase pe acest drum. Poate că fiecare călătorie începe cu o întrebare nerostită, m-am gândit, și doar timpul oferă răspunsurile.

— Vrei să-ți spun o poveste? l-am întrebat, cu glasul domol.

Copilul dădu din cap, iar ochii lui mari străluceau de nerăbdare. Am început să-i vorbesc despre râurile care cântă, despre pădurile care își spun secretele în șoapte, despre vântul care poartă visele celor care nu se tem să meargă mai departe. Îi spuneam despre bătrâna cu părul alb și despre floarea albă, care acum se odihnea în palma mea, ca o amintire vie a înțelepciunii tăcute.

— Și drumul? întreabă copilul. Unde duce drumul?

Am zâmbit, simțind cum întrebarea lui străpunge liniștea serii. Adevărul era că nici eu nu știam unde duce drumul. Poate că fiecare pas, fiecare răsărit și fiecare întâlnire îl transformau într-o călătorie fără sfârșit. Poate că destinațiile nu sunt decât popasuri temporare pe harta inimii.

— Drumul duce mereu mai departe, am spus, privind cerul care începea să-și aprindă stelele. Și fiecare călător își găsește propriul răspuns, la timpul potrivit.

Copilul păru mulțumit, ca și cum înțelesese ceva ce nu putea fi spus în cuvinte. Înainte de a pleca, mi-a întins o piatră mică, netedă și rece, pe care o ținuse ascunsă în buzunar.

— Să-ți amintești de mine, spuse el, cu glasul dulce, înainte de a se pierde printre umbrele serii.

Am strâns piatra în palmă, simțind în ea o promisiune tăcută. Timpul se legăna încet, ca o frunză în adierea vântului. În lumina blândă a amurgului, am înțeles că fiecare întâlnire lăsa o urmă în suflet, iar fiecare dar – oricât de mic – devenea parte din călătoria noastră.

Drumul mă chema mai departe. Am pășit din nou, cu floarea albă în buzunar și piatra rece în mână. Pe măsură ce înaintam, simțeam că fiecare pas mă apropia tot mai mult de mine însumi, iar necunoscutul care se întindea înainte devenea o promisiune tăcută, gata să fie descoperită.

În zori, când primul fir de lumină săruta pământul, am înțeles că drumul nu se va sfârși niciodată. Și tocmai în acest nesfârșit se ascundea adevărata frumusețe a călătoriei.

Ziua se desfășura cu pași blânzi, iar orizontul dezvăluia o pădure deasă, cu copaci bătrâni care își înălțau ramurile ca niște brațe în rugăciune. Mirosul de pământ umed și de flori sălbatice

mă învăluia, iar cântecul păsărilor părea o simfonie scrisă pentru cei care îndrăzneau să pășească în necunoscut.

M-am oprit lângă un izvor limpede, lăsând apa rece să-mi răcorească palmele. În oglinda cristalină, chipul meu părea schimbat, ca și cum drumul însuși îmi sculptase trăsăturile. Pe marginea apei, o libelulă își tremura aripile sidefii, un mesager al timpului care curge neconținut.

— Ce cauți, călătorule? păru să șoptească izvorul.

— Caut să mă descopăr, am răspuns, lăsând apa să-mi mângâie pielea.

Izvorul clipocea în tăcere, ca și cum înțelegea răspunsul. Am luat o piatră mică din albia sa și am așezat-o lângă cea primită de la copil. Două amintiri, două repere pe harta inimii mele.

Am pornit din nou, cu soarele urcând pe cer și pașii mei urmând chemarea tăcută a drumului. Fiecare colț de natură părea să-mi vorbească, iar fiecare bătaie de inimă devenea o notă în cântecul nesfârșit al călătoriei.

Epilog

Anii au trecut, iar pașii mei au străbătut nenumărate cărări, uneori pierdute în ceață, alteori luminate de soarele blând al dimineții. Am purtat mereu cu mine floarea albă și pietrele netede, amintiri ale celor care mi-au fost tovarăși de drum.

Călătoria m-a învățat că răspunsurile nu sunt niciodată definitive, ci doar trepte spre alte întrebări. Fiecare drum deschide o poartă, iar fiecare întâlnire lasă o urmă adâncă.

Privind acum orizontul, știu că adevărata destinație nu se află nicăieri pe hartă. Ea se află în tăcerea fiecărui pas, în poveștile pe care le adunăm și în felul în care ne schimbăm cu fiecare răsărit.

Călătorul nu ajunge niciodată acasă, pentru că acasă este drumul însuși. Iar drumul, ca timpul, nu se oprește niciodată.

Visul împlinit

Numele elevului: CIUBOTARIU Alessandra

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Cornerstone, Dorohoi

Județul: Botoșani

Profesor îndrumător: AIACOBIAIE Liliana-Simona

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Privesc petalele de trandafiri albe, care stau pe cer împreună cu păsările ce zboară. Soarele care strălucește și își emană caldura pe fața mea este de câteva ceasuri pe cer. Este marți. Încă o zi de școală și încă o zi departe de pasiunea mea. Cineva mă strigă pe nume pentru a mă scoate din gândurile mele.

- Aaron, răspunde la întrebarea pe care am pus-o! strigă Profesoara Carmen, fixându-mă cu privirea.

Îmi întorc capul de la fereastră și o analizez pe doamna profesoară încercând să-i descopăr întrebarea la care nu am fost atent, dar fără rezultate. Îmi așez leneș capul pe bancă și urmăresc cu privirea liniile băncii în timp ce spun:

- Nu pot!

- Ai patru pe astăzi! se răstește ea la mine.
- Mulțumesc! spun eu mai mult pentru mine.

Gândurile se năpustesc asupra mea aducându-mi aminte de pictură. Cea ce iubesc eu cel mai mult. Culorile, mișcarea mâinii și tabloul mă poartă într-o altă lume. Acolo este liniște, iar imperfecțiunile se contopesc pentru a crea perfecțiuni. Iar eu mă agăț de acest gând ca de o barcă de scăpare. Gândul meu ia o întorsătură de 180 de grade, amintindu-mi că cea mai importantă persoană din viața mea, mama, vrea ca eu să nu îmi urmez visul de a deveni pictor, ci să îmi dea un halat de medic și să mă facă neurochirurg.

Ajung acasă, după o după-amiază lungă de școală, și îmi las corpul să cadă pe pat, obosit, dar cineva îmi sparge liniștea. Aud o voce la doar câțiva pași de mine, care îi aparține ființei ce m-a adus pe lume, mamei și totodată persoanei care nu mă lasă să îmi trăiesc visul.

- Aaron, ridică-te! Trebuie să mergem să luăm cina, spune ea.
- Ai spus-o ca și cum nu mâncăm acasă! spun eu ferm.
- Nu mâncăm acasă! spune ea.
- Pofim? Dar unde? întreb eu, în timp ce mă ridic din pat.
- Mergem să luăm cina cu vecinii de peste drum.
- Bine, spun eu plictisit.

Eu și mama am venit din Spania în urmă cu două săptămâni. Mama și-a pierdut locul de muncă, iar după ceva vreme a găsit aici, în România, un loc de muncă. Spania va rămâne mereu casa mea.

Dupa ce mi-am făcut un duș și m-am schimbat de haine, eram gata de plecare. Mama purta o rochie albastră, simplă cu niște pantofi asortați, iar eu o pereche de blugi și un hanorac. Ieșim din casă și ne apropiem de casa vecinilor care este la doar câțiva pași.

Când mama bate la ușă, ea se deschide afișându-se o fată cam de un metru șaizeci de centimetri, cu părul castaniu care se revarsă în niște bucle ca valurile mării ce se sparg de țărm și stânci. Privirea mea trece peste pielea ei ușor bronzată și ajunge la cei doi ochi mari, care la rândul lor mă analizează. Albastrul se îmbină cu verde creând un echilibru. Ceva din privirea ei mă liniștește.

Mama este prima care intră în casă și face cunoștință cu familia. După ceva timp intru și eu. Mă uit împrejur și văd un mobilier mic lângă care este un cuier, iar la stânga mea se află o oglindă ovală.

- Bună, sunt Eva! spune fata cu bucle .
- Bună! Eu sunt Aaron, spun eu.
- Câți ani ai, Eva? spun eu curios peste măsură.
- Șaptesprezece. Tu?
- Cât îmi dai..? rostesc eu jucăuș.
- Hmm...Douăzeci și trei, spune ea.
- Ce bătrân m-ai făcut, Eva!
- Stai puțin, să-ți aduc și un baston? continuă ea gluma și râde zgomotos.

Nu apuc să îi trântesc o replică pentru că apare o doamnă cu buclele asemănătoare cu ale Evei, spunându-ne:

- Haideți la masă!

Mă pornesc din loc urmând-o pe Eva în timp ce analizez casa. După ce am terminat cina i-am lăsat pe părinți să discute despre lucrurile lor, iar eu și Eva am plecat. Ea mi-a spus că vrea să îmi arate un loc special, iar eu am acceptat cu zâmbetul pe buze.

Mergem pe un coridor încărcat de culoarea albastră, când deodată cotim spre stânga. Iar în fața noastră se afla o ușă. Eva deschide ușa și rămân stană de piatră.

-Vino! îmi spune ea.

Nu știu de unde să încep să mă uit. Parchetul de sub picioarele mele este învăluit în cel mai pur, fără pată. În stânga și dreapta mea sunt așezate niște canapele mici albastre, care îmbrățișează niște perne albe. Îmi îndrept privirea în față și văd cel mai frumos tablou de artă. În fața mea se afișează brazi de diferite forme și mărimi. Au o nuanță de verde viridian. Inspir profund, lăsând mirosul brazilor să mă inunde din toate părțile. Deschid ochii și văd cum soarele este tras în jos lăsând în urma lui dungi roșii și roz, împrăștiindu-se peste tot. Mă apropii mai mult de acest peisaj și observ într-un colț al pădurii cum se ivesc niște cai sălbatici. Sunt liberi, atât de liberi. Cu greu îmi iau ochii de la aceste capodobere și mă uit la Eva.

- Îți place? Locul? spune ea ezitând puțin.

- Poftim? Glumești? E superb. De fapt.....n-am cuvinte pentru a-l descrie! spun eu.

- Chiar este superb! spune ea.

- Care este pasiunea ta? întreb eu după câteva momente de liniște.

Șovăie. Se uită la mâini de parcă abia acum le-ar vedea pentru prima oară și spune:

- Pare banal.

Mă încrunt.

- Eva, nicio pasiune ne e banală! Fiecare e specială în felul ei!

După câteva momente Eva sparge liniștea și spune:

- Pasiunea mea este să fotografiez, editez... chestii din astea.

- E foarte tare! spun eu întorcându-mă spre ea și dezvăluind cel mai sincer zâmbet.

- Ție? întreabă ea.

- Mie... ce? întreb eu nedumerit

- Care este pasiunea ta, prostituțule?

- Pictura. Îmi place să pictez pentru că atunci când fac asta sunt purtat într-o altă lume.

Este o pace și o liniște de neimaginat, explic eu, dar după o secundă zâmbetul meu coboară. Coboară din cauza amintirii că persoana care m-a învățat să fac primi pași vrea să îmi ia cu forța această pasiune și să mi-o arunce în mijlocul oceanului, înecând-o.

- S-a întâmplat ceva? întreabă Eva repezindu-se la mine.

- Nu, nu... ! mint eu afișând cel mai fals zâmbet.

Se uită la mine de parcă vrea să îmi spună: „Nu m-ai convins, fraierule”. Dar nu o face pentru că mama mea intră pe terasă și spune:

- Hai să plecăm, Aaron!

PESTE 5 ANI

Mă plimb pe pajiștea pe care am văzut-o prima dată cu Eva și mă gândesc cum să sărbătoresc cei cinci ani de când sunt pictor. Amintirile mă învăluie din toate părțile. Totul a început cu o singură înscriere la un concurs de pictură foarte popular. Desigur, m-am înscris acum cinci ani fără știrea mamei. Am câștigat la concurs și am luat premiul unu. Mama văzând pictura pe care am făcut-o pentru concurs a început să plângă. După ce și-a oprit lacrimile a spus: „Semeni leit cu tatăl tău! Cum nu mi-am dat seama până acum?” Atunci și-a dat seama că tata și-ar fi dorit ca eu să îmi urmez visul. Și a acceptat ca eu să devin pictor. După mulți ani de la moartea tatălui meu, mama îmi zâmbea și mă îmbrățișa.

- Hei, ce faci aici? Singur? o aud pe, Eva, soția mea!

- Mă gândeam să sărbătorim! spun eu zâmbind.

- Ce anume? Spune, în timp ce se încruntă.

- Faptul că tu ai devenit fotograf profesionist așa cum ai visat, iar eu pictor.
- Pai, ce mai aștepti? Hai să sărbătorim! strigă ea de bucurie în timp ce mă trage de mână mai aproape de pădure.
- Dansăm? întreb eu.
- Dansăm! afirmă ea bucuroasă.

SFÂRȘIT

Ceasul din tren

Numele elevului: MANOLE Alexandra Maria
 Clasa a VIII-a
 Școala Gimnazială "Ion Băncilă", Brăila
 Județul: Brăila
 Profesor îndrumător: POPA Marioara
 Secțiunea a III-a: proză scurtă

Am ajuns în gară devreme. Încă de dimineață m-am împrietenit cu o femeie care aștepta, ca și mine, trenul pentru o pauză de la viața plictisitoare de muncitoare la birou. Avea legat de geamantanul gros un radio mic, iar de încheieturi îi atârnau brățări grele de chihlimbar fin, moștenite. S-a strecurat lângă mine pe banca cu lemn zgomotos și mi-a atras atenția zăgănitul brățărilor sale de când și-a pus delicat palma grea pe umărul meu.

- Domnișoară, nu vă supărați! Aici este trenul spre Sibiu?

- Oh, bună ziua! Mi-am ridicat șapca din fetru maro, asemenea unei plăcinte cu cozonac, surprinsă de prezență, și am răspuns încă parțial adormită. Aici este trenul pentru Brașov. Paremi-se că trenul dumneavoastră așteaptă pe peronul din spate.

- Cel cu grupul de vânzători de ziare? arată femeia discret, acoperită de clinchetul brățărilor.

- Da, acolo, aproape de ghișeu. Doriți să vă acompaniez? Îmi așez cămașa cu mâneci bufante albe și apuc toarta servietei, îmi dau părul maro stufos pe după umeri și mă pregătesc să mă ridic.

- E în regulă, mă descurc, dar mulțumesc mult! Numai bine și drum bun!

- Mulțumesc, la fel! Drum bun! strig în urma sa, iar apoi îmi îndes iar bărbia în gulerul cămășii și trag cozonacul pe frunte spre a mă feri de soarele orbitor ce străpungea prin frunzele rare din copaci.

Excursia nu a început când a plecat trenul, ci când mi-am burdușit entuziasmată servieta de cu seară pentru mult așteptata dimineață a plecării. Țineam biletul la piept, în buzunarul interior al parpalacului negru de călărie cu poale elegante. Fășii subțiri și tăioase de lumină alunecau de la ramurile încă golașe, abia brăzdate de pete verzi, asemenea unor corzi de harpă

aliniate meticulos. Pe fundal auzeam ocazional vreun grup zgomotos de bărbați mergând spre serviciu, sau mersul sacadat pe tocuri al vreunei cucoane. Am fost cuprinsă de un miros vag de fier, fum și aglomerație, iar când am ridicat șapca m-am trezit cu trenul în față, răbufnind șiraguri de nori și oprindu-se cu un scrâșnet infernal.

Mi-am înșfăcat servieta de piele brăzdată de ștampile și timbre și am urcat prin porțița robustă, cu biletul la îndemână în buzunarul pantalonilor de stofă. M-am strecurat până la locul meu destinat, lângă o perdea subțire de dantelă, la o masă cu lemn lăcuit, și astfel mi-am început călătoria.

Am fost cuprinsă de un val de somnolență. Huruitul șinelor, copacii trecând alene prin spatele dantelei... întuneric. Cu servieta în brațe, adorm sprijinită de peretele burgund, aspru, pe care era amplasată draga mea fereastră ovală.

M-am trezit după trei ore. Ceasul de buzunar îmi atârna de lanțul subțire până la vârful bocancului din piele groasă, cafenie, pe care îi ștergeam meticulos cu fiecare ocazie. Aerul era sesizabil mai rece decât la plecare, așa că mi-am făcut curaj și l-am întrebat pe tânărul cu papion de pe rândul următor spre ce stație ne îndreptăm. Adormită, am uitat imediat numele stației, însă știu sigur că mai aveam vreo șase ore.

Plictisită de fâșăitul constant din jurul meu și de hohotele dizgrațioase ce răsunau din compartimentul vecin, încerc iar să dorm, cu gândul la nopțile petrecute lucrând și planificându-mi bagajul. Exact în scurtul moment în care am îndrăznit să îmi închid pleoapele, se aude pe hol o femeie strigând din toți răunchii. Un țipăt puternic, cu o voce saturată, bogată, parcă de operă. „Ceasul meu! Vai, ceasul meu neprețuit! Cine ar putea face una ca aceasta! Paza, paza!”

Nedumerită și sătulă de forfotă, deschid încet ușa culisantă a compartimentului și cu pași lungi, mă îndrept spre locul dramei. O femeie își tampona cu repeziciune lacrimile într-o batistă fină, brodată cu trandafiri sângerii. M-am lăsat pe vine lângă bancheta sa, pentru a o putea privi în ochi: părea să fie o doamnă bogată, de vârstă mijlocie, un tipar pe care îl cunoșteam bine chiar și la cei 15 ani pe care îi aveam și încă îi am. Genul pe care lipsa unui ceas scump nu ar fi afectat-o decât dacă avea o mare valoare sentimentală. Purta o rochie lungă, vălurită, bufantă, dintr-un material albastru regal pe care parcă îl văd și azi, cu marginea poalelor dantelată delicat. Avea șiraguri suprapuse de perle, subțiri, groase, amestecate, de un alb sidefiu strălucitor, care îi acopereau tot pieptul. Cerceii argintii cu perle i se agătau în părul blond, iar câteva șuvițe cărunte îi erau umede de lacrimi. Era o prezență simțită. Când m-a văzut, s-a luminat la față:

- Oh, bună ziua... sunteți paza acestui tren? Vă rog, ajutați-mă!

- Bună ziua! Nu, îmi cer scuze, eu nu... Aceasta mă întrerupe entuziasmată.

- Ce bine! Minunat, chiar am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

Ca idee, nu lucram la pază! Nici măcar nu aveam vreo calificare la acel moment! Însă privirea plină de speranță pe care mi-a aruncat-o m-a împins să îmi asum rolul de detectiv. M-am așezat lângă dânsa, intoxicată de parfumul persistent de trandafir care gravita greoi în jurul ei.

- Ei bine, spuneți-mi ce s-a întâmplat. Îmi scot tacticos o hârtie și un creion firav și încerc să par cât mai serioasă, în ciuda lipsei de experiență.

- Domnișoară... de la ultima stație până aici am căzut într-un somn profund. Am adormit lângă bagaj. Știu sigur că îl aveam la mână... curea din piele groasă, albastră, cadran din argint ștanțat chiar. Oh, ceasul meu drag... ultimul lucru dăruit de fratele meu înainte să... Aceasta se oprește înăbușită de suspine și își îngroapă fața în batistă îmbibată de lacrimi amare.

- Doamnă, promit că voi face tot posibilul să-l recuperez. Povestea doamnei mă emoționase profund, eram din ce în ce mai hotărâtă să devin detectivul care nu îmi închipuisem

vreodată că o să ajung. Martori... Adaug eu după o pauză. Ne trebuie o serie de martori pe care să îi putem interoga. Dumneavoastră sunteți?

- Madame Babette. Încântată... Îmi dau jos șapca în semn de respect și îi strâng mâna.

- Domnișoara M., încântată să vă cunosc, madame. Îmi voi da silința să vă rezolv problema. Dacă îmi permiteți, voi interoga câțiva pasageri.

Îmi așez delicat ochelarii pe nas, mă ridic și mă strecor pe culoar. În față mi se întindeau zeci de mese și de banchete tapițate, zeci de perechi de tocuri și bocanci, zeci de serviete și geamantane. Reușesc cu politețe să înduplec din pasagerii apropiați evenimentului să vină în compartimentul meu.

Pe banchetele late ale compartimentului meu eram acum împreună cu Ismail, un băiețel de vreo 10 ani, în căutarea unui serviciu, Sandu, un tânăr guraliv care duhnea a probleme și Sara, o tânără superbă, cu păr castaniu.

- Îmi cer scuze, dar voi fi nevoită să vă adresez câteva întrebări, de față cu Madame Babette. Ismail, voi începe cu tine.

- Eu am stat la geam, la capătul vagonului, în partea stângă. Mi-a fost tare frig iar controlorul mi-a oferit paltonul lui, pe care i l-am returnat.

- Of.. sărăcuțul de tine. Babette își dă șalul gros albastru de pe umeri și îl așează în jurul băiețelului sfios și înfrigurat.

I-am adresat întrebări apoi Sarei, care m-a ținut cu o privire rece și pătrunzătoare.

- Ei bine, am stat tot timpul așezată lângă culoar și am citit de când am urcat în tren. Franz Kafka are un stil captivant. Nu am auzit nimic și nu am văzut nimic suspect în jurul meu.

- Domnule Sandu, vă rog, nu fumați în compartiment, promit că nu vă rețin mult.

- Bine, bine. Păi, am stat cu ceilalți la fumat, în capătul vagonului. M-au ținut de vorbă destul. Nu știu cine a luat ceasul.

- De ce purtați două paltoane, domnul Sandu? îl întreb intrigată. În aer se simțea tensiunea.

- Păi, nu sunt paltoane. Am cămașa mea, paltonul și pelerina controlorului. Are mânecile lungi și i le-am suflecat.

Sara mi-a indicat rapid cu privirea să-i verific bagajul lui Sandu, părea suspect.

- Sunt nevoită să vă verific bagajele, vă rog să cooperați.

Sara mi-a întins grațios poșeta, Ismail mi-a întins cămașa sa din flanel cu buzunare, iar Sandu îmi aruncă pelerina controlorului și își acoperă cu repeziciune încheieturile mâinilor.

Mă îndrept tacticos spre Sandu și îi ridic manșetele cămășii. Îi desprind grațios ceasul cu cadran din argint și curea din piele albastră, de pe încheietura mâinii stângi. Mă întorc spre Babette și îi întind ceasul. Ismail a adus imediat controlorul, căruia i-am povestit toată întâmplarea.

La Brașov, ne așteptau polițiștii în gară. Controlorul, alături de Babette, îl ținea strâns pe Sandu, care scuipa cu dispreț pe caldarâmul gării.

Polițiștii m-au invitat, la terminarea liceului, să urmez un curs de detectivi și să le devin colegă, când au aflat cum am rezolvat tot cazul singură, și astfel călătoria cu trenul spre Brașov a devenit o provocare de a mă gândi cu seriozitate la o viitoare carieră. Se spune că nimic nu este întâmplător...

La vânătoare de aurore

Numele elevului: VASILACHE Sara Ilenia
Clasa a VII-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
Județul: Galați
Profesor îndrumător: SIMION Carmen Gabriela
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Iarna a răsărit maiestuoasă îmbrăcând natura în haină albă și strălucitoare. Frumoasă ca o crăiasă, poartă o rochie cusută cu ace de gheață și împodobită cu stelute argintii. Simfonia iernii acoperă cu magie tot ce vezi cu ochii.

Crăciunul este sărbătoarea noastră preferată, perioada din an care ne unește și ne aduce împreună. În această dimineață, toată familia este cuprinsă de febra bagajelor, deoarece vom petrece sărbătoarea Crăciunului în Laponia. Visam de foarte multă vreme la o excursie în țara lui Moș Crăciun. Dincolo de dorința de a-l întâlni pe bătrânul care face daruri copiilor de pe întreaga planetă, speram să avem norocul de a ne bucura și de spectacolul aurorelor boreale. Pe lista noastră se află vizitarea satului lui Moș Crăciun și a unui parc subteran de distracții, o plimbare cu sania trasă de câini Husky și întâlnirea cu renii de la faimoasa fermă Levin Lapinkyla. Cu bagajele făcute, chemăm un taxi și plecăm spre aeroport. Facem destul de repede check-in-ul și ne urcăm în avion. Fiecare își ocupă locurile, iar eu și fratele meu, Aris, ne punem căștile pe urechi și admirăm peisajul pe care îl lăsăm în urmă. Zborul ne-a oferit imagini absolut unice, dar nimic nu se compară cu măreția munților ce ni se arată în fața ochilor acum, când ne apropiem de aterizare. După câteva rotiri în zbor, avionul începe să coboare spre pista care ne aștepta cu semnale luminoase care pâlpâiau ca niște flăcărui vorbitoare. Părea că tot ce cuprindeam cu ochii ne ura ”Bun venit!” în toate limbile Pământului. Atâta bucurie s-a instalat în inimile noastre, încât nerăbdarea clocotea în fiecare dintre noi și parcă timpul s-a oprit în loc pentru toți. ”Uraaaaaaaaaaaaaaaaaa, am ajuns!” La ieșirea din aeroport ne aștepta o sanie trasă de reni care avea să ne ducă la cabană.

Drumul spre cazare mergea șerpuit printre munții străjuți de brazi uriași îmbrăcați în haină polară. Sania scârțâia ușor pe zăpada strălucitoare, iar renii parcă pluteau peste omătul înghețat. Luna, înconjurată de stelele cu străluciri de diamant, desena pe cerul negru o imensă minge de foc. În fața noastră s-au ivit mii de luminițe și zgomote gingașe de clopoței răsunau de peste tot. Ajungem în satul lui Moș Crăciun!

La intrarea în parcare, doi ochi negri rotunzi, scânteietori și blânzi, ne întâmpină cu bucurie. Cobor din sanie și alerg să văd ce se ascunde dincolo de această privire.

- Bună! Ești chiar un om de zăpadă?
- Bună, chiar așa! Sunt cel mai mic om de zăpadă din familia mea. Numele meu este Frosty. Tu cine ești și de unde vii?
- Eu sunt Aria și vin din Suedia, țara de sub lacuri!
- Ce nume frumos ai! Sunt tare bucuros să te cunosc! Cu ce gânduri ai venit aici?
- Eu și familia mea ne vom petrece sărbătorile de iarnă în cabana ”Suflul de gheață”.
- Ce alegere bună! Este cea mai căutată cabană din ținutul arctic.

- Interesant! Noi am ales acest loc pentru că ne dorim foarte mult să prindem aurorele boreale și, din câte am citit, aici este locul de unde se poate vedea cel mai bine!

- Aurorele boreale sunt specialitatea mea. Știu tot despre acest fenomen și nu mă satur niciodată să privesc culorile ce apar și dispar ca niște stafii!

- Crezi că vom avea norocul să le vedem?

- Oamenii cu inimă mare primesc întotdeauna tot ce își doresc!

- Ai putea să ne însoțești?

- Mi-ar face mare plăcere, Aria!

- Ne întâlnim mâine dimineață!

- Pe curând!

Mă despart de simpaticul omuleț și alerg spre cabana unde mă așteptau ai mei. Mirosea atât de bine în încăperea împodobită cu mii de luminițe și crenguțe de brad! Gazdele ne-au invitat direct la masă pentru că știau că venim de la drum lung. În timp ce ne răsfățăm cu delicatesele autentice lapone într-o atmosferă tradițională fermecătoare, le-am povestit părinților despre noul meu prieten ce ne va ghida în aventura noastră. După o zi lungă, mergem la somn.

Ne trezim de dimineață și ne pregătim să pornim spre satul lui Moș Crăciun. Cum ieșim pe ușă, dăm nas în nas cu Frosty, care ne aștepta să ne însoțească. Am mers pe jos și ne-am bucurat de tot ce ne-a povestit micul om de zăpadă, despre aceste locuri și despre miracolul de a simți Crăciunul în fiecare zi. Ajunși la casa bătrânului Moș Crăciun, intrăm pe rând să stăm de vorbă cu bărbosul înțelept cu voce caldă și blândă, și obraji roșii și dolofani. Moșul a fost extrem de vesel și părea că știe aproape totul despre noi. Nimeni nu a plecat de-acolo fără un mic cadou. Încheiem sesiunea de întâlniri cu prietenosul Moș și pornim spre Academia Spiridușilor unde am gătit turtă dulce, am modelat acadele roz și ne-am distrat împreună cu cei mai haini elfi de la care am aflat cele mai nebănuite secrete despre Moș Crăciun.

Ferma de reni era lângă casa moșului. A fost distractiv să salutăm fiecare ren în parte și să aflăm că toți poartă câte un nume care era scris pe o plăcuță ce atârna de gâtul fiecăruia. O sanie albă trasă de reni mândri, gătiți cu canafi și clopoței ne-a făcut înconjurul fermei, purtându-ne printre grajdurile înalte din acoperișul cărora atârnav sloiuri lungi de gheață. Sub fermă, cobora o scară întortocheată care ne-a condus spre cel mai luminat parc de distracții, din câte am văzut. Am luat la rând fiecare carusel, ne-am tăvălit prin toate colțurile parcului și apoi ne-am pus patinele cu care am alunecat pe patinoarul imens, până târziu. Apoi am intrat într-o colibă caldă, unde ne-am încălzit cu o băutură fierbinte, dar am mâncat și fursecuri, chec și biscuiți, încărcându-ne bateriile pentru următoarea destinație!

Adorabilii husky, cei mai afectuoși și blânzi câini, ne așteptau să pornim împreună către Rovaniemi, unde urmează să bifăm cel mai important obiectiv de pe listă: vânătoarea de aurore boreale. Seara se lăsa ușor peste tărâmul de poveste, iar din depărtare se auzeau urlate lungi și pătrunzătoare de lup. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât zgomotul devenea mai puternic. Câinii au început să se agite și să tragă înapoi, dar Frosty ne-a spus să nu ne oprim. Tata a scos din kitul de supraviețuire o lanternă de vânătoare și un fluier. În acel moment, am fost atacați. Toți am început să țipăm, iar Frosty a zburat din sanie. Brațele lui s-au transformat în cele mai puternice crengi cu care izbea bulgări mari de zăpadă în ochii lacomi ai lupilor. Tata agită lanternă în toate direcțiile, iar mama fluiera cât o țineau plămânii. Lupta a durat câteva minute, după care brusc, s-a făcut liniște. Lupii au dispărut ca prin minune pentru că la orizont părea că se întâmpla ceva neobișnuit. Un dans tulburător de lumini verzi, presărat cu nuanțe de roșu, violet, albastru și galben, se desfășura între cer și pământ, făcând un spectacol amețitor și lăsându-ne muți de uimire. Aurorele boreale au venit peste noi în toate culorile și în toate

felurile. Când trăiești un moment atât de magic și viu, tot ceea ce îți dorești este să nu se termine niciodată. Experiența este ireală, iar amintirea rămâne întipărită în mințile noastre pentru totdeauna. Când pleci de acolo, simți că te-ai încărcat de lumină pentru tot restul vieții. Impresionant...

După ultima dâră de lumină care dispărea încet de pe cer, ne dezmeticim greu, dar știm că mai avem lucruri de făcut. Cel mai simpatic ghid personal, Frosty, ne îndruma spre coliba ursului Fram, acolo unde putem sta liniștiți la povești lângă gura sobei. Am aflat de la Frosty că legenda locului spune despre această colibă că a fost construită chiar de Fram, un urs polar care rămăsese în istorie drept împăratul Regatului Alb, singurul împărat care a luptat pentru respectarea legilor naturii. Apoi am auzit povești despre vulpi polare cu cozi argintii, bufnițe albe și capre negre, și ne-am reamintit despre atacul haitei de lupi. Poate nu am fi trăit povestea atât de intens dacă nu am fi avut parte și de experiența cu lupii. Va fi o amintire de neuitat!

Epuizați de milioanele de emoții și bucurii ce ne-au pătruns fiecare celulă, am adormit sub pătura groasă și cu focul încă trosnind în sobă. Până și Frosty era copleșit de tot ce trăise alături de noi...

În următoarea zi, am închiriat snow-mobile cu care am cutreierat munții și am explorat renumitele peșteri înghețate. Am schiat pe ghețari și am sărit pe trambulina improvizată de Frosty. Ne-am bulgărit până zăpada ne-a ajuns la piele. Înghețați, dar fericiți, am ajuns la cazare unde focul de tabără ardea cu flăcări mari. Realizăm că e ultima zi și, brusc, ne-a cuprins tristețea. Lăsăm în urmă o experiență inedită, cu amintiri uimitoare, dar cel mai trist era că ne despărțeam de Frosty. După cea mai lungă îmbrățișare, eu, mama, tata, și Aris, am hotărât, cu ochii umeziți de lacrimi, că ne vom întoarce să-l revedem pe Frosty în fiecare an.

Cine are prieten un om de zăpadă, are sufletul de copil încă viu, are zâmbet, inocență, bucurie și o inimă cât planeta de mare. Fericirea are ochi de Om de Zăpadă și privire de Auroră Boreală. Fericirea dezgheață lacrimi înghețate.

Sunt OM

Numele elevului: CAZAN Daria-Ioana
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, Brăila
Județul: Brăila
Profesor îndrumător: STROE Daniela
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Motto: *"Timpul va curge oricum..." – Earl Nightingale*

Urmele stiloului de pe caietul răvășit păreau într-o relație de du-te-vino cu spațiile pe care le vedeam din ce în ce mai neclar. Ora 2:37. Dacă aș fi ținut cont, orele petrecute cu degetele obosite, încleștate de stiloul încă rece ar fi dat orice om peste cap, dar eu nu-mi permiteam. Nu acum, când eram pe cale de a-mi termina una din miile de obligații pentru școală. Eseurile la română stăteau aruncate pe jos, iar restul subiectelor de la matematică mă

îmbrățișau, ori cel puțin asta îmi sugerau mie. Pleoapele trădătoare se îngreunau, dar nu-mi permiteam să dorm. Nu acum.

Nu vreau să fiu înțeleasă greșit, nu mă plâng și nu am de gând, deoarece fiecare cuvânt este o risipă în plus de oxigen, care îmi distrage atenția de la munca pe care trebuie să o fac. Până la urmă, nu există niciun copil bun care se plânde de ușile deschise ca într-un castel de piatră, nu-i așa? Nu am voie să mă plâng, nu am când să plâng, nu am cum să plâng. Și lacrimile care îmi hidratau sufletul în pânda freatică a emoțiilor secaseră. Nici măcar nu am avut timp să le irotesc, să fac greșeli care să mă facă să plâng. Hah, ce concepție bizară! Greșeli? N-am mai auzit un copil bun care să facă greșeli patetice și copilăroase. E penibil...! Grămezele de coli pătate de tatuaje din cerneală îmi îngropau mâinile ostenite, dar, cumva, tot prindeau forța divină de a continua. Poate că întunecatul meu pasager, un alter ego prezent în oricare mișcare, nu mă lăsa pradă profesorilor solicitanți, iar eu cred că pot să îl apreciez măcar pentru acest gest oarecum omenesc în dezumanizarea sa.

În dreapta mea se afla cutia cu bijuterii pe care nici nu-mi amintisem să o fi deschis. O sclipire celestă mi-a atras atenția, anume lanțul primit în copilărie de la bunica mea înainte ca aceasta să mă părăsească într-o mare care mă sufocă, având un pandantiv frumos, în formă de inimă care, în deschiderea sa, se găsea nucleul întregii mele existențe, cea mai frumoasă poză pe care o aveam cu ea. Deși lipsită de culoare, emoția era abundentă prin surâsul său de om tânăr și buclele frumos aranjate, care îi scoteau în evidență frumoșii ochi sclipitori. Fără să realizez, un zâmbet mi se desenează pe fața obosită, purtându-mă într-o transă nostalgică.

Ca din senin, o lovitură puternică la cap mă trezește la realitate, una în care nu mă aflam în fața caietului, ci pe podeaua unei camere ciudat de cunoscută. Cu mâinile pe genunchi, privesc cu exasperare fiecare colț al încăperii, simțind cum respirația mi-o ia la fugă. Eram singură, cel puțin așa părea.

Oftez îndelung, apoi mă ridic, dându-mă iarăși cu capul de gura chiuvetei pentru a doua oară. Scot un țipăt înfundat, ridicând privirea și purtându-mi mâinile în creștetul capului. A treia încercare de a mă ridica este cu noroc, așa că mă sprijin cu ultimele puteri de ceramica alunecoasă.

Privind în fața mea, nu văd pe nimeni altcineva decât pe mine însămi. Banal, nu? Așa credeam și eu până când propria reflexie îmi provocase un sentiment de greață și de neliniște. Cearcănele îmi erau ca două adâncimi ale orbitelor celor mai ghinioniști ochi, iar părul deranjat, prins la repezeală într-o coadă oblică, îmi evidenția oboseala. Purtam aceleași haine de o săptămână, însă chipul nu mai aparținea copilei inocente și energice, care iubea să înoate în razele soarelui și să zâmbească jovial, ci al unei necunoscute afundate în muncă, ce dăduse uitării vremurile frumoase și fericite, care nu îmi semăna deloc cu cine eram. Cum era posibil?

Până acum, greutatea școlare și propria viață era paralelul care trăia în mine-pasagerul întunecat, mulțumit de partea sa de suflet. Nici nu mai țin minte ultima oară când ieșisem din casă în afară de drumul blestemat către școală. Aceasta a fost prima oară când mă privisem cu atenție, iar sentimentul nu fu unul plăcut, nici măcar pe aproape. Fără să mă mai pot stăpâni, apuc primul obiect la îndemână, un săpun uscat, și îl izbesc de sticla nevinovată, care se sparge în zeci de bucăți mărunte. Țip cu putere, dau cu pumnii în chiuveta tăcută și mă regăsesc cu râul trist, odată secăt, lacrimile curgându-mi pe obraji înroșiți de disperare. Cad în genunchi, sleită de puteri, și simt cum cioburile îmi pedepsesc pielea în timp ce eu privesc în gol. Pun mâna la inimă, încleștându-mi bluza șifonată, și aud, prin bătăile sale tăcute, pentru prima oară în luni întregi, viforul de emoții slăbindu-mă. Trag aer în piept cât de tare mi se permite de către sufletul rigid și îmi închid ochii fără să mă mișc, apoi îi dau drumul printr-un oftat tremurând.

Nu vreau să-mi deschid ochii. Mi-e frică de obligațiile care mă așteaptă și de oamenii pe care trebuie să nu îi dezamăgesc, pe copilul care vrea să mă vadă crescând și pe bunica mea care mă susține prin gând. Cumva, nu știu cum, printr-un imbold divin, îmi deschid ochii cu o ultimă speranță în ochi, privind la cioburile sparte de pepodea. Clipesc de câteva ori, apoi mi se taie răsuflarea când văd, în fiecare piesă din oglinda spartă, câte o persoană pe care am dezamăgit-o: părinții, colegii, prietenii, profesorii, toți ținându-mă la mine și certându-mă pentru scăparea de atitudine. Lacrimile mă învăluie din nou ca valurile mortale ale mării, iar cuvintele se amestecă într-unul singur: DEZAMĂGIRE.

Scot iar un țipăt de durere aprinsă, scuturându-mi capul cu regret, umezind gresia sfidătoare cu o ploaie tristă. În ciuda încercării de a vorbi, niciun cuvânt nu avea forța de a mă apăra, nici măcar cele de părere de rău. Ochii mei erau larg deschiși de vină, iar sentința mea mi se părea ca aruncarea unor sulite ascuțite în direcția mea, nimerindu-mi ultimele rămășițe din ce puteam numi suflet fără milă.

Ca un miracol, simt cum două mânuțe sfinte îmi acoperă urechile. Mă opresc din plâns, trag aer în piept, iar, pentru prima oară în aceste momente grele, simt cum pot să respir în sfârșit cu ușurință. Persoanele dispăruseră din reflexia cioburilor de parcă un blestem ar fi fost ridicat, iar, în locul lor, chipul dulce al fetei mă privea cu un zâmbet cuprinzându-mă ca pe singurul fruntaș rămas în viață în urma războiului. Un zâmbet atât de cunoscut, încât nu-mi venea să cred că am avut șansa de a-l vedea din altă perspectivă.

Aceasta era dovada că, în ciuda gândurilor mele, copilul plin de frumos nu mi-a fost furat de timpul vinovat, iar, ca într-o pădure arsă de greutatea timpului, miezul de viață dăinuie în adâncul sufletului ca o sclipire de speranță. Un râs de ușurare mă stăpânește, deodată, în timp ce, la gâtul fetei, văd lăntișorul cel sclipitor, deschis la vederea pozei mele preferate, recăpătându-mi cuvintele.

- Te-a trimis să ai grijă de mine, nu-i așa? Hah, destul de jenant ca să mă consolez pe mine însămi...

- Nu e o consolare, ci o reamintire: aceea că vom fi alături de tine, indiferent dacă simți sau nu. Atât tu însăși, cât și bunica.

Cu o privire aprobatoare, îmi plec capul și mă las cuprinsă de liniște. Deși nu a fost ușor de realizat, baia în care mă aflam era, de fapt, baia din casa bunicii mele, un semn că parte din ea îmi va fi mereu alături, dar și că, indiferent de ce greutatea întâmpin, viața nu îmi poate răpi amintirea copilăriei și a vremurilor bune, care îmi dau puterea să visez și mă plăsmuiesc în persoana care vreau să devin. Timpul este schimbarea care trebuie să fie acceptată, chiar dacă vrei sau nu vrei, pentru că face parte din viața omenească și te învață să trăiești orice zi la maximum, pentru a sparge bula ce repetă acțiunile unei zile asemenea unei casete vechi, care are doar rolul de a te ține pe loc, în trecut și de a te împiedica să evoluezi în frumosul la care copilul din tine poate doar visa.

Crăpându-mi unul dintre ochi din nou, cioburile și baia dispăruseră, iar în fața mea era lăntișorul pe care îl admirasem înainte de a adormi. Îmi ridic capul și îl privesc cu atenție, zâmbind cu inima, astfel spărgând ciclul continuu prin acest act simplu, dar dătător de speranță că, după greul întâmpinat, pasagerul meu înnegurat se va ascunde din nou în neant, iar lumină va ghida către exuberanța de a trăi fiecare clipă cu inima. Până la urmă, copiii buni sunt oameni și ei, cu probleme și dezamăgiri, dar, ceea ce le dă valoare este perseverența și încrederea de sine. Este în regulă să ai nevoie de ajutor, să te bucuri ca un om normal, pentru că ești unul, să faci greșeli și, mai ales, să cunoști definiția cuvântului „NU” într-o lume plină de trădare și de așteptări nerealiste pentru un suflet cu visuri proprii.

Crăiasa din povești

Numele elevului: LOGHIN Vlad

Clasa a VIII-a

Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau”, Vânători-Neamț

Județul: Neamț

Profesor îndrumător: AMARIEI Mihaela

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Prin desişul codrului, lumea părea o altă poveste, părea să poarte altă lege a timpului, căci el nu se măsura prin clipe şi ceasuri, ci se frângea în mii de secvenţe asemenea unui râu ce se rupe în avalanşe de valuri. Frunzele ca nişte comori tănuite murmurau secrete pe care doar inimile sensibile le puteau înţelege. Copacii ca nişte uriaşi încălecau cerul cu ramurile lor de o verdeaţă adâncă, făcând parcă întregul codru să vibreze sub tăcerea tainică a vârstei lor. Unii dintre ei se ridicau atât de sus încât păreau coloane de bazalt, dând impresia unei vechi civilizaţii ce fusese demult uitată de oameni, iar între crengile lor adânci se ascundeau visurile neîmplinite ale celor ce au umblat dintru începuturi prin acest colţ de rai uitat.

Fiecare adiere de vânt ducea cu ea o aromă aparte, un amestec dulceag de iarbă proaspătă şi de pământ jilav. Când razele soarelui pătrundeau în codru, acestea fărâmiţau umbra în mii de cioburi de lumină, se strecurau printre ramurile înveşmântate, ca nişte dăltuitori tăcuţi ce sculptau aerul într-o simfonie alb-aurie. Lumina blândă juca apoi peste undele leneşe ale lacului din vale, iar unduirea apelor, mişcându-se aproape neobservată, depăna povestea acestui loc.

Încă de copil, Mihnea auzise poveştile oamenilor bătrâni din sat. Ştia ei ceva ce alţii nu îndrăzneau să rostească cu voce tare. La ceasul nopţii, bătrânii locului destăinuiau întâmplări nemaiauzite printre buzele lor strâmbe şi cercetătoare, având grijă să nu piardă niciun detaliu despre acele unde vrăjite ale lacului. Spuneau că pe la miezul nopţii, când toate lucrurile se adâncesc în somnul lor vechi, se ridică luceferi din apa limpede, făpturi stranii de lumină ca nişte torţe plutitoare, licărind sfios şi dansând într-un ritm al lor peste adâncul apei. Este o magie pe care doar cei credincioşi o pot înţelege, pentru că totul se cufundă într-o lumină de nepătruns, tăcută şi în acelaşi timp plină de glasuri necunoscute. De aceea, Mihnea, acum, la ceas de taină, nu avea vreo teamă. Nu se ştiuse niciodată fricos în faţa necunoscutului, deşi sabia temerii era oarecum pregătită în faţa celor nemaivăzute. Şi de ce să-i fie frică în faţa acelor poveşti vechi ce-i ajunseseră la urechi când stătea în vatra casei, adânc ancorat în serile de iarnă? Poate pentru spusele bătrânilor cu privire la faptul că lacul păstra secretele oamenilor ce au vieţuit demult, încă de la începutul vremii. Mărturisirile acestora fuseseră aduse în serile tainice, pe undele semeţe şi bătrâne ale trecutului trăit de primii oameni. Poate de aceea simţea el că ceva de iva chiar acum din adânc, ceva ce nu ar fi putut înţelege atunci în copilărie de la oamenii aceia vechi de zile.

Un vis sau o senzaţie iluzorie l-a înfiorat în această noapte adâncă, când Mihnea rămăsese singur la marginea apelor? Simţea că i se puneă o întrebare la care nu ştia să răspundă, o întrebare despre un drum care rămânea tăcut, dar întotdeauna protejat de privirea lui. În acest ceas amărui, avu un moment când toate cărările i se păreau a se înfunda, când toate păseau în liniştea unui loc sacru. Ştia pe de rost el, oare, fiecare cânt atins al baladei îndepărtate? Oprit aproape de mal, se lăsa înfăşurat parcă de o legătură neînchipuită. Aerul devenea aproape o sferă

gigantică. Cu pași aproape fără sunet, Mihnea înainta, pătrunzând în întunericul ce cădea dinspre pădure. Suflul lunii se simțea adânc, dar totuși îndepărtat și mohorât.

Pătrunzând mai adânc în umbra codrului, Mihnea simți un fior ascuțit. Așchiile fricii îl încolțiseră parcă de când se apropiase de malul lacului, iar acum se înmuiau sub pașii lui. Le simțea cum se dizolvă, una câte una, în această noapte veche cât lumea. Mângâiat de un vânt ușor ce adia printre frunzele aurii, băiatul simțea că poate să fie bântuit de un vis ce încă nu fusese risipit. Pașii lui se sincronizau cu tic-tac-ul ceasurilor ascunse ale codrului, încât fiecare frunză care foșnea părea să-i transmită un mesaj încifrat. Lacul se afla acum iarăși în fața lui, iar întunericul cald al nopții suspina a mister.

Deși avusese senzația mai devreme că pătrunde în codru, apa de sub malul lacului parcă-l chema, clipocind tainic, nepărând a fi doar o simplă formațiune acvatică. Nu! Nu era o apă obișnuită, ci mai curând o fereastră largă către o altă lume, o imensă oglindire asemenea unui vast imperiu care închidea în sânul lui o întreagă lume, adâncă și învăluită în aburi de taină, în care lumina sacră a lunii își arunca razele leneșe peste oglinda împietrită a apei. Totul se abandona pe nesimțite în arcurile nesfârșite de lumină selenară.

Mihnea rămase nemișcat, fără a-și putea îndepărta privirea de la această viziune extraordinară: din apele lacului se ridicau luceferii bătrânilor, licărind sfios și dansând peste unduirea adâncimii... Fiecare licărire a luceferilor nu era doar o reflexie a unei lămpi astrale aprinse, ci erau chemări vechi, mereu aceleași și totuși altele, purtătoare ale unui cântec de sirenă ce se cuibăreau până în cele mai adânci unghere ale sufletului. Tăcerea nopții se adâncea, iar vântul părea să nu se mai miște, parcă pentru a asculta. Asculta și Mihnea acea liniște ce devenea o simfonie adusă dintr-o altă lume. Într-o clipită, toată lumea în jurul său părea că respiră într-un singur acord, un cântec ce lega toate lucrurile. „E vremea să ascuți!”, se deslușea tainic o voce subțire și blândă, ridicată aievea din apa ce se tulbura frenetic deodată. Cu fiecare cuvânt, acea voce părea să tragă cu ea toată umbra întregii lumi. Mihnea, prins în vraja momentului strălucitor, simți cum inima îi bătea deasupra pieptului cu putere și cum îl ademenea o frumusețe ce-l îngheța. Nu-i venea a crede ochilor că sub privirea sa, o ființă eterică, asemănătoare zefirului dimineții, apărură deasupra lacului. Era o făptură care depășea orice imaginație, cu părul de un alb imaculat ce se unduia ușor în bătaia vântului și cu niște ochi ce sclipeau mai aprins ca luceferii diafani ridicați din undele aurii ale lacului. Fără să se miște prea mult, tânăra îl străfulgeră pe Mihnea atunci când privirile li se întâlniră. Un dor neliniștitor, dar îndreptățit, îi cuprinse toată ființa. Lacul, cu formațiunile sale misterioase, acei luceferi ce rămăseră acum nemișcați în fața acestui tainic grai, plăsmuire a unei alte dimensiuni, devenise tăria ce legăna o poveste despre un timp care nu avea să fie niciodată deslușit până la capăt. Totul se desfășura acum în cercurile undelor aurii, în timp ce luna își arunca razele tăcute ca niște umbrele deschise, suprapuse, în care gândurile lui Mihnea rămăneau prizoniere.

Și totuși Mihnea era capabil să o cerceteze... Prezența blândă ivită din întunericul de dincolo de claritatea apei deveni iute o umbră ce se înfășura în jurul lacului, într-o mișcare de neînțeles, neluminată de vreo rază de lună sau stea. Apoi, într-o clipă, iarăși se concretiză în imaginea unei tinere de o frumusețe aparte, cu părul care, precum aburul dimineții, plutea deasupra umerilor ei delicați într-o mișcare ușoară și fluidă asemenea unui abis iluzoriu. Privirea ei îl cutremură din nou pe Mihnea, transmițându-i nu o frică rece, ci o liniște stranie ce înlănțuia toată noaptea. Ochii ei erau de un albastru aprins, strălucind aidoma celor mai scânteietori luceferi din țăriile îndepărtate ale cerului scăpărau în mii de explozii de supernovă. Și totuși, privirea ei nu era înfricoșătoare, ci părea mai degrabă o chemare blândă către un tărâm nevăzut,

unde tot ce îți aminteai din viața ta ajungea să prindă înțeles ca în șirul lui Fibonacci într-o formă spiralată.

Mihnea rămase ținut, fascinant de mirajul acelei prezențe, iar întreaga sa ființă părea absorbită de acea clipă de cleștar, aproape că nu mai respira. Uită de timpul ce trecea, de codrul întunecat care-l ascunsese de restul lumii și chiar de el însuși. Deși nu-și mai aminteă nimic altceva din ceea ce fusese înainte, pe Mihnea îl încercă un sentiment înalt de apartenență la lumea aceasta închipuită, ca și cum toată ființa lui devenea parte a acestui univers tainic. Tânăra îl mai privi preț de câteva secunde cu ochii plini de o înțelepciune veche, pierdută pentru totdeauna, o comoară pe care omul nu o va putea înțelege cu adevărat niciodată. „Lumea noastră, cea de dincolo de întuneric, nu este decât ecoul lumii voastre. Trăim ascunși prin urma pașilor pierduți ai celor dintâi oameni. Și iată, tu... ai pătruns prin poarta strâmtă... Povestea începe, Mihnea...” Astfel vorbi eterica făptură cu un zâmbet dulce, dar care ascundea în el o durere veche.

În acel moment, pe când gândurile lui se pierduseră în lumea aceea ce sfida cu totul realitatea obișnuită a timpului, lacul, ce părea până atunci o taină impenetrabilă, începu să se potolească. Undele mari ce-l făcuseră neliniștit începură să alunece larg spre maluri, ca o mare de doruri, făcându-se tot mai blânde, până ce totul în jurul lui căpătă aceeași liniște venerabilă. Luna căzuse acum pe un drum alb de argint, iar atingerile luminii presăreau zărilor dimineții pe pajiștea lor veșnic tăcută. Când zorii își făcuseră loc printre umbrele codrului și toată lumea părea a renaște cu un ritm nou și adânc, lacul se arătă mut, acoperit de pâcla uitării. În aceea liniște adâncă, Mihnea se deșteptă ca dintr-un vis. În adâncul său se născuse o viziune clară, care răzbătuse printr-un văl, într-o călătorie dincolo de adevărurile vremii și ale cunoașterii lui. Ceva din noaptea aceea rămăsese în el, în mușchii adânci ai inimii sale, în colțul cel mai tăcut și ascuns al minții.

Poveștile Timpului

Numele elevului: CHIȚIMUȘ Darius Ștefan

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Carmen Sylva”, Structura „Otilia Cazimir”, Cotu-Vameș

Județul: Neamț

Profesor îndrumător: NOHAI Simona Laura

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Motto: *”Timpul este un sculptor, un artist care ajustează.”* (Albert Camus)

Era o dimineață răcoroasă de toamnă. Lumina soarelui pătrundea prin fereastra camerei mele, învăluind pereții într-o lumină aurie. Era acea perioadă din an în care aerul era încă proaspăt, iar eu eram plictisit, uitându-mă fără noimă pe pereții camerei mele.

Pe masă, observasem o carte veche, cu coperti învechite, semn că fusese păstrată și răsfoită de-a lungul multor ani. Am ridicat-o și am început să citesc, iar pe măsură ce dădeam paginile, am simțit cum eram încet, încet cuprins tot mai mult de cuvintele cărții. Eram pe cale să fac o călătorie prin timp, într-un loc în care trecutul devenea real. Fără să înțeleg exact ce se întâmplă, o senzație ciudată m-a cuprins și, într-o clipă, m-am trezit parcă într-o altă lume. Nu știu cum, dar dintr-o dată eram afară din camera mea și plictiseala parcă fugise de nemaigăsit.

Mă aflu într-un peisaj sumbru, în mijlocul unui câmp de luptă din ceea ce părea Evul Mediu. În jurul meu, cavaleri în armuri grele se pregăteau pentru o bătălie imensă. Era o vreme a războaielor între regate, unde fiecare împărat lupta pentru putere și teritoriu. Un castel impunător se zărea în depărtare, iar în fața lui se aflau armatele regale, gata să se arunce într-un conflict nemilos. Privind în jur, am realizat că, în acest moment, bătăliile erau frecvente și extrem de violente. Cavalerii, în armuri strălucitoare de oțel, se înfruntau în numele onoarei și al gloriei. Era o lume unde războiul nu era doar o alegere, ci o necesitate pentru menținerea puterii. Fiecare domnitor sau rege își trimitea oastea să lupte pentru teritoriul său, iar rezultatele acestor războaie aveau consecințe majore asupra vieților oamenilor. Mă aflu acum în mijlocul unui război încins între două regate vecine. Pe câmpul de luptă, soldații își strigau comenzi și se ciocneau cu furie. Văzându-i luptându-se, eram martor la brutalitatea acestor conflicte și la faptul că viața în Evul Mediu era adesea marcată de violență și suferință.

Călătoria mea nu s-a oprit aici. După ce am simțit adâncimea suferinței Evului Mediu, am fost din nou luat de vârtejul timpului și am ajuns într-un alt loc, un loc de bătălie între două imperii legendare. Într-o clipă, m-am regăsit pe câmpul de luptă de la Marathon, în mijlocul unei bătălii de neuitat. În fața mea, se desfășura conflictul dintre greci și persi, o confruntare monumentală care avea să schimbe viitorul celor două state. Pășind pe solul arid, am observat cum soldații greci, cu scuturi de bronz și coifuri de fier, se pregăteau pentru luptă, înfruntând armatele masive ale perșilor, care încercau să impună puterea Imperiului Persan asupra orașelor-state grecești.

Știam că bătălia de la Marathon fusese un moment de cotitură în războiul greco-persan. Grecii, conduși de generalul Miltiades, aveau să reziste în fața unui imperiu puternic. În timp ce armatele se aliniau, am simțit tensiunea în aer, fiecare soldat fiind pregătit să lupte nu doar pentru viața sa, ci și pentru libertatea cetăților elene. Bătălia s-a desfășurat cu o intensitate uimitoare. Persii încercau să împingă grecii înapoi, dar aceștia nu cedau. Fiecare atac era o lovitură bine direcționată, fiecare manevră - o mișcare calculată. În mijlocul bătăliei, am simțit cum timpul părea să se oprească; fiecare pas al soldaților, fiecare mișcare de sabie și fiecare răsuflare păreau să fie încărcate cu o greutate enormă. Pentru greci, era o luptă pentru libertatea lor, pentru a-și păstra independența și pentru a demonstra că nici măcar un imperiu mare nu poate înfrunța voința unui popor hotărât. Am văzut că în fața unei armate imense și bine organizate grecii nu s-au lăsat intimidați. Deși numeric erau mult mai puțini cu aproximativ zece mii, spiritul lor de luptă și strategia bine pusă la punct le-au adus victoria. În acele clipe, am înțeles că nu doar forța militară este decisivă într-o bătălie, ci și voința unui popor de a-și apăra idealurile.

Aș fi vrut să rămân mai mult în acea bătălie, dar o forță misterioasă m-a luat din mijlocul acelei scene istorice și m-a transportat din nou prin timp... M-am trezit într-un sat mic din Iudeea, la marginea unui oraș pe care l-am presupus a fi Betleem. Era o noapte liniștită, cu un cer înstelat și o atmosferă de pace rar întâlnită în acele vremuri tulburi. M-am apropiat de o iese modestă, și acolo, în mijlocul fânului și al animalelor, era un prunc. Am înțeles că era Iisus Hristos. Lângă el, păstorii se închinau, iar magii, veniți din depărtări, aduceau daruri prețioase: aur, smirnă și tămâie. O stea strălucitoare se ridica deasupra, luminând totul cu o lumină de-a

dreptul divină. În jurul pruncului, atmosfera era încărcată de o senzație de pace, iar toți cei care erau acolo, indiferent de statutul lor, erau la fel de fericiți, cu o nouă speranță în ochii înduioșați. Deși era o scenă umilă, plină de sărăcie, am simțit că acel moment avea o semnificație mult mai mare decât orice altceva. Căldura m-a cuprins în întregime. Era un nou început pentru întreaga lume, un început al unei promisiuni de mântuire și o lumină care urma să răzbătă în tunicul unei lumi pline de războaie și conflicte. Privind acea naștere, am înțeles că, în mijlocul suferinței, există o speranță mai presus de orice, o iubire care va dăinui peste toate vremurile.

După ce am trăit momentul nașterii Domnului nostru, m-am simțit din nou cuprins de o forță misterioasă care m-a transportat într-o altă scenă, nu mult timp după aceea. Mă aflu pe o pajiște verde, alături de o mulțime de oameni care îl ascultau cu atenție pe Iisus, un bărbat cu o prezență liniștitoare și o autoritate blândă. Pășea printre oameni vorbind despre iubirea necondiționată, despre milă și iertare, dar și despre pacea care trebuie să domnească în sufletele lor. Iisus vorbea cu o voce calmă, dar cu o putere ce răsună în inimile celor care îl ascultau. „Binecuvântați cei săraci cu duhul, căci a lor este Împărăția Cerurilor,” spunea el, iar cuvintele lui pătrundeau adânc în fiecare ascultător. Erau cuvinte de învățătură care nu aveau doar scopul de a ridica o problemă religioasă, ci pentru a redresa întreaga cunoaștere despre viață. În mijlocul multor conflicte, Iisus predica iubirea față de aproapele, chiar și față de cei care te rănesc, și îndemna oamenii să caute împăcarea și înțelegerea, nu răzbunarea. Privind oamenii care îl ascultau, am înțeles că nu era vorba doar de o predică religioasă, ci de o mișcare a sufletului, de transformare interioară. Fiecare dintre cei care erau acolo înțelegeau că ceea ce le era spus nu era doar o învățătură, ci o cale de a trăi într-o lume mai bună, o lume unde iubirea și iertarea predomină. Această revelație m-a lăsat cu o liniște în suflet, dar înainte de a mă putea adânci mai mult în acele momente, o altă senzație misterioasă m-a îndemnat să continui călătoria mea în timp.

Într-o clipă, am fost transportat într-o eră primordială, în mijlocul unei așezări dintr-o perioadă care părea a fi perioada neolitică. Oamenii trăiau simplu, iar viața lor era strâns legată de pământ. Casele lor erau construite din piatră și lemn, iar fiecare zi era marcată de muncă grea, dar necesară. Aici, oamenii descoperiseră agricultura și beneficiile creșterii de animale. Era o eră de începuturi, în care se puneau bazele civilizațiilor pe care le știm acum. Mă aflu între acești oameni simpli, dar ambițioși, care învățau cum să trăiască în armonie cu natura. Împărțirea muncii era esențială pentru supraviețuirea comunității.

Am înțeles cât de necesară, esențială era legătura lor cu pământul și natura. Fiecare anotimp le aducea noi provocări, de la semănat la cules și, per total, la supraviețuit. În mijlocul acestui univers simplu, am realizat că timpul nu se măsoară doar în conflicte și mari evenimente, ci și în micile momente de învățătură care dau sens vieții. În această eră veche, am înțeles cu adevărat că timpul nu este doar despre războaie și conflicte, ci și despre învățătura pe care o aduc generațiile care încep să construiască, să crească și să trăiască împreună.

Astfel, în mijlocul acestei călătorii prin istorie, am înțeles că timpul nu este doar o linie continuă, ci un amestec de momente, de trăiri și de învățăminte care dau sens lumii în care trăim, iar pe măsură ce călătoria mea prin timp ajungea la sfârșit, am simțit o stare de liniște. Am realizat că istoria nu e doar o succesiune de evenimente, ci o acumulare de trăiri, de lecții de viață și de momente care ne formează ca oameni. Fiecare perioadă, fiecare persoană, fiecare luptă și fiecare victorie a contribuit la modul în care înțelegem lumea azi. Suntem cu toții parte dintr-o poveste mult mai mare...

Zborul înseamnă fericire

Numele elevului: MOGLAN Sofia
Clasa a VII-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
Județul: Galați
Profesor îndrumător: SIMION Carmen Gabriela
Secțiunea a III-a: proză scurtă

Într-o pădure de la poalele munților Dobrogei trăia în scorbura unui arbore secular o bătrână și o înțeleaptă pasăre. Anii trecuți peste ea își spusese cuvântul și acum, la bătrânețe, nu mai avea puterea să zboare, deși și-ar fi dorit tare mult acest lucru.

Cât era ziua de lungă stătea în fața căminului său ori se plimba pe ramurile protectoare ale copacului încălzindu-și aripile amorțite în razele plătând și firave ale soarelui de primăvară. Îi plăcea să privească spectacolul vieții, trezirea la viață a naturii, dar, mai ales, să-și vadă nepoții cum se joacă veseli și fericiți, ducând-o cu gândul la anii tinereții și aventurile prin care a trecut și la care a fost părtașă.

- Ce vremuri, ce timpuri! Își spunea uneori melancolică.

Aceasta îi intriga pe cei doi nepoți și îi făcea să o întrebe curioși:

- Despre ce timpuri vorbești?

- Ei, dragii mei, despre vremuri îndepărtate, când păsările zburau cu aripile, iar oamenii cu visele. Dar timpurile acelea sunt îndepărtate, încât doar păsările bătrâne, ca mine, își mai aduc aminte. În acele vremuri cele patru anotimpuri ale anului erau foarte diferite de cele de acum. În special iarna era foarte rece și friguroasă, cu multe viscole, furtuni de zăpadă care acopereau pământul cu o mantie albă, strălucitoare. Gerul năpraznic îngheța totul în jur și, pentru a rezista, noi, păsările, eram nevoite să plecăm în țările calde. Străbăteam an de an mii de kilometri, cu exactitatea unei busole, până în îndepărtata Africă, un continent exotic și spectaculos, cu o climă caldă, prietenoasă, dar, mai ales, primitoare cu noi, păsările obosite, flămânde și încercate de nenumăratele pericole cărora le rezistasem. Acum iernile sunt blânde, aduc mai mult a toamnă și nu mai este nevoie de plecări pe tărâmurii îndepărtate, în căutarea hranei.

Fascinați de cele auzite, copiii o rugară să le dea mai multe amănunte despre călătoria spre Africa și aventurile prin care a trecut. Fără să stea prea mult pe gânduri, aceasta și-a continuat povestirea:

- Una dintre cele mai uimitoare capacități ale noastre, păsările, este aceea de a călători în fiecare an mii de kilometri, pentru a ne petrece iarna în zone mai calde, pentru că aici nu era ușor să găsești insecte, fructe și semințe. Îmi plăcea să-i spun „marea migrație”, iar pentru asta ne pregăteam cu mic, cu mare și ne adunam în stoluri pentru a zbura în țările calde.

- Dar cum anume vă pregăteați? întrebă neștiutor unul dintre copii.

- Vezi tu, puiule, pentru a supraviețui în timpul migrației, păsările trebuiau să fie în primul rând sănătoase, să aibă un strat de grăsime bine dezvoltat și pene noi. De aceea la sfârșitul verii treceam cu toate printr-un proces de înnoire și de întărire.

- Oare am putea să migrăm și noi în Africa? se întrebară nepoții încântați de cele aflate, dar un gând nu le dădea pace. Cum vor ști să se întoarcă acasă?

Zâmbind, bătrâna pasăre îi liniști:

- În timpul zborului veți aduna informații despre zonele străbătute și vă veți orienta urmărind poziția soarelui în timpul zilei și a stelelor în timpul nopții. Mai mult, puteți simți câmpul magnetic datorită unui receptor special aflat deasupra ciocului. Toate acestea vă vor ajuta să vă întoarceți fără probleme acasă, dar provocările cărora va trebui să le faceți față vor fi nenumărate. Îmi amintesc și acum migrația din anul marelui îngheț, an în care un frig năpraznic a pus stăpânire pe aceste locuri mai devreme decât ne-am fi așteptat. Toate păsările erau agitate și neliniștite, mai ales din cauza puilor, ce nu apucaseră să se întremeze suficient pentru a călători atâta drum. Trebuia să trecem în zbor munții înalți, stâncoși, dar, mai ales, nesfârșita mare extrem de involburată și înfuriată. Nu știam sigur câte dintre noi vom supraviețui pentru că pe mare nu era nicio insulă în calea noastră, să ne odihnim peste noapte. Vremea ne presa și trebuia să luăm o hotărâre, așa că ne-am strâns toate la Sfatul Păsărilor, cu două zile înainte de plecare. Fiecare dintre noi încerca să vină cu o idee salvatoare și ne-am sfătuit întreaga noapte cum era mai bine să procedăm. Cele mai multe dintre păsările părinți spuneau că își vor duce puii pe spatele lor, dar știam cu toții că șansele lor de supraviețuire erau foarte mici. Epuizarea și efortul suplimentar cărora trebuiau să le facă față, le făcea pe unele să se gândească să rămână și să riște venirea înghețului.

- Și.... ce-ați făcut?

- Într-un târziu, am venit cu o idee care părea pe placul tuturor și pe care am hotărât să o punem în aplicare...o idee ce părea salvatoare. Le-am propus suratelor mele să împletim o plasă mare în care să așezăm toți puii și pe care urma să o ducem împreună. Noaptea următoare am stat și am împletit din nuiele de răchită și salcie, o plasă mare și trainică. Am așezat puii în plasă și, când a răsărit soarele, am apucat-o cu ghearele și ne-am înălțat spre nori. Am zburat zile întregi la fel de iute cum zboară o săgeată trasă de arc. Într-una din zile, aproape de asfințitul soarelui, vremea a început să se strice și un vânt năpraznic a început să sufle dinspre miază-noapte. Eram deasupra unor munți stâncoși înghețați și, dacă aterizam acolo, ne-am fi transformat în bulgări de gheață cu siguranță. Puterea vântului turbat ne sleia de puteri pe toate, dar, pentru că trebuia să traversăm munții cu orice preț, am propus celor mai puternice dintre noi să formăm un scut în jurul celorlalte pentru a le proteja. Mai exact, ne-am așezat în fața lor formând un vârf de săgeată și, astfel, am reușit să înaintăm mai ușor până am găsit un loc bun pentru odihnă și refacere. Dar aventurile noastre erau departe de a se fi încheiat. Au fost și alte provocări, cărora a trebuit să le facem față...

- Care, care? întrebă curios unul dintre copii.

- Ne aflam deasupra mării când plasa pe care o împletisem a început să se slăbească și să cedeze, riscând ca toți puii să cadă și să se înece în mare. Ne rugam și speram cu inima strânsă să găsim o fâșie de pământ, o insuliță pe care să putem coborî în siguranță. Soarele dispăruse pe jumătate în apă, când am zărit în depărtare un punct negru ce părea a fi pământ. Ne-am îndreptat într-acolo, dar, spre surprinderea noastră, nu era ceea ce credeam... putea fi totuși salvarea noastră! Era un banc uriaș de țestoase, care se afla în căutare de curenți calzi. Erau prietenoase și dornice să ajute, așa că ne-au lăsat să ne odihnim pe carapacele lor. Aflând de necazul nostru cu plasa, una dintre înțeleptele țestoase ne liniști, spunându-ne: „Copiii voștri au scăpare! Vedeți algele astea, aidoma unei dantele verzi și delicate? Ca ele cresc milioane în adâncul apelor. Deși par firave, în realitate sunt foarte rezistente și vă puteți reface plasa cu ele. Noi vă vom da o mână de ajutor și vă vom aduce câte veți avea nevoie!” În câteva ceasuri, cu ajutorul nesperat primit de la prietene noastre țestoasele, am reușit să reparăm și să întărim plasa pentru a ne continua călătoria. Când zorii zilei s-au ivit pe cer, ne-am înălțat din nou în văzduh, nu înainte de

a le mulțumi binefăcătoarelor noastre. În scurt timp, în lumina amurgului roșiatic, am zărit în depărtare țărmul, atât de așteptat, al Africii. Necazurile și încercările noastre luaseră sfârșit.

După o scurtă pauză, bătrâna pasăre le spuse zâmbind dragilor ei nepoței:

- Călătoriile mele spre țările calde au fost pline de pericole, dar, totodată, minunate. Datorită lor am devenit mai puternică și mai încrezătoare dorind, de fiecare dată, să mă întorc în cuibul meu acasă. Acum, deși nu mai pot zbura, închid ochii și visez în fiecare zi la tinerețea mea, la călătoriile și aventurile la care am fost părtașă, cu sau fără voie. Vouă dragilor, vă doresc să zburați cât mai mult acolo unde vă poartă gândul sau vântul, fără limite sau opreliști, pentru că zborul înseamnă fericire!

Umbrele Timpului

Numele elevului: VĂITUȘ Larisa Maria Alexandra

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială nr.7, Alexandria

Județul: Teleorman

Profesor îndrumător: GHEORGHE-MITREA Ligia-Nicoleta

Secțiunea a III-a: proză scurtă

Moto: *Timpul, o călătorie eternă*

Pe o alee întortocheată a unui parc uitat de timp, unde copacii giganți păreau că ascultă taina universului, un băiat pe nume Andrei se gândea neîncetat la granița dintre vis și realitate.

În fiecare dimineață, el se trezea devreme, cu gândul că ar putea descoperi secretul timpului: de ce în unele zile părea că zboară, simțind o senzație de amărăciune, în timp ce în altele se clipea, simțind intensitatea bucuriei fiecărui moment.

Într-o dimineață, ca multe altele, bătută de razele timide ale soarelui, în care vântul adia ușor, aducând cu sine aromele florilor de primăvară, nedumerit, Andrei pășea spre parc, cu inima plină de întrebări. Pe calea sa spre banca pe care obișnuia să se așeze, a zărit o siluetă misterioasă. Era o bătrână cu ochi adânci, ce păreau să străbată o mie de ani de istorie, și cu o privire care părea să pătrundă adânc în sufletul lui. Cu o voce suavă, dar plină de autoritate, aceasta i-a spus:

- Timpul și visul se împletesc într-un dans neelucidat, iar tu, tânărul meu prieten, ești cel care trebuie să descoperi pașii.

Curios și intrigat, Andrei a început să o urmeze, învăluindu-se în misterul cuvintelor ei. Bătrâna l-a ghidat într-o lume nemaîntâlnită, un tărâm nedefinit, unde orologiile erau făcute din stele, iar zilele se măsurau cu bătăile inimii. Această realitate suspendată era un loc unde granițele dintre timp și vis dispăreau complet. Aici, Andrei a învățat că fiecare clipă este un fir de ață în țesătura universului, iar visul – o oglindă a dorințelor neîmplinite ale oamenilor.

- Aici, visul este un refugiu, continua bătrâna, ghidându-l cu pași măsurați. Dar nu uita că și realitatea are frumusețea ei. Timpul nu este doar un dușman care ne fură clipele. Este un învățător, care ne oferă lecții dureroase, dar necesare.

Pe măsură ce Andrei pătrundea mai adânc în acest tărâm fabulos, a început să experimenteze bucuria și durerea trecutului. A văzut momente din viața sa, dar și din viețile altora. A văzut copii care dansau în voie, oameni care râdeau în ciuda greutăților, dar și lacrimi care curgeau în tăcere. Fiecare vis era o călătorie, o poveste ce-l ajuta să înțeleagă complexitatea emoțiilor umane.

Într-o zi, în acest labirint de visuri, a întâlnit o fetiță ce ținea în mâini o păpușă ruptă.

- Păpușa mea este stricată! i-a spus ea, din ochii ei căzând lacrimi precum mărgelile. Andrei a simțit o strângere de inimă. A realizat că fetița reprezenta pierderile pe care fiecare dintre noi le resimte, dar care adesea sunt ascunse sub zâmbete false. A încercat să o consoleze și i-a spus:

- E doar o păpușă, însă știu că ții mult la ea, dar dragostea pe care i-o porți nu poate fi ruinată. Zâmbetul fetiței s-a întors, iar Andrei a simțit cum o rază de lumină l-a scuturat de tristețea proprie.

Cu fiecare pas făcut în lumea visurilor, băiatul se agăța tot mai mult de o banalitate esențială: nu visurile ne determină realitatea, ci modul în care alegem să trăim fiecare clipă. A realizat că timpul devine prețios atunci când îi oferim valoare prin fiecare alegere conștientă.

În acea lume de vis, a întâlnit oameni care l-au îndrumat, fiecare cu poveștile și lecțiile lor. Oameni care au lăsat amprente adânci în inima lui, ajutându-l să înțeleagă că fiecare moment are o importanță deosebită.

Peste câteva zile, a fost ziua bunicului său, așa că Andrei i-a făcut o vizită. Pe fotoliul pe care obișnuia să îl găsească, cu zâmbetul larg pe față, bătrânul avea un album de fotografii în poală.

- La mulți ani, bunicule! Te iubesc de la pământ până la cer!

- Îți mulțumesc, nepotul meu drag! Și bunicul te iubește enorm! Uite! Acestea sunt momentele pe care le-am trăit până la această vârstă de 70 ani. Fiecare fotografie este o fereastră către trecut. Niciodată nu trebuie să te lași copleșit de ceea ce a fost. Viața continuă să ne ofere noi șanse, noi aventuri!

Privind imaginile cu el ca băiat și cu părinții săi, Andrei a perceput cum fiecare clipă capturată în album se îmbina cu visele sale. Bunicul său l-a învățat că nu trebuie să ne fie frică de trecerea timpului, deoarece amintirile și visele sunt cele care ne îmbogățesc existența. Fiecare rid de pe chipul său era o poveste de spus, fiecare zâmbet - un ecou al bucuriilor trăite.

Acea întâlnire a fost un moment definitoriu pentru Andrei. A înțeles că timpul nu este decât o rânduială a vieții, iar visele, asemenea unor stele călăuzitoare, îl ajutau să navigheze prin tumultul cotidian. De fiecare dată când se simțea pierdut, își amintea de bătrână, de fetița cu păpușa și de bunicul său, toate acestea fiind repere în călătoria sa spre descoperirea sinelui.

Cu fiecare interacțiune, Andrei descoperea o nouă fațetă a realității. A început să scrie un jurnal, creând astfel un spațiu în care să își așeze gândurile, visurile și temerile. Își nota fiecare observație despre natură, întâlnirile cu cei dragi și momentele de reflecție. Astfel, a realizat că scrisul era o formă de a îmblânzi timpul, de a încuraja visurile să prindă viață și de a pietrifica clipele frumoase în cuvinte.

Pe măsură ce timpul trecea, Andrei a devenit un adevărat povestitor. Îi plăcea să împărtășească lecțiile învățate și poveștile trăite cu prietenii săi. La fiecare întâlnire, aducea cu el

câte un fragment din visurile sale, transformându-le în povești captivante care îi inspirau și pe ceilalți. Devenise un anotimp în sine, aducând soare de poveste în viețile celor dragi.

Așa s-a născut o nouă putere în Andrei: puterea de a visa, dar și de a trăi în realitate. Un echilibru delicat, dar minunat, care îi permitea să se bucure de fiecare clipă ca de un dar. Își dăduse seama că viața este un amalgam de experiențe, iar fiecare vis trăit cu intensitate și fiecare moment de realitate împlinit, l-au completat.

Într-o noapte, privind stelele ce străluceau pe cer, Andrei a înțeles că timpul și visul erau precum constelațiile. Deși păreau îndepărtate, erau interconectate printr-o rețea invizibilă de gânduri, amintiri și aspirații. A realizat că între timp și vis există o punte fragilă, dar puternică.

Privind natura din jurul său, naivitatea copilăriei s-a cimentat în inteligența maturității. Fiecare floare, fiecare ciripit de pasăre, părea să-i murmure secrete pe care el însuși le ascunsese. Și atunci, cu inima plină de speranță și recunoștință, Andrei a scăpat de întrebările care îl măcinau în legătură cu acest subiect, acceptând ideea că timpul nu este un inamic, ci un tovarăș de drum, iar visurile sunt cheia care îi deschide porțile. Drept urmare, a început să petreacă mai mult timp cu cei dragi, să savureze fiecare masă, fiecare conversație, să își prețuiască viața, cu bune și cu rele, aflând cât de important era să-și îmbrățișeze prezentul. Andrei a descoperit un adevăr profund: timpul și visul nu sunt dușmani, ci parteneri într-o călătorie eternă, fiecare cu darurile și lecțiile sale.

Și așa, în miez de zi sau în amurg de vis, el a învățat să trăiască fiecare clipă ca pe un dar, să-și exploreze visele fără a uita de realitate. A înfăptuit ceea ce mulți consideră a fi imposibil: a îmblânzit timpul cu ajutorul visului și a transformat fiecare moment trecător într-o poveste de neuitat.

POEZIE Clasele VII-VIII

Numele elevului: CIONCAN Gabriela Marta
Clasa a VII-a
Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu" Maieru
Județul: Bistrița-Năsăud
Profesor îndrumător: DUMITRU Adriana
Secțiunea a III-a: poezie

Amintiri

Stau în fața soarelui.
Mi-am pus în iarbă toate gândurile,
Și soarele croiește în ele grădini cu flori
Și livezi cu fructe.

Unele raze s-au încolăcit în
amintirile unei nopți de vară
Când m-am apucat să număr stelele.

Iar dimineața m-a prins cu perna plină de
privighetori.
Soarele s-a aplecat în iarbă,
Se ridică și-mi întinde
Un album cu o mie de fotografii.

Răsărit

Azi m-am întâlnit cu Lumina,
Era liber drumul de la Pământ la Cer.
Privighetorii repetau un Imn pentru Inimă,
Iar fluturii valsau la malul
Somnului din zori.

Am dat din gene
Și stelele au chemat la înviorare norii.
Am rămas doar Eu și Lumina
Și atunci am simțit
O săgeată străpungându-mi inima.
Era Răsăritul.

Gând fugar

Uneori în suflet îmi arunci un pumn de grâu
fierbinte
Boabe rotunde și umezi.
Amestecându-se în aluatul cu apă și cuvinte
Cum vor crește lanurile verzi?
Cum va aburi pâinea?
Cum vor rupe degetele mele coaja de aur?
Cu o rază de soare drept cuțit sau cu mâna?

Uneori în suflet îmi arunci un stol de păsări
Unele sunt flori, altele pești
Depinde unde cad pe pământ sau în mare
Depinde ce le crește, frunze sau înotătoare?

Tu mă transformi zilnic
În ceea ce ar trebui să fiu
O zi de primăvară sau
O oază în pustiu.

Arta de a controla cuvântul

M-am împământat în cărți
M-am înecat prin litere și sensuri
Chiar m-am întâlnit cu destinul într-un colț
ascuns.
Însă l-am evitat discret.

Am fost metaforă, am devenit hiperbolă
Lirică sunt de când mă știu
Bag mai de seamă că de la o vreme
Mă transform în fabulă!
Sunt plină de figuri...de stil.

Când plouă

Tu cum te simți când
Te trezești dimineața și privești
Afară pe fereastră
Și plouă din nou?

Uneori răcoarea-ți învăluie privirea
Sau ceața te șterge dintre noi
Sau picături de soare îți reliefează bujorii
Dar numai vântul umed îți dăruie fiori.

Unii trec răzleți prin ploaie, alții sunt atinși de ea
Unii aleargă "să nu-i ude", alții se scaldă prin ea
Și toți pot fi priviți de la fereastra mea.

Când plouă ...e ploaie peste tot, e ploaie de
gânduri și sentimente...mai bine zis
Ploaie în sufletul meu, în ochii tăi
și-n mințile lor
și plouă mai mereu.

Eu sunt fericită atunci când plouă,
Simt că renasc de fiecare dată când...
Ploaia-mi bate cu degetul în fereastră.
Iar dacă n-aș fi fericită, tot plouă!

Numele elevului: NECULA Iustin
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Boldești-Scăeni
Județul: Prahova
Profesor îndrumător: NECULA Ofelia
Secțiunea a III-a: poezie

Cântecul Creației

În pânza vremii, nevăzut,
Un gând
În raze blonde-și găsi drum
În viață.

Din haos mut s-a născocit
Un vis,
Pe-un cer de-azur porni grăbit
Spre viață.

Și munții mari s-au ridicat,
Și râuri limpezi - înfoiat
Iar cerul s-a cutremurat
De viață.

Un trîl de pasăre în zori
La streșini se-auzi
Și-a pus în flori și în văzduh
Doar viață.

Fiorul Cuvântului

Din cerul gândului coboară
un mare vis de aur...
Și poposește-n lumea joasă
să trăiască.

Un freamăt surd or șoaptă blândă
se zbate-n greu în mine...
Și-n litere găsește cale
să se-anine.

Penița scurmă-n nopți albastre
și smulge gândului o formă,
Iar scumpă pulbere de rimă
Se-nalță spre lumină.

Și-n slova prinsă în văpaie,
tresare gândul plin,
Căci e pornită din izvoare
ce curg divin.

Astfel se naște, din tăcere,
un glas de prinți or veste
Și-ncet, pe foaie, prinde viață
o poveste.

Destin de Poet

Poetul scrie în lumină,
Din umbra nopții albe,
Un strop de vis căzut pe filă
C-un dor nespus sub pleoape.

El țese-n slove universul,
Din cer, pământ și soare,
În lacrimă își pune versul,
Când sufletul îl doare.

Cu pana-i frântă, dar măiastră,
Deschide căi spre zare,
Spre lumea noastră neumblată,
De gânduri fără moarte.

Și-atunci când anii îl răpun,
Când pașii se-nconvoaie,
El lasă-n urmă un lung drum,
Nemuritor să-l poarte.

Numele elevului: FIROIU Ștefania Alexandra
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Borăscu
Județul: Gorj
Profesor îndrumător: TUDOR Oana Mirela
Secțiunea a III-a: poezie

Povestea Cuvântului

La început a fost Cuvântul.
În tăcere se va întoarce,
Căci din tăcere a luat ființă.
Zece porunci i-au fost date:
să nu tacă, să nu tacă!
De zece ori i s-a spus.

Mai întâi, s-a rătăcit printre flori,
oameni, lacrimi și ape,
ca un copil orfan.

Într-o zi senină,
cineva cu barbă
l-a prins de mână
și l-a pus pe hârtie.

Trei zile mai târziu,
s-a născut poezia,
iar Cuvântul a renăscut
din nou, din tăcere.

Poezia condamnată

E o taină
pe care numai poeții
au dezlegat-o: *Cuvântul*.
Și l-au slăvit,
mai întâi cu credință.
Dar de la o vreme,
ucid mișelește,
fără teamă,
cuvinte.

Arcul și săgețile timpului
au ca victimă
poezia...
Opriți-vă, confrăți,
până nu e prea târziu!
Poezia e cea care va salva lumea!

Numele elevului: MIHAI Ramona Nicoleta
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr. 2, Cosmești
Județul: Teleorman
Profesor îndrumător: RĂDIȚĂ Georgeta Gabriela
Secțiunea a III-a: poezie

Drumul fără sfârșit

Oriunde ai merge,
Oriunde ai pleca,
Drumul adevărat este în inima ta,
Acesta este drumul ce nu se sfârșește.

Ca și universul el este,
Fără margini, fără timpurile grele,
Se naște din credințe, crește-n gânduri,
Și este incomensurabil în sori.

Prin viscol și rază blândă,
Prin tăcere și vânt grăbit,
Drumul tău mereu te-ndeamnă,
Spre un suflet nesfârșit.

Nu știu de unde vin toate cuvintele astea

Nu știu de unde vin toate cuvintele astea,
se scurg din mine ca ploaia prin crăpăturile
cerului,
se-așază pe hârtie, grele, moi,
ca niște păsări obosite de zbor.

Mă întreb: eu le creez sau ele mă creează pe
mine?

Cine scrie pe cine, cine naște pe cine?
Eu sunt doar o mână care atinge cerneala,
sau sunt și eu un vers uitat de Dumnezeu?

Nu știu de unde vin toate cuvintele astea,
dar simt că nu le-am ales eu –
ci ele m-au ales pe mine.

Timpul - Umbra Eternității

Timpul curge ca un râu de dor,
Printre stânci de clipe și vise ce mor.
E un hoț tăcut, fără de milă,
Ce fură lumina din orice pupilă.

Un vultur pe cerul plin de uitare,
Ce-și lasă umbra cu raze de soare.
O clepsidră spartă în șoapte de vânt,
Ce spune povești de tot ce-a fost sfânt.

Timpul e ploaia ce spală uitarea,
Dar lasă în urmă doar dorul și zarea.
E focul ce arde, dar n-are căldură,
O fantastică lucire, ce n-are vreo ură.

Ne naște, ne crește, ne ia prin vremuri
dorite
Dar ne lasă doar visuri și clipe mințite,
Dar, vai!, e o umbră ce trece grăbită,
Și-n zborul ei rece, viața-i rănită.

Gândul naște universul

În izvor infinit, stele ard,
Și nu se pierd.
În gândul meu se-ntinde vast,
Un univers nemărginit și cast.

O rază de-aur, un fulger de dor,
Se-mbracă în sclipiri de stele, ușor,
Și-alene plutește pe unde vibrând,
Un cântec al timpului, murmur de gând.

Metafore cresc ca păduri de neatins
Simțirea e rău ce-n suflet s-a-ntins,
Iar gândul, sculptor de lumi nevăzute,
Clădește palate din vise tăcute.

Se-ascunde-n ecou o chemare pierdută,
Un vis ce dansează prin lumina infinită.
Se-ntrepătrund doruri în umbre de stea,
Și zorii aprind bucuria din ea.

Un vis răsărit din scânteii de cuvânt,
Se-nalță ușor peste timp și pământ,
Căci gândul e făuritor,
De lumi infinite și vis nemuritor.

Numele elevului: VÎLCEANU Raisa-Nicoleta
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr. 1, Rovinari
Județul: Gorj
Profesor îndrumător: VLĂDOIU Corina
Secțiunea a III-a: poezie

Cine sunt eu?

Sub salcâmul alb de vreme, viscolit de ani grăbiți,
Pustiindu-l, trecătorii l-au lăsat și-au mers smeriți.
M-am oprit și m-am întrebat: ce rost am eu în
infinit?
Sunt un rătăcit prin lume, un fluture neîmplinit?

Sunt o piesă dintr-un puzzle, dintr-un plan
necunoscut,
Pe care doar Cel de Sus l-a înțeles de la-nceput.
Sunt un puf purtat de vânt, fără țintă, fără gând,
Bucurându-mă de clipă, căci se duce rând pe rând.
Sunt un fluture închis, așteptând să zboare lin,
Să-și întindă aripile, să atingă cer senin.
Sunt un nor ce rătăcește, trecător pe bolta lui.

Sunt un suflet fără cale, prins într-un veșnic
festin,
Ce trăiește zi de zi într-un fel de babilon.
Sunt o umbră ce se mișcă fără nume, fără glas,
Singuratică și tristă, fără rost și fără pas.

Chiar de-i viața plină, uneori cu umbre grele,
Nu e blândă, nu e aspră — e așa cum vrem noi,
ele.
Să iubim fiecare clipă, s-o pictăm cu bucurie,
Căci frumoasă doar noi singuri o putem
schimba-n magie.

Aștri îmi bat la fereastră

Noaptea... Totul e negru, adânc și tăcut,
Ca un păcat ce nicicând n-a trecut.
Gândurile-mi curg și se sting în uitare,
Sub vraja tăcerii ce-n umbră tresare.

Mă-nchid în sufletul trist, rătăcit,
Ce-n sânge și umbre adânc s-a-mpietrit.
Arunc cheia departe, fără ezitare,
Căci nu mai e timp de-ntrebări sau mirare.

Luna sosește, îmi bate-n fereastră,
Mă-nvăluie-n mantia-i rece, măiastră.
Dar n-am să mă las de-a nopții răpit,
Îi spun să plece... și luna-a fugit.

Stelele vin și ele, șoptind neîncetat,
Cu un cântec ce pare din vis luminat.

Mă fac că nu-l aud, că nu-i pentru mine,
Le spun să plece... și stelele-s line.

Luceafărul vine, mă cheamă-n tăcere,
În glasul lui simt o veche durere.
Cum să nu tremur, cum să nu simt,
Când îmi recită un vers dintr-un mit?

El rupe lanțul ce sufletu-mi ține,
Mă duce spre stele, departe de mine.
Ca un fulg mă ridic, zbuciumat și pierdut,
Un suflet sculptat din tristeți ce-au tăcut.

Stelele toate se-adună-ntr-un strat,
Formând un așternut de vis nevisat.
Mă las peste ele, sub lumina lor bună,
Luna se-apropie, șoptind: „Noapte bună!”

Florile Soarelui și Soarele

În vremuri vechi, demult apuse,
Când Soarele domnea pe culmi nespuse,
Pământul era sec, fără rod, fără hrană,
Iar Soarele privea, temându-se de ocară.

Atunci, pe pământ, o floare-a-ncolțit,
Și-n timp, încet, ea s-a răspândit.
Prin semințele sale, viață-a dat,
Și vestea în regat s-a împrăștiat.

Un înțelept a venit să privească,
Și-n floare o minune cerească
A descoperit – semințele ei hrăneau,
Foametea grea, încet, alungau.

Floarea, darnică, fără să ceară-napoi,
A hrănit oamenii slabi și goi.
Aceștia ospăț au făcut cu iubire,
Și-au așezat semințele-n cinste pe fire.

Dar Soarele, mândru și neînduplecat,
A crezut că tronul îi va fi furat.
„Aceste flori vor lua locul meu?”
S-a întrebat cu sufletul greu.

Mânios, el spre ele a coborât:
„Eu sunt stăpânul, eu sunt cel mai iubit!
Dacă nu vă supuneți puterii mele,
Vă voi arde și veți pieri printre stele!”

De frică, florile s-au plecat,
Iar regele nume nou le-a dat.
De-atunci, ele după el se rotesc,
Fără voie, fără glas, fără suflet firesc.

Dar spuneți voi, e drept ce-a făcut?
Să calci pe cei slabi doar fiindcă ai scut?
Un rege adevărat conduce prin lumină,
Nu prin teamă, nu prin ruină.

Numele elevului: CLIPA Elena Alexandra
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Nr. 1, Mileanca
Județul: Botoșani
Profesor îndrumător: PINTILIE Evelina-Marina
Secțiunea a III-a: poezie

Timpul și-a pierdut splendoarea

Mintea mea este tăcută
Ca și lacu-n noaptea mută
Amintirile-s pe ducă
Am rămas fără dispută.
Nu mai știu ce e cu mine,
Iar timpul nu-mi face bine
Întâmplări se tot adună,
Iar o voce îmi răsună
”Timpul vindeca odată”
E-o povață perimată,
Căci dacă era așa,
Poate că m-aș vindeca.

- Timpule, ce e cu tine?

Ceasul ticăie încet
Tot ce fac e-ntr-un carnet
Și gândurile îmi sunt o baltă
Ce-a fost rău altădată.
Timpul trece neîncetat,
Zâmbetul mi-e un blid spart
Și aș vrea să știu mai bine,
Timpule, ce e cu tine?
Ce s-a-ntâmplat cu ora înceată,
Ce acum trece dintr-o dată?
Și toate gândurile mele
Care murmură alene.

Timpul cel necruțător

Nisipul șiruie în jos
În clepsidra cea de os
Destinul e-un vis frumos,
Însă este cam pe dos.
Un lucru de neoprit
Ce este ajutat de timp,
Timpul cel necruțător,
Care mi-a luat ultimul dor.

Acum zac în ceața nopții,
Pe pământul înghețat
Tot gândindu-mă la lume
Și la tot ce s-a întâmplat.

Numele elevului: LUPA Alexia Maria
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială "George Topârceanu", sector 4
București
Profesor îndrumător: HAGIU Rodica
Secțiunea a III-a: poezie

Nașterea Cuvântului

Din gânduri pure,
Se desprinde
Un fir subțire de lumină,
Se-alătură-n forme culori blânde,
Și prinde viață-ntr-o
Secundă.

Din mâna caldă, tremurând,
Se naște tainic un contur,
O linie ce se
Ascunde
În dansul unui gest
Matur.

Din slove mute prin ființă,
Povești ce n-au fost
Încă spuse,
Se-ntrepătrund cu-nțelepciune
În umbre tandre
Sau răsfărânte.

Drumul fără sfârșit

În zori de zi,
Cu pas ușor
Plecăm spre lumi
Fără hotar,
Cu vântul cald
Ca-nsoțitor
Și cerul limpede-n pahar.

Trec sate mici cu
Porți deschise
Păduri ce își vorbesc încet,

Iar râuri poartă
Vechi culise,
Spre mări ce-ascund
Al lor secret.

Un tren aleargă printre
Dealuri,
O barcă plutește-n
Asfințit
Ne poartă drumuri
Peste valuri,
Spre tot ce n-am
Mai întâlnit.

Fuga Timpului

Se scurge timpul ca o apă
Ce n-are mal, nici rădăcini,
Se pierde-n zare,
Se destramă
Pe vântul rece,
Prin grădini.

Secundele se frâng
În șoapte,
În umbre lungi
Peste pervaz...

Trec anii ca un
Vis de noapte,
Lăsând doar urme
Pe obraz.

Ca ieri era doar
Primăvară,
Azi e o frunză ruginită,
Iar clipa ce pare
Stelară
Se stinge-n taina ei
Târzie.

Numele elevului: POPESCU Emilia

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Arhanghelii Mihail și Gavriil”, Munteni-Buzău

Județul: Ialomița

Profesor îndrumător: POPESCU George

Secțiunea a III-a: poezie

Universul creației

Pe cărări de vis cu aripi argintii
Creez universuri din gânduri și emoții.
Fiecare pas ne duce mai departe
Într-o lume plină de arte.

Cu pensula în mână pictez cerul albastrui,
Călătoresc în timp, iar de fiecare pas mă las
condusă.
Creația e o magie sau o călătorie fără sfârșit,
În fiecare clipă, un nou vis am de împlinit.

Culorile creației

Călător prin lumi cu suflete deschise,
În căutarea artei cu mici și mii de vise.
Creez din cer lumina ce strălucește-n
noapte.
Fiecare idee e ca o stea ce mă împlinește.

Pe drumuri de culori, mă las purtată.
Creația e ca o călătorie minunată.
Împletesc cuvinte precum firul de mătase,
În fiecare vers descopăr noi oaze

Creația naturii

În zori de zi când soarele răsare,
Creez cu gândul în lumea asta mare,
Călătoresc prin vise și îmi imaginez
Cum aduc la viață natura ce-o iubesc.

Pe cerul plin de stele, cu inima deschisă
Fiecare pas e ca o poveste promisă.
Creația mă poartă, iar eu mă tot gândesc
Cum în fiecare clipă, mai mult, natura o iubesc.

Numele elevului: MARIEAN Daria Ioana
Clasa a VIII-a
Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau”, Vânători-Neamț
Județul: Neamț
Profesor îndrumător: AMARIEI Mihaela
Secțiunea a III-a: poezie

Mirajul vieții

Mi-am întins aripile de fluture hoinar
zburând frenetic prin lumea colorată
și am simțit ... și am văzut ... și-am mirosit
crâmpoie dulci de existență parfumată,
dar istovită de-atâta zbor neîntrerupt
m-am așezat tăcută-ntr-un copac
și am lăsat păsările să-mi spună
tot ceea ce-au văzut în zborul lor ...
și am lăsat frunzele să-mi povestească
despre al lor pelerinaj ce-i anual ...
și am lăsat gândurile să tănuiască
prin cotloanele minții idealuri semețe ...
Apoi am zâmbit ... Curând m-am întrebat:
Oare nu aş purea zbura neîntrerupt până la
stele?

Zbor colorat

Am zburat către aureolele boreale
pentru că sufletul a fost chemat într-acolo
și m-am îmbătat de lumină ...
Vraja culorilor m-a amețit triumfal,
purtându-mă prin praful de stele
până ce m-am transformat ... într-o pasăre
de lumină ...
Apoi am plutit deasupra fulgerelor arzătoare,
învelindu-mă ca-ntr-o mantie cu ele ...
și le-am gustat culoarea-nmiresmată,
hoinărind și zbenguind printre ele ...

Ah! Inima-mi tresaltă de plăcere
în zborul colorat de prin tăcere!

De-a v-ați ascunselea ...

M-am înfășurat în alveolele copilăriei,
ascunzându-mă de ceasornicul universului,
dar chicoteala acesteia m-a demascat
și, iată, că mă văd nevoită să-l caut acum.
Jocul acesta mi se pare tare ciudat
pentru că eu n-am gustat îndestul din veșnicia secunde.
Iată-mă-s năucită de-atâta alergătură ...
căci vicleanul etern popoșeste-nadins
prin cotloanele primordiale,
iar eu, nici măcar nu am cunoștință de ele ...
Câteodată îmi mai ticăie prin suflet
și-atunci cu amândouă mâinile
îmi cuprind pieptul tresăltând de emoție,
dar el se furișează printre degetele-mi răsfirate,
râzând înfundat și mângâindu-mi creștetul.
Apoi ... zboară-n înalt,
fâlfâind zgomotos din giganticele-i aripe ...
Rămân așa pierdută cu ochii ațintiți,
cu trupu-mi sfâșiat
și cu urechile ciulite
să pot să-mi percep existența ...